

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ne kadar cesur ve açık
sözlü olursan ol, bu
hayatta yediğin en esaslı
darbeleri sadece
kendine saklarsın...

ENGİNAR MEVSİMİ

Lüset Kohen Fins

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Roman

Büyük konuşmayanların, aşkı tutkuyla
karıştıranların, ne oldum değil de ne
olacağım diyenlerin, hayatı ciddiye
alanların, gerekirse de hayatla ve kendiyle
dalga geçebilenlerin hikâyesi...

Enginar Mevsimi her ne kadar ilkbaharı çağırırsa da içinde bambaşka anlamlar taşır. Kimine yüzeysel bir mutluluk, kimine de iz bırakan tecrübeler hediye eder. Çoğu zaman sersemletir ama asla seçeneksiz bırakmaz. Bu dönem aynı zamanda savrukluğun ve muğlak aşkların özgeçmişidir.

”Bazen yaşamın bahşettiği sonsuz olasılıkların içinde kaybolmayı seçerim. Bazen de hayatın anlamını geçen zamana yükler, zaman geçtikçe hayatı anlamsız bulurum. Aklıma gelen şey başıma geldiğinde de şaşırırım. Gerçi yaşamayı bir seçenek olarak değil de eşsiz bir hak olarak algıladığım zamanlar da oldu. Yenildiğim ve güç bulduğum şey ise hep aynı kaldı; yüzleşme anında hissettiğim özgürlük duygusu...”

Babası Türk, annesi İngiliz olan Necibe Simpson başarılı, tuttuğunu koparan bir köşe yazarıdır. Mutludur, kendini dünya vatandaşı gibi hissetmektedir. 2010 yılının yaz aylarını Bodrum'da geçirirken dönemin Türkiye'sinin en popüler iş adamlarından Ziya Kurt ile tanışır ve onunla evlenerek İstanbul'a yerleşir. Kurt ailesinin tüm mal varlığına bankalar tarafından el koyulmasının ardından da 2013'te Ziya ile birlikte Yunanistan'a kaçmak zorunda kalır. Kısa bir bocalama dönemi ona 'hayatın getirdiği yeni döngülere uyum sağlaması gerektiğini' öğretmiştir. Oysa 2014'te Venedik'e yapacağı bir iş gezisinin hayatını çok farklı bir döngüye sürükleyeceğinden henüz habersizdir.

1970 İstanbul doğumlu Luset Kohen Fins, 1997-2010 yılları arasında İngilizce olarak yayınladığı *City Plus İstanbul* ve *İstanbul Beyond Your Expectations* dergilerinin ardından çalışmalarına ABD'de devam etti. New York'ta *NYC Food&Mood* adında kültür-sanat ağırlıklı bir şehir rehberi çıkardıktan sonra 2011-2012 yılları arasında *Ten Deep Footprints / On Derin Ayak İzi* adlı ilk romanını İngilizce olarak yazdı. Bu kitapla 14.000 yazar arasından birinci olup 2013'te Uluslararası *HarpersCollins Authonomy* Altın Madalya ödülünü kazandı ve romanı Türkçe'ye bizzat kendi uyarladı. 2014'te İstanbul'da kurduğu *LKF Yaratıcı Yazarlık Atölyesi*'nde her hafta yazar adaylarıyla buluşan Fins, üçüncü romanı *Şarlatan*'i 2016'da çıkarmış olmayı hedefliyor.

G A T E

facebook.com/LusetKohenFins
twitter.com/LusetKohenFins

Türkiye Tek Dağıtım: www.alfakitap.com

ISBN: 978-605-85720-1-0

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Enginar Mevsimi

@ 2015, Lüset Kohen Fins

Türkçe Yayın Hakları:

GATE Yayınları Ltd. Şti.

Yayınevi Sertifika No: 28774

Yayın Sahibinin Adı: GATE Yayınları Ltd. Şti.

İnönü Mah. Alpkaya Sok. No: 115 Kayışdağı, Ataşehir / İstanbul-Türkiye

Tel: +90 (216) 576 16 76

www.gateyayinlari.com info@gateyayinlari.com

Türkiye Tek Dağıtım:

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Ticarethane sk. No:53 34410 Cağaloğlu İstanbul / Türkiye

Tel: (0212) 511 53 03 (pbx)

info@alfakitap.com

www.alfakitap.com

Kapak Tasarımı:

Başar TENKOĞLU

Baskı ve Cilt:

Ege Reklam Basım Sanatları San. Tic. Ltd. Şti.

Esatpaşa Mah. Ziyapaşa Cad. No:4

34704 - Ataşehir / İSTANBUL

Tel: 0216 470 44 70

Faks: 0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Matbaa Sertifika No:12468

Beşinci Basım, İstanbul, Eylül 2015

Bu kitap bir kurgu eseridir: isimler, karakterler, kurumlar ve mekânlar tamamen yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Gerçek olaylarla veya, ölü ya da canlı, kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantıdır. Bu eserin her hakkı saklıdır, izinsiz kopyalanamaz.

ENGİNAR MEVSİMİ

Lüset Kohen Fins

- ROMAN -

*Ya ruhunu öfkeyle besleyip merhametsiz olacaksın
ya da aklını peynir ekmekle yeyip basiretsiz kalacaksın.
Ben bu lafa inanıp içim içimi yedim sonunda.*

Lüset Kohen Fins

Aramızda hayatı kurallarına göre oynayamayan ya da oynamak istemeyenler var. Onlar aslında dünyayı kendi koydukları kurallarla deneyimlemek zorunda kalanlar. Çaresizler, cesurlar, zaaflarına yenik düşen idealistler, mecbur kalanlar, korkaklar... Onlar, yaşam çizgileri birbirinden farklı bir yörüngede ilerlese de günün birinde aynı noktada buluşması kaçınılmaz olanlar aynı zamanda. Bazen hayatı sorgulayarak ayakta kalabiliyorlar, bazen de gerçekleri reddederek...

GİRİŞ

Adım Halit, kırk bir yaşındayım. Genelde iş çıkışı hemen eve dönmekten pek hoşlanmam. Çoğu akşamlar şehir merkezinde tek başıma yemek yer, bazen de bir iki tanıdıkla buluşup kafa çekmeye giderim. Ardından eve dönmek için ilk bulduğum taksiye atlar, o gün aşağı yukarı kaç yeni yüzle karşılaştığımı hesaplamaya çalışırım. Eskiden taksiye biner binmez yaptığım ilk iş derin bir nefes alıp arkama yaslanmak olurdu. Gözlerimi kapatır, ertesi gün halletmem gereken işleri düşünürdüm. Fakat son birkaç aydır, poşetinden sıyırdığım ıslak bir mendille sadece sağ elimi sildikten sonra etrafıma bakınmaya başlıyorum. Yüzümde asık bir ifade olduğunu bile bile bir taksi camından dışarıya bakmak ve hiç tanımadığım insanlarla göz göze gelmek bana tuhaf bir zevk veriyor.

Sağ el meselesine gelince, durum biraz karışık. Onu çok seviyorum fakat sol elime aşığım. Aramızda hiç kimse-nin anlayamacağı türden bir bağ var. Bu bağ yüzünden sağ elim sürekli hayatla temas içindeyken sol elim her zaman siyah, incecik deri bir eldivenle kaplı. Ona aşık olmamın sebebi ise bana geçmişimi hatırlatması. Her ne kadar bu geçmişin bazı kesitlerini artık hatırlamak bile istemesem de bu geçmiş hâlâ bana ait. Anamın o şişmiş karnından

kurtulur kurtulmaz başlayan hayat mücadelemi, göbek bağımlım kesildikten sonra yaşama tutunabilmek için neleri göze aldığımı ve aradan geçen bunca yıl boyunca sahip olmak istediğim dünyevi edinimler için ne tür bedeller ödediğimi temsil ediyor. Son dört yıldır sol elimi benden başka gören hiç kimse olmadı. Bazı gerçekleri kabullenerek yaşamak ise büyük bir rahatlık benim için. Her saat başı, aynı anda hem yeniden doğmuş hem de gün geçtikçe ölüme yaklaşan bir canlı olduğumu fısıldıyorum kendime. Bu eylem bana bedenen sıfır kalori harcarsa da ruhumu tarifsiz bir huzurla kaplıyor. Eskiden, satın aldığım her şeyin fiyat etiketini birlikte olduğum kadınlar görmesin diye çabucak yok ederdim, o da kaç paralık adam olduğum anlaşılmaması diye. Şimdi ise böyle şeyler umurumda bile değil. Hâl böyle olunca, kadınlara bakış açım da zamanla bir takım değişikliklere maruz kaldı. Onları izlemekten hâlâ keyif alıyorum fakat artık onlarla uzun vadeli duygusal bir ilişkiye girmek istemiyorum. Yaşım ilerledikçe beslenme alışkanlıklarım da sıkı bir evrim geçirdiği için böyle düşünüyor olabilirim, tam olarak emin değilim. Eskiden alelacele kahvaltı yapmadan sokağa çıkar, dışarıda abur cubur bir şeyler atıştırırdım. Şimdi ise, içine peynir ve domates koyup geceden hazırladığım bir tost ekmeğini mideye indirmeden evden çıkmıyorum.

Ayrıca oldukça şanslı biriyim çünkü şimdiye kadar hep dört ayak üstüne düştüm. Belki de böyle düşünerek kendimi avutuyorumdur, kim bilir? Yok, olay tamamen bu aslında, tantana yapmaya hiç gerek yok. Hele son yıllarda içimde korku namına hiçbir şey kalmadığını kendi kendime ıspatlamış olmanın özgürlüğü, bu hepsinden de öte. Yarın öleceksin deseler umurumda olmaz, ertesi gün gelsin diye iple çekerim. Bu hayatta başıma o kadar çok

acayip şey geldi ki, zamanla olaylara farklı bir gözle bakmaya başladım. Bunun farkına vardığım için de kendimle barıştım galiba. Gerçi bu son beyanım sadece bir ihtimal, sonuçta ben de herkes gibi kendimi kandırmaya pek bir meyilliyim. Ne acayip değil mi? İnsan bazen emin olduğu şeyler için bile cümle sonuna galiba sözcüğünü ekleme ihtiyacı hissediyor.

İlk zamanlar, değişim rüzgârları beni fena hâlde çarpmış olsa gerek diye düşünmüştüm. Fakat şu an tek bildiğim şey; değişim rüzgârlarının etkisini, başkalaşım kasırgasının dönüştürücü gücüyle karıştıranlardan biri olmadığım. Bundan nasıl bu kadar emin olabildiğimi ise hiç sormayın çünkü bu sadece bir varsayım. Yanılıp yanılmadığımı ise zaman gösterecek. Hayallerim, nefsim ve bedenim... Bu üçlü benim yüzümden inanılmaz darbeler yedi bu hayatta. Ortak noktaları ise birbirlerine zamanla sırt dönüp kendi yollarına gidebilmeleri. Anladığım kadarı ile, bu hayatta her türlü oluşum, içeriden dışarıya doğru bir gelişim gösteriyor. Zaten dönüşüm ve değişim arasındaki fark yüzeyden anlaşılabilseydi bu kadar çok filozof yüzyıllardır bunun için kafa patlatır mıydı? Beni yakından tanımayanlar için ise durum biraz farklı. Özellikle iş arkadaşlarım mutsuz ve donuk bir adam derler benim için. Pek de haksız sayılmazlar çünkü onlara kendimle ilgili hiçbir şeyi tam olarak anlatmadım. Kuru bir selam, sol elinde neden hep deri bir eldiven var, aklın varsa bu devirde evlenme muhabbetini hiç aşmayan ilişkiler bunlar. İçimde her gün yepyeni fikir tohumlarının yeşerdiğini ve bunların yabani otlar gibi süratle boy attığını nereden bilecekler ki? Geçmişten bugüne kadar taşıdığım her türlü kuruntulu düşüncenin beni işe yaramaz bir birikimin mutsuz sahibi hâline dönüştürdüğünü anlayanlara da çok bozulurdum es-

kiden. Beni görüşten tanıyanların hakkımda ileri geri fikir yürütmesi zalimlikle eş değer gelirdi nedense. Onları hemen hayatımdan çıkartmak ister, ağızlarından çıkan çoğu sözü şahsiyetime yapılmış bir hakaret olarak algıladım. Fakat şu da bir gerçek ki, yabancılar bazen mazi tortularının arasında gizlenen gerçekleri en yakınlarımızdan daha net görebiliyorlar. Laf aramızda, benim tortular hâlâ yüzlerce hatalı kodlamayla dolu. Hoşgörü pedalım da bazen arıza yapıyor.

Öte yandan, meraklı ve araştırmacı bir yapım var. Mesela, enginar gibi bol katmanlı bir sebzenin yenilebilir olduğunu ilk keşfeden kim di acaba, diye düşünüp durdum aylarca. Netice? Marilyn Monroe'nun 1949 yılında Kaliforniya Eyaleti Enginar Kraliçesi seçildiği gibi gereksiz bir bilgiyi de bu vesileyle öğrenmiş oldum. Merak mekanizması işte; insana neyi ne zaman düşündürteceği belli olmuyor. Ve iyi ki de var. Kaygı dürtüsünün insan doğasının bir parçası olduğunu iyice kavramış birinin sırtının kolay kolay yere gelmeyeceğine hep onun yokluğu sayesinde şahit oldum.

Son günlerde ise kafam bambaşka bir konuya takık. Değişim mi dönüşüm mü gelişim mi olduğu henüz belli olmayan bir evreden geçtiğime inanıyorum. Tarih tekerürden ibarettir lafı doğru olsa gerek, sürekli kadınları düşünmeye başladım. Üstelik bazılarını kurutulmuş deniz yosununa sarılı nigiri-sushi parçalarına benzetiyorum. Dışarıdan bakıldığında nispeten sıradan görünen, ancak dilimlendikçe etrafa çarpıcı görüntüler bahşeden kadınlar... Hani şu ilk bakışta ilgi çekici görünmese de, yakından tanımaya başladığımızda 'tehlikeli fotoğraf' olarak adlandırdıklarımızdan bahsediyorum. Tıpkı geçen yılın

Aralık ayı sonlarına doğru tanıştığım Necibe Simpson gibi.

O günden beri altı buçuk ay geçti ve ben artık eski ben değilim. Enginar meselesini aklıma sokan da o zaten. Annesi ona her bahar mevsimi geldiğinde dikkatli olmasını, duygularını ve aklını kontrol etmesini tembih edermiş. Sözüm ona bu hayatta en büyük ve iz bırakan hatalar enginar mevsiminde, doğa canlanırken vuku bulurmuş. Havaların ısınmasıyla birlikte atmosferdeki oksijen miktarı azaldığından, gökyüzünün maviliği belirginleşir, akabinde yeryüzüne metalik ışın huzmeleri yağarmış. Dediğine göre, ışın içine şeytan da karışmış. Mevsim değişikliğine ilk etapta cinsel dürtüler uyum sağladığından, hiç olmadık zamanlarda mevzubahis uzuvlara kan hücum eder, dolayısıyla vücut rahatlar, zihin kendine gelirmiş. Başı dik, karnı tok, sırtı pek dolaşmak efsunlu bir ruh hâli yaratmış insanoğlunda. Bu değişimi algılayanlar yırtarmış, gerisinin ise vay hâline.

Necibe Simpson ile görüşmeyeli bugün tam üç ay oldu. Sözünü tutup ta Venedik'e kadar beni görmeye geliyor olması benim açımdan müthiş bir olay. Yarın akşam Santa Barnaba meydanında buluşacağız. Ya aşığım ona ya da tutkun, bilemedim. Fakat bu kadında beni içine çe-ken yoğun vakumlu bir şeyler var. Konuşması ve bakışları o kadar büyüleyici ki, ah o manasız göz süzmeleriyle kasıklarımı titretiyor bazen. İtiraf etmem gerekirse, Necibe Simpson ile sohbet etmenin bende bağımlılık yarattığını idrak etmem birkaç hafta sürdü. Ruhunu, kim olursa olsun, bir başka birini sünger gibi emebilecek derecede çekici. Hatta o kadar olduğu gibi ve gerçek ki, hataları ve kusurları bile bana zamanla sempatik gelmeye başladı. Onun saçlarını şefkatle okşayasım, ardından memelerini avuçlayasım geliyor her

seferinde. Tek sorun cep telefonunun günde sadece iki saat açık olması. Gerisi boşluk. O lanet olası telefonun günün hangi saatinde açık olduğunu anlayabilmem için onu sürekli aramam gerek.

En nihayetinde anladım ki beni en çok heyecandıran şey onun telefonunun çaldığı bir an yakalamak. Uyumadığı zamanlar vaktini nasıl geçirdiğini ve eski dostlarının yanında nasıl tavırlar sergilediğini o kadar çok merak ediyorum ki. Gerçi ona karşı duyduğum hisleri belli etmem şu aşamada fuzuli. Daha doğrusu, değil gerçek aşk meşk, sanal flörte bile ekstradan ayıracak yarım saat vaktim yok. Neticede, Venedik'te haftanın üç günü gondolculuk yapan, geceleri de yalnızlığını unutmaya çalışan kendi çapında bir Türk göçmeniyim.

Necibe Simpson ise İngiliz bir marangoz ve üniversiteli bir Türk gencin bir gecelik aşk kaçamağından dolayı 1978 yılında hayata gözlerini Londra'da açmak zorunda kalmış biri. 36 yaşında. Kızın soyadı Simpson ve ortada bir marangoz var diye öyle hemen babasının İngiliz olduğu hükmüne kapılmayın, İngiliz olan annesi. Londra şehir merkezinin yirmi kilometre güneyinde bir ahşap atölyesinde çalışan, yetenekli bir baş marangoz diyelim onun için. Adı Karen. Biriyle el sıkışmadan önce sigara içmekten sararmış dişlerini gösterip “Merhaba, ben Karen Simpson,” diyen, altmış yaşlarında, uzun boylu incecik bir kadıymış. Necibe'nin anlattığına göre de bir zamanlar çok güzelmış. Her gün azar azar hissettiği bacak ve bel ağrıları onu güçsüzleştirip, iştahı kapandığı için sadece sıvı gıdayla beslenmeye başladığı güne kadar da korumuş bu güzelliği. Karen Simpson, gün geçtikçe burnunun yüzüne göre daha uzun durduğunu da o günlerde fark etmiş. Doktorlar ona

kemiklerinin yavaş yavaş eridiğini ve dolayısıyla kas kaybettiğini söylemişler. O ise pek oralı olmamış ve kendini hayatın doğal akışına bırakmış.

Bir gün Necibe'ye neden annesinin kızlık soyadını kullanmayı tercih ettiğini sorduğumda konuyu üstten geçiştirip “Öyle tercih ettim,” demişti, ben de üstelemedim. Babası hakkında bildiklerim ise kısıtlı. Adamın Türk olduğunu, üniversite yıllarında ek gelir olsun diye Sultanahmet'te turist rehberliği yaptığını ve ikisinin yaşıt olduklarını biliyorum, o kadar. Karen ile o dönem bir vapur gezisinde tanışmışlar. Turist olarak İstanbul'u ziyaret eden Karen, Sultanahmet'te kaldığı beş gecenin üçünü de onunla geçirmiş. Adam Karen'in hamile olduğunu öğrenir öğrenmez de onunla iki ay sonra evlenmek istemiş. O üç gece boyunca neler oldu, neler yaşandı bilmiyorum fakat bu iş en çok bana yaradı. Yıllardır hayalini kurduğum kadına kavuşmuş oldum böylece.

Necibe'nin iç dünyası ve huyu suyu hakkında fazla bir bilgiye sahip olmasam da her seferinde ona tekrar güvenebilmek bana iyi geliyor. Venedik'e bu sefer neden kara yoluyla gelmeyi tercih ettiğini ise ancak tahmin edebiliyorum. Dediğine göre, ne zaman nüksedeceği belli olmayan bir yükseklik korkusundan muzdaripmiş. Bu yüzden havaalanları ve uçaklar onu çocukluğundan beri hep korkutmuş. İlk başta pek yemedim ama üç ay önce Venedik'te tekrar buluştuğumuzda onun doğruyu söylediğini anladım. Şehir merkezinden on beş kilometre uzakta kurulu, seyyar bir lunaparka gitmiştik. Laf olsun diye dönme dolaba bindiğimizde Necibe'nin o güzelim yüzü bembeyaz olmuş, Kafkas bademini andıran gözleri orta incelikte bir çizgi hâlini almıştı. Kafamda onlarca kez seviştiğim bir kadının,

yerden havalandıktan birkaç saniye sonra gözlerini kapatıp avazı çıktığı kadar bağırmasına şahit olmak beni ondan biraz olsun soğutsa da, ertesi gece yatağımda yalnız başıma yatarken yine onunla seviştiğimi hayal ettim.

Yükseklik korkusu deyip geçmemek lazım. Zira bu korku aynı zamanda akıl yaşına inanmanın ve mantığın önemini hatırlatan bir korkudur. Bir uzantısı da merdiven korkusudur ki bunun şu aşamada Necibe Simpson ile pek bir alakası yok.

1. Bölüm

“Canım, çıkmadan arabanın anahtarlarını da getir-sene.”

Evden dışarıya adımını atmadan önce karısına hep bu cümleyi saf ederdi Ziya Kurt.

“Tamam.” Ondan bu kısacık cümleyi duymaya da alışmıştı. Salon ile koridor arasındaki kapıya doğru yürüdü. “Kahverengi güneş gözlüklerimi gördün mü?”

“Yeşil sehpanın üstünde.”

Ziya Kurt, karısından bu cümleyi duymaya da alışık-tı. Salonun girişindeki yeşil sehpanın üzerinde duran beş fark-lı model güneş gözlüğünden en soldakine uzandı. “Hadi canım, geç kalacağız.”

“Pencereleri kapatıp geliyorum.”

“Treni kaçırırsan çok üzülürsün sonra.”

“Yetişirim, merak etme.”

Ziya, geçen hafta aldığı lacivert keten pantolonun üzerinde nasıl durduğunu incelemek üzere evin girişinde-ki boy aynasına baktı. İyi görüldüğüne karar vermesi otuz saniyeden fazla sürmezdi. İlk önce kendi gözlerinin içine bakar, gün içinde karşı tarafta bırakacağı ilk izlenimin et-kileyici olabilmesi için prova yapardı. Sonra da diz kapağı takıntısı olduğundan, pantolonunun profilden nasıl durdu-ğunu incelerdi. Her ne kadar diğerlerinden farklı bir sabah

gibi görünmese de, az sonra yapacağı şey için oldukça heyecanlıydı. Ona doğru yaklaşan karısının yıllardır hiç değiştirmedığı parfüm kokusu odayı sarınca sokak kapısına doğru adımlarını hızlandırdı.

Hey gidi günler hey... Dört yıl önce birbirlerini seve rek evlenmişlerdi. Aşk mı tutku mu, ne olduğu tam olarak tarif edilemeyen bir his genelde hep sevgiye mal edilirdi ya, işte o türden bir şeydi yaşadıkları. İlk sene tüm Avrupa'yı birlikte gezmişler, nerede akşam orada sabah bir hayat sürmüşlerdi. Ziya, Ankara'lı varlıklı bir ailenin 1992'den beri İstanbul'da yaşayan büyük oğlu olmasının yanı sıra, o dönemin Türkiye'sinde iyi bir izdivaç yapmak isteyen, iyi eğitilmiş, zengin Türk kızlarının da göz bebeğiydi. Evlendiği gün, Türkiye'nin bekâr kadın nüfusu resmen yas tutmuştu arkasından. İyi giyinen, atletik vücutlu, karizmatik, Amerika'da okumuş, feci çapkın gibi bir takım alt ünvanlara sahip bir erkeğin yaz tatilinde Bodrum'da tanıştığı bir köşe yazarıyla kısa bir flört döneminin ardından nikâh masasına oturması on binlerce kadının hayalini suya düşürmüştü.

Ziya, babasını beş yıl önce bir trafik kazasında kaybettiğinden beri bütün işleri annesi Handan Kurt ve ondan üç yaş küçük olan kardeşi Tunç üstlenmeye başlamıştı. Tunç ile arası da oldum olası iyi değildi Ziya'nın. Yıllar önce aynı kadına aşık olmuşlar ve kadın yoluna Tunç ile devam etmeye karar vermişti. O zamanlar otuz beş yaşında tescilli bir kalp hırsızı olan Ziya bunu kaldıramamış, ikisinin özenle tasarladıkları nikâh törenine katılmamak için iki hafta öncesinden uzun bir tekne yolculuğuna çıkmıştı. Uzun hikâye... Ziya bu olaydan sonra iş meselerine pek karışmamayı tercih etmiş, Tunç'un yüzünü daha az gör-

mek için şirkete haftada bir uğramaya başlamıştı. Her ay eline maaş adı altında geçen ciddi nakit para sayesinde sabahtan akşama kadar çalışıyor gibi görünmesine hiç gerek kalmadan geçip giden yıllar... İnsan dünyaya bir kere gelirdi, babası hep bunu söylerdi ona. Karılarınızı paraya boğmak yerine onları seksle doyurun, demeyi de ihmal etmezdi ardından.

Handan Kurt’a gelince; yaman bir kadındı fakat para ve sosyal statü tutkusu onun ve oğullarının sonunu hazırlamıştı. O dönemler Türkiye’de herkes Kurt ailesinin yurt dışında dudak uçuklatan bir servetinin bulunduğunu zanneder, basında bununla ilgili bir sürü spekülatif haber yayınlanırdı. Kurt ailesinin karanlık işler çevirdiği ve İngiliz bir silah üreticisiyle ortak olduğu söylentileri de gazete manşetlerinden hiç eksik olmazdı. Gerçi bu hiçbir şekilde kanıtlanamıyordu fakat zamanla varsayımlar azaldı ve gerçekler bir bir ortaya çıktı. Daha doğrusu, medya, mafya ve derin devlet üçgeni el ele verince olaylar peş peşe patlamaya başladı. Adamını bul gerisini merak etme sen türü bir meseleydi bu. Kurt ailesinin mevzubahis fertleri, adamını bulamayınca yaya kalmış, kötü zamanlamadan dolayı sıradan vatandaş muamelesi görmüşlerdi. İyi bir zamanlamaya kudretli bir ekip ve müsait kanunlar eşlik etmeyince olan oluyor, akılsız başın cezasını her zaman ayaklar çekiyordu. Bir başka deyişle, minareyi her çalan kılıfını itinayla hazırlayamıyor, tehlikeye karşı zamanında önlem alamayan köstebek misali, yaprak bulamayınca kıcını taşla silmek zorunda kalıyordu.

Neyse ki ailesinin mal varlığına yaklaşık on altı ay önce bankalar el koyduğunda bunun bir gün olacağını adı

gibi bilen Ziya, tam zamanında karısıyla birlikte Yunanistan'a kaçmayı başarmıştı. İlk iş kara yoluyla İstanbul'dan Antalya'ya geçmişler, Kaş'a varır varmaz da önceden ayarladıkları bir balıkçıyla buluşmuşlardı. Yunanistan'a bağlı olan Kızılhisar -Meis- adasına ulaşmaları ise tam otuz beş dakika sürmüştü. Atina'nın güney batısındaki antik Korinthos şehrinde yaşıyorlardı artık. Kaçakçılık ve evrakta sahtecilik suçlarından tutuklanan annesi Handan hanım ve erkek kardeşi Tunç ise şu an hâlâ İstanbul'da bir cezaevinde. Orada ne kadar kalacakları henüz bilinmiyor.

Hayat Ziya'ya artık sadece acı veriyordu. Yabancı bir ülkede mütevazı bir yaşam sürmek onun gibi bir adam için ölümle eş değerdı. Melankoli koması gibi birşeye yakalanmış olduğunu bilmek de bundan çıkmasını kolaylaştırmıyordu maalesef. Mazide kalan hareketli yaşamını özlemekten yorulmuş, ihtişam ve lüks yoksunluğundan ağır bir depresyona girmişti işte. Ne de olsa Yunanistan'da hayat ağır çekim ve heyecansızdı. İlk başlarda durumu serinkanlılıkla idare ediyor gibi görünse de gün aşırı sinir krizleri geçirmeye başlayınca psikiyatrist denetiminde sakinleştirici haplar kullanmaya başlamış, altı ay kadar önce de karısının zoruyla öfke kontrolü kurslarına katılmıştı. Hiç tanımadığı, hayata kızgın yarım düzine adamla birlikte aynı odada bulunmak için ta Atina'ya kadar direksiyon sallamak ona ızdırap gibi gelmeye başlayınca da bırakıvermişti çalışmaları. Eskiden olsa, terapistten birebir özel seanslar talep ederdi. Parasıyla değil mi?

Sokak kapısını kilitleyen karısının beyaz mini eteğinin altından görünen düzgün bacaklarına baktı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel ayak bileklerine sahip kadındı

onun gözünde. Ardından, on altı ay önce apar topar kiralandıkları taş evden bozma, iki katlı müstakil binaya çevirdi gözlerini. Bu mesken ona son birkaç haftadır kasvetli bir tabut gibi gelmeye başlamıştı. O günlerde ikisi de sudan çıkmış Japon balığına dönmüş, korkudan olsa gerek, hızlı hamlelerle kendilerine yeni bir hayat kurmaya çalışmışlardı. Üstelik bu olaylar patlak vermeden beş ay kadar önce kâğıt üzerinde boşanmış olmalarına rağmen. Önlem amaçlı teknik bir hamleydi bu. En azından ikisinden biri Türkiye'ye elini kolunu sallaya sallaya girebiliyordu ya, bu da bir şeydi.

Ziya, omuzunda küçük bir deri bavul ve yüzünde belli belirsiz bir tebessümle onu süzmekte olan karısının elinden arabanın anahtarlarını aldı. “Patlamak üzereyim. Bu yaz çok sıcak geçecek galiba.”

“Ne yapalım, başa gelen çekilir.”

Ziya, yarası olan gocunur misali, karısının her lafına içten içe kırılıyordu. 2001 model Skoda Fabia'sına biner binmez dikiz aynasından yüzünü incelemeye başladı. Aylardır kullandığı bu ikinci el araba onun en sadık dert ortağıydı aynı zamanda. Şaşaklarında tek tük belirmeye başlayan beyaz saçlara, ardından elmacık kemiklerine yerleşmiş orta derinlikteki kırışıklıklara baktı. “Araba aynaları insanı olduğundan daha yaşlı gösterir,” derdi babası. “Gün ışığı yıllar geçtikçe dostun olmaktan çıkar.”

Hava sıcaklığının mevsim normallerinin üzerinde olması canını sıkıyordu Ziya'nın. Güneş ve sessizlik, depresyonunu derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı zaten. Aklını terk etmeyen bilim endişe düğümleri ağır gelmişti bedenine, bütün gün uyumak istiyordu. Eskiden

iş yaptıkları İngiliz silah tüccarı aile arada sırada yardım etmeseydi, belki de şimdiye kadar çoktan intihar etmişti. Kuruş kuruş para hesabı yapmak ona göre bir şey değildi ne de olsa. Acı çekmemek için zihnini tüm duygulardan arındırmaya ihtiyacı vardı. Çalışmadan ancak iki sene daha idare edebilirdi elindeki parayla.

Neyse ki karısı hiç dırdırılanmıyor, Türkiye'nin köklü gazetelerinden birinde köşe yazarlığı yapmaya devam ediyordu. Teknoloji sağolsun, haftalık yazılarını bir santimetre karelik siyah bir tuşa basarak gazeteye iletmesi yeterliydi. Son zamanlarda evde hiç sıkılmadan yazı yazıyor olması ve zor günlere bu şekilde çentik atabilmesi Ziya'nın ona olan saygısını çoğaltmıştı. Yorgunluktan gözleri kapanana kadar bilgisayar başında kalabilen, bezginliğini ve hislerini dışarıya belli etmeden yol alabilen bir hayat arkadaşıydı onun için. Üstelik vefalıydı. İyi günde de kötü günde de Ziya'nın yanında olmuştu. Onun gibi dost canlısı bir kadının Korinthos'ta geçirdiği bunca sıradan güne rağmen bir kez olsun şikâyet etmemesi ayrıca hayranlık vericiydi.

İlk tanıştıkları günü hatırladı. 3 Mayıs 2010. Ziya'nın kadınlar arasında en popüler olduğu zamanlar... Karşı konulmaz Ziya onu görür görmez çarpılmış, iki hafta sonra da annesi Handan hanımla tanıştırmıştı. Bodrum'da bir ev davetinde tanışmışlar, akşamına da baş başa yemeğe çıkmışlardı. Akıllı ve güzel bir kadındı. Mütevazı tavırlarıyla da Ziya'yı kısa sürede dizginlemeyi başarmıştı. Nasıl mı? Ziya'nın her türlü kapisini alttan alıp onun güvenliğini kazarak. Fuzuli kıskançlık krizlerine hiç girmemiş, ona her gece pratik ve lezzetli yemekler hazırlamış, yatakta da onu çok mutlu etmişti. Sabahlara kadar terden sıırıslam olana

kadar sevişirlerdi o zamanlar. Sosyal hayatta sessiz sakın, ağırbaşlı bir duruş sergileyen genç kadın, baş başa kaldıkları zaman aniden azgın bir ateş parçasına dönüşüyordu. Ziya için bu yepyeni bir deneyimdi. Deniz, tekne ve müzik üçgeninden oluşan farklı bir boyuta yatay geçiş yapmışlardı sanki. O yaz, her hafta sonu İstanbul-Bodrum arası mekik dokuduktan sonra bu coşku ve enerji dolu kadından kolay kolay kopamayacağını anlamış, en sonunda ona evlenme teklifi etmişti. 27 Aralık 2010'da sade fakat şık bir törenle dünya evine girdiklerinde, tek üzüntüsü babasının yanında olamaması olmuştu Ziya'nın. Ailedeki tek doğru dürüst adam, ne idüğü belirsiz bir trafik kazası vesilesiyle göçüp gitmişti bu dünyadan.

Arabanın içinde hüküm süren uğursuz bir sessizlik vardı. Neyse ki iki dakika sonra yan koltukta oturan karısının sesi duyuldu. “Ziya, köşedeki eczanede dursana.”

“Ne lazım?”

“Şu enerji veren vitamin haplarından alacağım. Bu aralar konuşacak hâlim bile yok, biliyorsun.”

“Neden doktora gitmemekte hâlâ ısrar ediyorsun anlayamıyorum.”

“Bence havadan. Yaz bitince düzelirim, merak etme.”

Ziya karısının hâlsizliğini de bezginliğini de anlayabiliyor fakat gözlerinin içindeki donukluğa anlam veremiyordu –ya da vermek istemiyordu. Neticede, karısının derdi belliydi; hareketsiz ve arkadaşsız geçen günlerden kaynaklanan şiddetli can sıkıntısı. Onun bir iki aydır sadece beden yanında olduğunu, ruhunun başka yerlerde gezindiğini hissediyordu hissetmesine fakat şu aşamada oralı olmamak ikisi için de en hayırlısıydı belki de.

“Ziya, boş ver vazgeçtim. Sonra hallederim vitamin işini. Alt yoldan gitsene, sabah trafiğine kalmayalım.”

“Sen bilirsin.”

Korinthos şehir merkezindeki tren istasyonunun önüne geldiklerinde ikisi de derin bir oh çekip arabanın içinde öpüştüler. “Hadi, sana iyi yolculuklar.” Tutkudan eser olmayan bir öpüşmeydi bu.

Ziya güneş gözlüklerini çıkartıp karısının gözlerinin içine baktı. “Atina’ya varır varmaz haber ver.” Bakışları onun zarif boynundan گردanına doğru sarkan pırlanta kolyeye kaydılar ister istemez. Üzerinde elyazısıyla *Necibe Simpson* yazıyordu. Üç sene önce kutladıkları o muhteşem evlilik yıldönümü davetinde vermişti ona bu parçayı. “Venedik’e vardığında da mesaj atmayı unutma.”

Necibe, Ziya’nın arabasından iner inmez Atina’ya tek yön bir tren bileti almak için ön perondaki gişeye doğru yürüdü. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlarını ense-sinde toplamış, hiç makyaj yapmamıştı o sabah. Bekleme salonuna geçerken, cüzdanından çıkardığı bozuk paralarla orta boy bir frappe ısmarladı kendine. Frappe denilen bu soğuk Yunan kahvesini karton bardakta içmeye bayılırdı. Trenin kalkmasına henüz daha yarım saat vardı, bekleme salonunda ilk bulduğu boş yere oturduktan sonra hiç vakit kaybetmeden Facebook sayfasına giriş yaptı. Son iki aydır cep telefonundan mesajlarını kontrol etmek günlük alışkanlıklar listesinde bir numaraya yükselmişti. Aynı zamanda boktan bir histi bu. Beklediği mesajın on iki dakika önce geldiğini görünce bacak içleri titredi ister istemez.

Tuğrul Hanlı -Günaydın hayatım. Nasılsın bugün?

Keyfi yerine gelmişti, hemen cevap yazdı.

Necibe Simpson -Gayet iyiyim. Birazdan Atina'ya geçiyorum. Sonra da ver elini Venedik. İki gece kalıp döneceğim, biliyorsun.

Tuğrul Hanlı -Dün gece beni düşündün mü?

Necibe Simpson -Cevabını bildiğin sorular sorma bana bir daha☺

Tuğrul Hanlı -O kadar olacak... Senden başka bir şey düşünemez oldum.

Necibe Simpson -Buna bir inanabilsem.

Tuğrul Hanlı -Ben senin söylediğin her şeye inanıyorum ama☺

Necibe Simpson -Çünkü sana söylediğim her şeyin gerçek olduğunu biliyorsun da ondan.

Tuğrul Hanlı -Bazen gerçekler yalanların arkasına gizlenir, inatla da ortaya çıkmak istemez. Bence gerçeğin en makbul şekli yalandan az buçuk paçayı sıyırmış olanıdır.

Necibe Simpson -Yine filozof gibi konuştun.

Tuğrul Hanlı -İşim bu hayatım. Felsefeden nasibini almamış bir sanatçı, yıldızsız geceye benzer. Renksiz, karanlık ve tehlikeli☺

Necibe Simpson -Bu durumda sen renkli, aydınlık ve tehlikesiz mi oluyorsun yani, anlamadım.

Tuğrul Hanlı -Bilmem, ben bukalemun kategorisine giriyorum galiba.

Necibe Simpson -Değişken ve nabza göre şerbet veren bir gönülçelen, evet bu özellikler seni daha iyi anlatıyor, haklısın.

Tuğrul Hanlı -Çok kötüsün, beni hafife alarak kalbi mi kırıyorsun.

Necibe Simpson -Kalbini kırmak mı? Buna izin vere-

ceğini hiç sanmıyorum.

Tuğrul Hanlı -İzin vermek göreceli bir kavramdır. Sonuçta başına ansızın gelen şeylerin oluşmasını asla engelleyemezsin. Bunu öğrenemezsen de hep eksik kalırsın.

Necibe Simpson -Seninle bu konularda bir daha laf dalaşına girmem, geçen hafta dersimi çok fena aldım.

Tuğrul Hanlı -Bu daha başlangıç...

Necibe Simpson -Keşke bütün bunları yüz yüze konuşabilsek☺

Tuğrul Hanlı -O günler de gelecek, sabırlı ol biraz.

Necibe Simpson -Akşam otele varınca haber veririm.

Tuğrul Hanlı -İç çamaşırı giymişsindir umarım.

Necibe Simpson -Sokağa mini etekle çıktığımda risk almadığımı söylemiştim sana daha önce.

Tuğrul Hanlı -Hmmm, yanımda olsan seni çok fena yapardım.

Necibe Simpson -Biliyorum, zaten bu yüzden yanına gelmeye korkuyorum☺

Tuğrul Hanlı -Bak şimdi ağız değiştirdin. Hani gece gündüz hep yanımda olmak istiyordun?

Necibe Simpson -Korkmak başka, istemek başka. Bazen korkuyorum tabii ki...

Tuğrul Hanlı -Korku senin gibi cesur bir kadına hiç yakışmıyor. Bazı şeyleri göze alamayan kadınlarla güven sorunu yaşadığımı sana daha önce söylemiştim.

Necibe Simpson -Eğer bir kadın bazı şeyleri göze alamıyorsa mutlaka bir bildiği vardır.

Tuğrul Hanlı -Bence bildiklerinle bilmediklerin eşit olduğunda söz hakkına sahipsindir, senin oranın ne?

Necibe Simpson -Eşit olmadığı kesin, sana yalan söyleyecek değilim. Aklımı başımdan almış olman seni bu soruyu sormaya yetkili kılmıyor ayrıca.

Tuğrul Hanlı -Ha ha ha, senin dilin uzamış.

Necibe Simpson -İşine gelmeyince hep bunu söylüyorsun.

Tuğrul Hanlı -Boş ver şimdi bana kafa tutmayı. Venedik'te o Türk gondolcuyla mı buluşacaksın yine?

Necibe Simpson -Evet.

Tuğrul Hanlı -Bence hazırladığın yeni yazı dizisi için bu herifin anlattıklarına ihtiyacın yok. Yine de sen bilirsin.

Necibe Simpson -Kıskanmanı gerektirecek bir durum yok. Zaten olsaydı sana bundan asla bahsetmezdim.

Tuğrul Hanlı -Peki, öyle olsun. Sana iyi yolculuklar. Akşama habersiz bırakma beni.

Necibe Simpson -Bugün çok işin var mı?

Tuğrul Hanlı -Olmaz olur mu☺ Yeni sergim için bütün gün hazırlık yapmam gerek.

Necibe Simpson -☺

Tuğrul Hanlı... Ünü yurt dışına kadar taşmış, tatlı dili dillere destan ressam. Çağdaş dönem yakışıklısı. İstanbul beyefendisi, aristokrat, tam bir beyaz Türk. Güzel kadınları kendine çabucak aşık etmesi ve yıldırım hızıyla terk etmesiyle tanınıyor. Ani boşanmalarıyla da ünlü. Daha önce iki evlilik yaşamış. İlk karısından bir oğlu var. İkinci karısıyla sadece sekiz ay evli kalmış, ondan çocuğu yok. Türkiye'nin medar-ı iftihar, İstanbul elitlerinin en sevdiği simalardan. Her röportajı ses getiren modern dünya filozofu. İlk karısı ona bir yardım gecesi yemeğinde aniden tokat atıverince 'öfkeli bir hatunu anında sakinleştirebilen adam' ünvanına bile sahipti Tuğrul Hanlı. Necibe onunla yaklaşık iki aydır her gün yazışüyordu. Tanışma olayına gelince; ortada pek de öyle ilginç bir durum yok. Hatta klasik bir hikâye bile

denilebilir. Necibe bir gün yeni köşe yazısını paylaşmak için Facebook'a giriyor ve sayfasına yeni okuyucular eklemek amacıyla ortak arkadaşlar listesinden şahsen tanımadığı takı tasarımcısı bir kadının sayfasında geziniyor. Listeden rastgele on kişiye istek gönderiyor ve bunlardan biri de Tuğrul Hanlı çıkıyor. Derken bir gün Necibe'ye Tuğrul Hanlı'dan bir mesaj geliyor. Adam onun son yazılarından birini okumuş, çok beğendiğini söylüyor. Ardından içtelikle tebrik ediyor Necibe'yi. Öte yandan, ikisinin de epey beğeni toplayan birer Instagram hesabı var. İlk hafta her gün Instagram'da yeni bir fotoğrafını paylaşan Necibe, Tuğrul Hanlı'nın hepsini tek tek beğendiğini görünce üstü kapalı da olsa mesajı alıyor. Birkaç kez yazışıyorlar ve dünya resim tarihinden bahsediyorlar. Ertesi gün müzikten, bir sonraki gün de edebiyattan konu açılıyor. Zamanla her gün yaptıkları arsız bir ritüele dönüşüyor bu yazışmalar. Netice? Birbirlerine tarifsiz bir tutkuyla bağlandılar.

Trenin kalkmasına on beş dakika kala Necibe sigara içmek için dışarıya çıktı. “Kendine gel, bu yaptığın resmen rezillik,” diyordu aklının sağ tarafı. Sol tarafı da “Bu gidişle Ziya ile ilişkin bir gün bitecek, bari Tuğrul Hanlı'yı elinde tutmaya bak.” Son zamanlarda aklına üşüşen bedbaht sorular zihnini teğet geçip birer birer kalbine saplanıyordu. Ziya'nın gün geçtikçe tükenen yaşam enerjisinin ona verdiği olumsuz yansımalar katlanılmaz hâle gelince mi bir başka adama aşık olmaya hak kazanmıştı? Neticede Korinthos'taki ortak hayatları tuzsuz pilav gibi bir şeye dönüşmüştü. Yoksa bir zamanlar sahip oldukları konfor ve imkânların üzerinde uzun süredir yeller esmesi mi olmuştu

Necibe'ye gönül koyduran? Peki ya ona kadın olduğunu tekrar hatırlatan ve üzerine titreyen Tuğrul Hanlı ile sağlam bir gelecek kurabilir miydi gerçekten? Ziya'yı seviyordu sevmesine fakat yeniden aşık olmak, beğenilmek, takdir edilmek ve delicesine arzulanmak da vazgeçilecek gibi değildi. Bunlar, mevcut hayatını yaşanmaya değer kılan esas şeylerdi, gerisi boş demeyi de çok arzu ederdi. Fakat ne yaparsa yapsın, bu boşluktan Ziya, annesi ve babası muaftı. Onlarsız bir hayat düşünemiyor, en çok da Ziya'yı hayatının en zor günlerinde terk eden kadın pozisyonuna düşmek istemiyordu. Hele bir başka adam için asla. Kısacası, ne şiş yansın istiyordu ne de kebab.

Tuğrul Hanlı'nın İstanbul'da gerçekleşecek olan yeni resim sergisini düşündü. Sergiye tam üç hafta vardı, yirmi bir gün. Dile kolay, diye geçirdi içinden. Açılış kokteylinde hazır bulunduğunu hayal etmeye başlayınca, ense tüyleri diken diken oluyordu. Trende geçireceği zamanı plan yapmakla değerlendireceği kesindi. Bunun için Ziya'ya her türlü yalanı söylemeye de hazırdı. Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı burun deliklerinden dışarıya saldıktan sonra annesini aradı. Karen Simpson... Delilik ve maceraperestin kendisine genetik olarak aktarıldığını kanıtlayan kadındı o aynı zamanda. Londra'nın Chiswick bölgesinde yaşayan bir çılgın, diye geçirdi içinden. Fenomen daha doğru bir tabirdi belki de. Babasından aldığı bilgiye göre annesinin durumu son günlerde fena değildi fakat iştahsızlıktan iğne ipliğe dönmüştü. En kısa zamanda onları tekrar ziyaret etmek için Londra'ya geleceğini söyleyip kapattı telefonu. Ardından İstanbul'da yaşayan bir iki arkadaşını aradı laf olsun diye. Onlarla irtibatını kaybetmek istemezdi elbet. Korinthos'ta yaşa-

mak beni köreltti mi acaba? diye düşündü sonra. Günün hangi saatine denk geleceği belli olmazdı ama bu sorunun gerçek cevabını her gün düşünür dururdu.

Herkes tam tersini iddia etmişti fakat Necibe'nin on altı aydır Yunanistan'da yaşıyor olması onun sadık okuyucu kitlesine darbe filan vurmamış, aksine her geçen gün ona yeni okuyucular kazandırmıştı. Hedefi, büyük yankı uyandıracak sıra dışı bir yazı dizisi hazırlamaktı, ki bir daha hiç kimse onunla aşık atmaya kalkmasın. Yeni yazı dizisinin içeriği tam olarak hazır olmasa da başlığı hazır-
dı; *Gagası kırık göçmen kuşlar...* Bu fikir aklına beş altı ay önce, İstanbul'dan gelen iki kız arkadaşı ile birlikte git-
tiği Venedik'te gelmişti. İlham perileri onu gondol sefası yaparken ziyaret etmişti bu sefer. Onları gezdiren düzgün tipli, sol elinde siyah deri bir eldiven olan ve sular seller gibi İtalyanca konuşan adam Türk çıkmasın mı? O günden beri yurt dışında yaşayan göçmen Türk'lerin akıl almaz hayat hikâyelerini araştırıyordu. En büyük yardımcısı da Halit adındaki bu gondolcuydu. Geçen ay onun vasıtasıyla on yıldır Viyana'da yaşayan Giresun'lu bir kadınla telefon görüşmesi yapmış, kadının anlattığı şeyler dudağını uçuklatınca da doğru yolda olduğunu anlamıştı. İşin rahatlatıcı tarafı, bu projenin varlığından henüz hiç haberdâr olmayanlar olduğu gibi, sallantıda olduğunu da kimsecikler bilmiyordu. Elindeki malzemeleri kâğıda bir dökebilse mesleğinde ciddi bir sıçrama yaratabilir, bu işi bir gün bıraksa bile belli bir kesim tarafından kolay kolay unutulmayacak gazetecilerden biri olarak anılabilirdi.

Fakat ortada büyük bir engel vardı; doğru yolda olduğunu anlamak Necibe'nin doğru yolda devam etmesini

sağlayamamıştı. Elinde, aldığı notlardan ve üstünkörü hazırladığı üç beş sayfalık taslaklardan başka hiçbir şey yoktu. Tıkanmak veya tutukluk değildi mesele. Önceliğini farklı yere kullanmış, son iki aydır kafasını Tuğrul Hanlı'yla bozmuştu. Onunla yazışmak zevklerin en özeli, en şahanesiydi onun için. İlk zamanlar yoğun bir suçluluk duygusuyla boğuşmuş olsa da zamanla bağışıklık kazanmış, durumu kanıksamıştı. Hatta geçen hafta, rehabetin ve işleri ötelemenin en baba kariyerin bile sonunu getirebileceğini bile bile kendiyile bir anlaşma yapmıştı. Öncelikleri yüzünden artık kendine kızmayacak, şu kısacık ölümlü dünyada hiçbir şeyi öyle enine boyuna sorgulamayacaktı. Şeytan nasıl olsa her daim devredeydi, Necibe de bunu bir an bile unutmadan yaşamaya alıştırtıyordu kendini. Dolayısıyla affetti kendini, bütün bahaneleri de mazur gördü. Ve itiraf etti; Ziya Kurt dünü ve bugünü temsil ediyordu, Tuğrul Hanlı ise geleceği.

Necibe, ön perona geçmeden önce cep telefonundan Facebook sayfasına yeniden giriş yaptı. Merak ve sabırsızlık her şeyden baskın çıkınca dünya duruyor, tüm endişeleri o an saklanacak uygun bir yer buluyordu. Sayfasına ulaşınca aldığı keyif, zor geçen bir günün ardından iyi bir haber almak gibi bir hisse benziyordu. Birden yüzü asıldı. Tuğrul Hanlı'dan henüz yeni bir mesaj daha gelmemişti fakat densizin biri sayfasına 'Haram yiyicisin' diye yazmıştı. Tam bir dakika önce... Çenesini kastı ister istemez. Adamı alelacele engelledikten sonra yazıyı sildi ve tam o sırada mesaj kutusuna hiç tanımadığı bir kadından kısa bir mesaj geldi. Neden annesinin kızlık soyadını kullandığını merak eden zararsız bir okuyucu... Her zamanki klasik cevabını yazdı kadına.

Necibe Simpson -Öyle tercih ettim.

Ardından, Atina'ya gidecek olan trene binmek üzere diğer yolcularla birlikte bekleme salonuna geçti. Venedik'e varıncaya kadar epey zamanı vardı düşünmek için. Eğer başarabilirse, birkaç saat deliksiz bir uyku çekmek yorgun zihnine iyi gelecekti. Geriye kalan zamanı da Tuğrul Hanlı'yla yüz yüze görüşeceği günü ayrıntılarıyla planlamaya ayırmıştı. Tren perondan ayrılırken, o gece Venedik'te kalacağı otel odasında duş yaparken hayal etti kendini. Onun için bitmiş bir günün ardından suyla temas etmek gibisi yoktu.

2. Bölüm

Atina'dan çıkıp karayolu ile Mora Yarımadası'na gidiyorsanız mutlaka Korinthos tabelalarını görürsünüz ve Korinthos şehrine adını veren Korint Kanalı'nın üzerindeki köprülerden birinden geçersiniz. Eğer otobandan ayrıldıysanız, geçtiğiniz yolun altında bir kanal olduğunu fark etmeyebilirsiniz. Sadece otobana girmeyip eski yolu takip edenler, Korint Kanalı'nın ayaklarının altında serili durduğunu görebilirler.

Ziya, Necibe'yi tren istasyonuna bıraktıktan sonra Korinthos şehir merkezini gösteren yol tabelalarını takip etti. Tek bir amacı vardı bunu yaparken, o da otobandan ayrılıp Korint kanalının denizle birleştiği noktaya ulaşmak. Ve denizin içine batıp suyla birleşen köprüleri izlemek... Gemi trafiğine bağlı olarak suya batan iki köprü vardı burada alt tarafı, fakat nedense Isthmia köprüsünü daha çok seviyordu. Gemiler kanaldan geçeceği zaman trafik duruyor, köprüler suyun altına iniyordu. Her bir geminin geçişinin ardından köprülerin tekrar eski konumuna gelmesini seyre dalmak kafasını dağıtıyordu Ziya'nın. Köprünün az ilerisindeki iskelede oltalarını denize uzatmış bekleyen ba-

lıkçılara baktı. Kanal girişı olduğu için burası kelimenin tam anlamıyla balık kaynardı. Hem de çeşit çeşit. Sırasıyla, önce geçmişini sonra geleceğini düşündü. Ne de olsa boş vakit zenginiydi o artık, harca harca bitmez dediklerinden.

Ziya, araba içi havalandırma ünitelerinden oldum olası nefret eden adamlardan fakat gel gelelim hava sıcaklığı an itibarıyla otuz dereceyi gösteriyordu. Yaz aylarından artık hiç keyif almadığını fark etmesi de şartların değiştiği günlere denk gelmişti. Demek ki o beylik sözleri sarf eden hergeleler haklıydı; bu hayatta her şey şartlara ve duruma göre değişkenlik gösteriyordu. İçeride suni bir rüzgâr yaratılmak için arabanın dört camını birden açtı. Açar açmaz da “Bu ölümlü dünyada göreceli olmayan tek şey akreple yelkovanın gösterdiği zamandır,” diyen babası geldi aklına. Adam aklından hiç çıkmıyordu zaten. Hele bu aralar. Rahmetli her fırsatta “Hayat, yol bittiğinde yanına almak ve arkanda bırakmak istediklerin arasında herhangi bir seçim yapamayacağını idrak etmektir,” derdi. Gerilmeye başlayan sinirlerine ayar çekmek için gözlerini kapatıp elmacık kemiklerine masaj yaptı. Yol boyunca karısının göz ucuyla onu izlediğini bile bile kronik üzüntüden artık sertleşmeyi zor beceren erkeklik organını yoklayıp durmuştu. Esas bu meseleye bir an evvel çare bulmak istiyordu, fakat nerede? Eskiden olduğu gibi bir içim su kadınlarla gezip tozmadan, yıldırım aşkına tutulmadan hayatın zevkini çıkaramazdı ki o. Yarım yamalak konuşmalar da dâhil olmak üzere bu hayatta yarım kalmış her şey sinir bozucu, diye geçirdi içinden.

Beş on dakikalık bir ‘gündüz rüyası’ molasının ardından tekrar yola koyuldu Ziya. Neyse ki Yunan radyosu

fena değildi. Favori istasyonlarında gezinirken Marc Almond'un 'The Days of Pearly Spencer' parçasını duyunca keyfi biraz olsun yerine geldi. Başında ne tür bir dert olursa olsun, arabada müzik dinleyip kafasıyla tempo tutmaktan her daim zevk alırdı, ergenlik döneminden beri vazgeçemediği bir şeydi bu. Ehliyetini ilk aldığı gün geldi aklına. Gıdım gıdım ilerleyen bir trafikte Rumeli Hisarı'ndan Bebek istikametine doğru yol alırken Quincy Jones'un 'Ai No Corrida' parçasını peş peşe dinlemiş, sonra da eve dönüp babasının içki dolabını karıştırmıştı. İlk okkalı hayat dersini de o günlerde almıştı; eğer birinin hobi veya özel alanına izinsiz giriyorsan, karşılaşacaklarına da hazırlıklı olmalısın.

Ziya, o dönem babasının içki dolabını her karıştırdığında karşısına yepyeni bir dünya çıkardı. Kurutulmuş kelebekler, onlarca farklı renkte kadın saçlarından oluşan beşer santimlik tutamlar, annesi Handan hanımın ellerinin değişik pozlarda çekilmiş resimleri... Yaklaşık iki yüz farklı içki şişesinin arasında gezinirken ilk bunlara rastlamıştı. Şişelerin sadece on beş yirmi tanesi doluydu, gerisinin içlerinde ise başka şeyler vardı. Özellikle, ince rulo- lar halinde üçer üçer bağlanmış, dinamiti andıran el yazısı notları okumak için evde yalnız olacağı saatleri kollardı hep. Babasının aşka dair hayat felsefesine de ilk o günlerde hayran kalmıştı. Belli ki adam gençliğinde aşk yaşadığı kadınlara el yazısıyla müstehcen notlar yollamış, kadınlar da ona aynı yöntemle cevap göndermişti. O zamanlar koyu renkli, içi görünmeyen içki şişeleri Ziya'ya tarifsiz bir suçluluk hissi yaşıtırdı her seferinde. Ne de olsa içlerinden ne çıkacağı hiç belli olmazdı bunların. Tamam, eyvallah, babası ilginç zevkleri olan bir adamdı fakat o dönem Türki-

ye'sinin en ünlü kadınlarının yakın çekim koltukaltı fotoğraflarından oluşan bir koleksiyonla karşılaşacağı hiç aklına gelmemişti Ziya'nın.

İçki dolabının en dibinde bir zarfta bulmuştu bu resimleri. İşin en can alıcı tarafı, her karenin arkasında kırmızı gazlı kalemle bu kadınların isim ve soyadlarının yazılı olmasıydı. Kimi tam büzülmüş, kimi yarı büzük, kimi de hafif tüylü siyah-beyaz koltukaltı pozları. Ziya o zamanlar bu isimleri tek tek okur, birbirinden farklı kadın cinsel organını andıran görüntülere bakarak az bir çabayla boşalırdı. Hem de ne boşalma. Poposunu kasa kasa, titreye titreye, zangır zungur. Oysa şimdi bir türlü anı yakalayamıyor, geleceğe uzanamıyor, geçmişe dönünce de feryadı basıyordu. Yandım Allah! Babası “Aradan çeyrek asır geçmeye görsün, çok şey değişir bu hayatta,” derdi, bunda da haklı çıkmıştı. Lanet gerçek! Kaçmaya çalıştıkça inadına üzerine geliyordu.

Direksiyonu sağa kırıp Korinthos şehir merkezine giriş yaptı. En azından yakın geleceğe odaklanabilirdi, o da önlem amaçlı. İngiliz silah tüccarı aile altı ay kadar önce geri dönüşüm sektörüne el atmış, Ziya'yı da açıktan ortak etmişlerdi bu işe. Geri dönüşüm işinde büyük para vardı. Ziya kafayı çalıştırıp elindeki tüm uluslararası bağlantıları kolağan etmiş, en nihayetinde onları İsrail'den birkaç kişiyle temasa geçirmişti. Amerika'daki dostları sağ olsun, onlar sayesinde becermişti bu işi. Arada sağlam tanıdıklar olmadan olmuyordu bu tarz işler. Kimden ne hayır geleceğini de bir tek Allah bilebilirdi. Anlaşmalar imzalanıp, bu son teknoloji geri dönüşüm makinelerine fatura kesildiği gün alacağı komisyonu düşündü. Her şey yolunda giderse

eline yeni iş fırsatları bile geçebilirdi. Üstelik karıdan yana da şanslıydı. Necibe ona ekonomik olarak yük olmuyor, gazeteden gelen parayla en azından kendini idare edebiliyordu. Londra’da doğup büyümüş, zeki, iyi eğitilmiş ve ayakları üzerinde durmaya alışık bir kadınla evli olmanın faydaları, diye geçirdi içinden. Sessiz, kendi dünyasında yaşayan bir hayat arkadaşı öyle herkese kolay kolay nasip olmazdı.

Gel gelelim, kullandığı depresyon hapları bünyesini allak bullak edince, Ziya çareyi güler yüzlü bir kadınla flört etmekte bulmuştu. Tebessüm edince yanakları kızaran hatunlara oldum olası bayılırdı zaten. Yirmi dakika sonra Xena adında genç bir kadınla buluşacak, birlikte kahvaltı edeceklerdi. Necibe’nin bir önceki Venedik seyahati esnasında tanışmıştı onunla. Bir gece laf olsun diye şehir merkezine inmiş, civar restoranlarından birinde uzo içip tek başına takılmıştı geç saatlere kadar. Meze servisi yapan Xena, sempatik tavırlarıyla hemen dikkatini çekmiş, bu hoş sohbet kadın garsonla havadan sudan bir muhabbet iyi gelmişti Ziya’ya. Ertesi gece yine aynı mekânda yemek yemiş, kadının peçeteye yazıp masaya bıraktığı telefon numarasını da cep telefonuna ‘Yorgo Usta’ diye kaydetmişti. Nitekim kadını ertesi gün hemen aramamış, tam bir hafta boyunca onu köpek gibi bekletmişti. Ardından, haftada bir gece aynı restorana gidip akşam yemeği işini orada halletmeyi de ihmal etmemişti. Babası ona her zaman “Düşmanlarını, suç ortaklarını ve orospularını tetikte tutmak için arada bir kendini hatırlatman yeterlidir,” derdi. Rahmetli bu sözleriyle yeni bir haklı çıkma rekoru daha kırmıştı.

Şehir meydanı diğer günlere nazaran تنها sayılırdı. Ziya arabayı uygun bir yere park edip Xena ile buluşacağı kahve dükkânına doğru yürümeye başladı. Xena yirmi sekiz yaşında, doğma büyüme Korinthos’lu, daha önce hiç evlenmemiş. Kısa boylu, buğday tenli, siyah kıvrıkcık saçları var. Necibe’nin tam tersi fiziki özelliklere sahip. Üstelik konuşkan. Ziya’nın gözlemlerine göre de hafif sevişken. Sırf hayatına bir nebze heyecan katmak ve kilodunun içinde herhangi bir kıpırtı olacak mı diye zararsız bir deneme çekmek için Ziya onu hayatına sokmaya hazır. Xena ince askılı çiçekli bir elbiseyle onu bekliyor. Bacak bacak üstüne atmış, arada bileğindeki mavi kayışlı kol saatine bakıp duruyor. Tam çantada keklik dedikleri cinsten bir durum, fazla hevesli. Bu yüzden Ziya’yı kalben ve ruhen elde etmesi imkânsız gibi. Yani kıpırtı şansı fifti fifti. Ziya hemen Xena’nın karşısındaki sandalyeye oturuyor. Kısa bir giriş sohbetinin ardından siparişler veriliyor ve birlikte kahvaltı ediyorlar. Kadının sorduğu sorulara hiç şaşırmıyor Ziya ve bu tamamen eksi puan. Muhtemel bir sıvı alışverişi için bu kadar ince eleyip sık dokutan nursuz ruh hâline lanet okuyası var. Üstelik ortada heyecan verici hiçbir şey yok, Xena’nın göğüs dekoltesi de saçlarının kesimi de açmadı onu. Hâlbuki gece vakti içkiliyken bir şans vermeye değer duruyordu bu genç kadın. “Hadi Ziya, alt tarafı düzüp geçeceksin, ne var bunda bu kadar kafa patlatacak? Rejoice şampuan reklamını hatırla, wash and go, yıka ve çık,” diyen erkek kardeşi Tunç’un sesi çınladı kulaklarında. Ziya eskiden bu tabiri az kullanmazdı.

Fakat yok, kimya tutmadı mı tutmuyor. Küçük bir kaçamak için bile olsa, erkeklerin kışkırtıcı akıl oyunlarından zevk aldığından bihaber bakıyor Xena’nın gözleri. Ziya

kararsız. “Kaçan bir avın peşinden koşma zevkini tadan tecrübeli bir avcı, kolay elde edilen hazır bir yemeği ya hızla mideye indirir ya da hiç yemez,” diyen babasının alnındaki çizgiler geliyor bu sefer gözünün önüne. Kahvaltı bitince birer kahve siparişi veriyorlar. Gerisi klasik; Ziya hesabı ödeyip Xena’nın yanağına bir öpücük konduruyor ve önemli bir iş toplantısı olduğunu söylüyor.

Arabayla bile olsa, öğle sıcağında sokakta dolaşmak Ziya’yı hallendirmiş, depresyonunu azdırmıştı. Kendiliğinden gelişen olaylardı onu tahrik eden. Biriyle planlı programlı flört etmek ve erkekliğine deneme çekme ihtiyacı, durumu daha da vahimleştirmişti. Xena’yı gideceği yere bıraktıktan sonra hiç vakit kaybetmeden eve döndü. Soyunup üzerine rahat bir pijama altı geçirdikten sonra da yatak odasındaki televizyonun karşısına geçti. Türk kanalları, bir iki belgesel ve BBC haber bülteni derken akşama kadar miskin miskin evde oturdu. Sebep-sonuç denklemi- nin ağırlığı bir kez daha çökmüştü ensesine. Geçmiş onu amansız bir gölge gibi takip ettikçe, zihninde canlanan hatıralar onu özgür bırakmıyordu doğal olarak.

Ya her şeyi unutup sıradan bir hayata razı gelecek ya da ilk fırsatta yeniden küllerinden doğacaktı. Ortası pek yok gibi duruyordu. Televizyonu kapatıp duş yapmak için banyoya girdiğinde babasının bir başka sözü geliverdi aklına. “İnsan bir kere kendi kalbini kırmaya görsün, durumu onun adına hiç kimse toparlayamaz.” Öfke kontrolü seanslarında bunu iyice kavramıştı fakat kendini kandırmak gibi bir hataya da düşmek istemiyordu. Diyelim ki günün birinde kendine yardım edecek manevi gücü buldu, istediği gibi bir hayat yaşayabilmesi için gereken parayı nereden

bulacaktı peki? Ziya Kurt gibi adamlar için güvence eşittir nakit para demektir ve bu durumda tüm teselli söylemleri tek tek sakata binerdi. Gelecek korkusu ve endişe her hücrelerine işlemişti bir kere, silkinmek için zaman lazımdı. İki ucu boklu değnek, diye geçirdi içinden. Zaman paradır lafını unutmak için bile zamana ihtiyacı vardı. Akşam saat dokuz civarı cep telefonuna Necibe'den mesaj gelince, bu hayatta yalnız olmadığını hatırlamak az da olsa huzur verdi ona. Karısı sağ salim Venedik'e varmıştı çok şükür. Yarım kadeh kırmızı şarap içip tekrar yatağa girdi. Uyku bastırana kadar kendi derdine yanmaya devam edebilirdi.

3. Bölüm

Doğup büyüdüğünüz şehir bir yana, bu dünyada herkesin kendini iyi hissettiği bir iki başka şehir mutlaka vardır. Necibe de kendini İstanbul ve Venedik'te iyi hissediyordu. Londra'da anne ve babası ile birlikte yaşadığı yıllar yaz tatillerinde ailece hep İstanbul'a gelir, ardından Ege kıyılarında mavi yolculuğa çıkar, bir hafta boyunca o koy senin bu koy benim gezerlerdi. İyi ki yaz tatillerini Türkiye'de geçirmişlerdi de bir sürü yeni arkadaş edinmişti. Necibe, on sekiz yaşına bastığı günden beri gazeteci olma düşleri kurduğundan, bu hayalini gerçekleştirmek için Londra'da uluslararası ilişkiler okuması da kaçınılmazdı. On yıl öncesine kadar zırt pırt trenle Avrupa'yı gezer, her fırsatta İstanbul'a gelirdi. Arkadaşlarının evinde kalır, sabahlara kadar gezip tozardı o zamanlar.

Ziya ile üç, annesi ile iki, arkadaşlarıyla bir, tek başına da tam dört kez gelmiş olduğu Venedik'in yeri ise apayrıydı onun için. Ruhen rahatlamak iç dünyasını daha net anlamasına sebep olduğundan, kendiyle korkusuzca yüzleşiyordu bu şehirde. Ne de olsa korkunun ecele, ecelin de henüz yaşanmakta olan bir hayata faydası yoktu. Gel gelelim, bazı gerçekler yüzeye çıkmamak için var gücüyle direnirdi. Ziya'yı her düşündüğünde midesine yarım kilo

çakıl taşı oturmuş gibi oluyordu. Bodrum'da tanıştıkları o ilk gün nasıl da vurulmuşlardı birbirlerine. Üzüntü nedir bilmeden geçen koskoca bir dört yıl -eksi on altı ay... Oysa şimdi Ziya'nın içinde bulunduğu duruma üzülüyor, üzüldükçe de ona olan sevgisi azalıyordu. Sevdığı erkek için tedirgin olmak aklına ağır geldikçe kalben ondan uzaklaşmak berbat bir histi. Korinthos'ta yaşadığı tekdüze hayat kendisini daha iyi tanımasına yol açmış, insanın en büyük düşmanı kendisidir lafını yabana atmaması gerektiğine şahit olmuştu. Bu gerçeğe yüzleşmek pek de öyle kolay olmamıştı Necibe için. İç daraltıcı bir keder dalgası ve gelecek günlerin neler getireceğini tahmin edememek yakmıştı bu güzelim evliliği. Biraz da kızgın ve kırgındı kendine. Konfor ve imtiyazları elinden alındığında o da en az Ziya kadar kendini güçsüz hissetmişti. Demek ki fazla sıkıntıya gelemiyor, hemen o an güvenli bir limana kaçma ihtiyacı hissediyordu. Şartlar değişince, nerede trak orada bırak moduna rahatlıkla geçebilecek biriydi belki de. İnişli çıkışlı hislerinin sebebini ilk keşfetmeye başladığı günlerde aynaya her baktığında, göz göze geldiği kendi suratına dil çıkartıp durmuştu. Önce can sonra canan dedikleri durum buydu demek. Bunu kabullenmesinin zor günlere denk gelmesi gerçeği değiştirmiyordu işte.

Venedik'e varır varmaz Ziya'ya haber verdi. Santa Lucia tren istasyonundan çıkar çıkmaz da cep telefonunun internet bağlantısını kontrol etti. Tuğrul Hanlı ona peş peşe mesajlar atmış olmalıydı şimdiye kadar. Gerçek hayatta aynı ortamda hiç bulunmamışlardı fakat yıllardır tanışıyor gibiydiler. Tanışmak ne kelime; onlar herşeyi paylaşan bir çiftten farksızdı artık. “Sadece yazışarak hiç dokunmadığın birine aşık olmak mümkün mü?” sorusuna net bir ce-

vap bile verebilirdi Necibe. Sohbetleri sınır tanımıyor, gün geçtikçe daha da derinleşiyordu. İşin en bağlayıcı tarafı, ikisi de bir gün olsun birbirlerini habersiz bırakmamışlardı. Öylesine yakıcı bir duyguydu ki bu, adamı kavrulmuş sarı leblebiden beter ederdi. Necibe ilk hafta onun Facebook sayfasını incelemeyen en fazla birkaç saat dayanabilmişti. Nasıl olur da böyle bir şey gelirdi başına? Hele tam da böylesine önemli bir yazı dizisi üzerinde çalışırken. Kendine şaşırmış, hâlinden utanmış, aklının birdenbire efsunlanmasına hayret etmişti ilk zamanlar.

Ve mutluluk... Necibe, Tuğrul Hanlı'dan altı dakika önce yeni bir mesaj geldiğini görünce zevkten dört köşe oldu. Kasıklarından kol içlerine kadar yayılması sadece üç saniye süren bu heyecan dalgasının eline su dökmek öyle her baba hissin harcı değildi. Ondan gelen her mesajda hayat iptal oluyor, tam o sırada film kopuyordu. Otele gitmek yerine tren istasyonunun önünde ayakta duruverdi.

Tuğrul Hanlı -Vaziyet ne?

Necibe Simpson -Az önce geldim. Senin günün nasıl geçti?

Tuğrul Hanlı -Bu aralar hep sergi hazırlığı ile meşgulüm, biliyorsun. Bu gece canım hiç çekmiyor ama bir arkadaşımın doğum günü partisine uğramam gerekecek.

Necibe Simpson -Kıskandırma beni, orada bir sürü kadın vardır şimdi.

Tuğrul Hanlı -Hiçbiri senin yerini tutamaz. İster inan ister inanma, beni beynimden yakalayan tek kadın sen oldun şimdiye kadar.

Necibe Simpson -Buna inanmak isterdim fakat sici-
lin pek parlak değil ☺

Tuğrul Hanlı -Şu aşamada geçmişe değil geleceğe bakmak daha cazip.

Necibe Simpson -Der misin?

Tuğrul Hanlı -Dedim bile☺ Gondolcuyla ne zaman buluşacaksın?

Necibe Simpson -Yarın akşam, Santa Barnaba meydanında görüşeceğiz.

Tuğrul Hanlı -Bana bak, sakın tekrar lunaparka filan gideyim filan deme o herifle.

Necibe Simpson -Aman, sana da hiçbir şey anlatılmıyor.

Tuğrul Hanlı -Bildiğim kadarıyla, Venedik'te öyle her önüne gelen gondolculuk yapamaz. Bu işi nasıl kapmış sordun mu? Sonuçta babadan oğula geçen bir meslek.

Necibe Simpson -Sormaz olur muyum? Bundan dört yıl önce gondolcular birliğinde söz sahibi olan biriyle tanışmış. Adı Mario. Fırlamanın önde gideni anlattığına göre. Bir gün Mario kendinden on yaş büyük bir kadına aşık olmuş. Hatun Venedik'in önde gelen cam sanatçılarından birinin karısı, evli yani☺

Tuğrul Hanlı -Aşk işte, yırtık dondan çıkar gibi bulur adamı.

Necibe Simpson -Aynen☺ Mario kadınla bir tek gündüz vakti görüşebiliyormuş. Aşkları zamanla yoğun bir dostluğa dönüşünce iş ciddiye binmiş. Sabahtan akşama kadar sohbet edip sevişmek için Halit'in tek odalı evinde buluşmaya başlamışlar.

Tuğrul Hanlı -Hadi ya!

Necibe Simpson -Halit o sıralar şehir merkezinde bir turistik eşya dükkânında kasiyerlik yapıyormuş. Mario ona eğer onun yerine haftada üç gün gondolculuk yaparsa, kazandığı paranın iki mislini vereceğini söylemiş.

Tuğrul Hanlı -Şansa bak. Halit'in İtalyancası nasıl?

Necibe Simpson -Çok iyi fakat beni en çok mükem-

mel aksarıyla şaşırttı. Geçen sefer anlattıkları da inanılır gibi değil. Mario'nun hatırı için özel davetlere Bonzai ve kokain kuryeliği bile yapmış. Hem de gondolla.

Tuğrul Hanlı -Saf olma bu kadar, menfaati yoksa kimse kimsenin hatırı için uyuşturucu kuryelik yapmaz.

Necibe Simpson -Bence de ama şu aşamada ondan ne öğrenirsem kâr. Ağzından laf almaya çalışmıyorum bile. Kendi anlatıyor.

Tuğrul Hanlı -Bu daha da tehlikeli. Senin bazı şeyleri biliyor olman onun işine geliyorsa, orada dur.

Necibe Simpson -Haklısın, bana bu kadar güvenmesi sırtımda bir yük aslında.

Tuğrul Hanlı -Bana bak, sakın bu herif seni etkilemek için yalan söylüyor olmasın?

Necibe Simpson -Sanmam, o kadar rahat ki bence dünya umurunda değil.

Tuğrul Hanlı -Yine de belli olmaz. Kendini farklı göstermek isteyen biri olabilir.

Necibe Simpson -Ne açıdan?

Tuğrul Hanlı -Sıradanlık fobisi derler buna. Çocukluk ve ergenlik yıllarında peş peşe travma yaşayanlarda çok sık görülen bir durum. Yetişkinlik döneminde aykırı söylemler ve davranışlarda bulunarak sıra dışı biri olduğunu kanıtlama çabası yani.

Necibe Simpson -Bilmem, olabilir...

Tuğrul Hanlı -Tabii ki olabilir. Bu hayatta olmaz diye bir şey yok.

Necibe Simpson -Neden böyle bir risk alsın ki?

Tuğrul Hanlı -Bence o herif kesin şizofren.

Necibe Simpson -Ya anlattıkları doğruysa? Kimin aklına gondollarla özel davetlere Bonzai ve kokain taşımak gelir, üstelik Venedik gibi sakın bir yerde.

Tuğrul Hanlı -Yarın akşam buluştuğunuzda kesin açık verecek, bak görürsün. Anlattıkları pek inandırıcı gelmedi bana.

Necibe Simpson -Yazı dizisinde geçecek olan hayat hikâyelerini isim/şehir belirtmeden yazacağımı biliyor. Anladığım kadarıyla sadece bana yardımcı olmak istiyor. Eminim, son kararım☺

Tuğrul Hanlı -Sana neden yardımcı olmak istesin ki? Seni doğru dürüst tanımıyor bile. Bence vazgeç bu yazı dizisinden.

Necibe Simpson -Olmaz, bu kadar uğraştıktan sonra vazgeçmem.

Tuğrul Hanlı -Başka neler anlattı sana?

Necibe Simpson -Neyin nereye ne kadar ve saat kaçta gideceğini Mario'nun aşık olduğu kadın ayarlıyormuş. Malum, kadın Venedik'in renkli simalarıyla iç içe. Mario'da gondolcular birliğinin yönetim kurulunda. Kimsenin ruhu bile duymamış şimdiye kadar. Bence yalan söylemiyor.

Tuğrul Hanlı -Yahu sen Avrupa'nın göbeğinde yasa dışı bir iş yapsan bunu Türk bir gazeteciye anlatır mıydın?

Necibe Simpson -Asla ve asla anlatmazdım.

Tuğrul Hanlı -O zaman dikkatli ol. Bu tür hikâyeleri göçmen hayatlarından kesitler adı altında verirsen millet seni topa tutar.

Necibe Simpson -Hazırladığım yazı dizisinde bunlardan bahsetmek pek işime gelmiyor ama şansına böyle bir hikâyeye çıktı.

Tuğrul Hanlı -Bak orada haklısın, bu bir hikâyeye... Fakat asılsız olanından. Şu bahsettiğin Bonzai mereti ile ilgili Türkiye'de sürekli operasyon yapıp duruyorlar. Geçen hafta iki üniversite öğrencisi yurttta kaldıkları odada ölü bulundu. Çocuklar bunu içtikten bir saat sonra gözlerinden

kan gelmiş resmen.

Necibe Simpson -Evet, okudum. Dozajını bilmeden alanlar kaskatı kesilip kısa bir süre sonra ölüyormuş. Venedik'te bonzai içenlerin yaş ortalaması on yedi. Avrupa'nın her ülkesinden lise öğrencileri yarı yıl tatillerinde akın akın buraya geliyor, araştırdım. Ailelerinden fazla harçlık alanlar kokain, az harçlık alanlar da bonzai kullanıyor. Bütçe meselesi. Bilirsin, Venedik'teki eski evlerin içi çok geniştir, sekiz kişi rahatlıkla ortak ev kiralayabiliyor. Yerel ahali biraz yaşlı ama öğrenciler yaş ortalamasını dengeliyor yani anlayacağın...

Tuğrul Hanlı -Şu gondolcunun sol elinde hep deri bir eldiven var demiştin. Bunun sebebini öğrenebildin mi bari?

Necibe Simpson -Yok, henüz daha öğrenemedim.

Tuğrul Hanlı -Ah be, şimdi seninle Venedik'te olmak vardı. Fırsatım olsa gelirdim inan.

Necibe Simpson -Evet, keşke şimdi burada benimle birlikte olsaydın.

Tuğrul Hanlı -Benimle gece yarısı gondolda sevişmek ister miydin?

Necibe Simpson -Gondolda mı? Nasıl olacak?

Tuğrul Hanlı -O Halit denen pezevenge iki yüz avro verdik mi bak gör bizi en kuytu köşede başbaşa bırakıp anında karaya çıkar.

Necibe Simpson -Saçmalama, gondolcu olmadan devriliriz.

Tuğrul Hanlı -O zaman o da kalsın bizimle. Bizi izlerse rahatsız olur musun?

Necibe Simpson -Çok şakacısın hayatım😊

Tuğrul Hanlı -Ben çok ciddiym. Bizi sevişirken izlesin ister miydin?

Necibe Simpson -Çocuk gibisin Tuğrul. Aklın fikrin hep sekste.

Tuğrul Hanlı -Hayır, aklım fikrim hep sende. İçine gireceğim o ilk anı düşünmekten her yerim mosmor oldu.

Necibe Simpson -Ben de her an seni düşünüyorum.

Tuğrul Hanlı -Bana bak, sakın fazla başbaşa kalma o herifle. Öğren öğreneceğini sonra da siktir et gitsin. Uyuşturucu meselesini de sakın yazma.

Necibe Simpson -Dur bakalım, belli olmaz. Yazmam gerekebilir. Sol elinde neden hep eldiven var en azından bunu öğreneceğim.

Tuğrul Hanlı -Off, boş ver şimdi bunları... Seni çok istiyorum, dizlerinde yaralar açılana kadar ısırabilirim bacaklarını.

Necibe Simpson -Hmmm, beni ısırma mı istiyorsun?

Tuğrul Hanlı -Evet, hem de çok. İstersen seni dövebilirim de☺

Necibe Simpson -Öyle mi?

Tuğrul Hanlı -Yessss☺ Konuş, hadi. En çok nerene vurmamı isterdin?

Necibe Simpson -Bilmem...

Tuğrul Hanlı -Bırak şimdi utanmayı da anlat. Aklından geçen en karanlık sahneyi merak ediyorum.

Necibe Simpson -Beni sandalyeye bağla.

Tuğrul Hanlı -Ağzını bantlamamı ister misin?

Necibe Simpson -Olur, arada iki üç tokat da hiç fena olmaz☺

Tuğrul Hanlı -Gözüne perde inince bayılıyorum sana.

Necibe Simpson -Tokatları elinin tersiyle at bana.

Tuğrul Hanlı -Ayağımla kafanı bile ezeceğim yav-

rum, merak etme. Kime ait olduğunu ancak böyle anlayacaksınız.

Necibe Simpson -Ne zaman görüşeceğiz esas en çok onu merak ediyorum.

Necibe iki dakika kadar ekranda ‘görüldü’ işaretinin belirmesini bekledi. Baktı ki gelmiyor, şehir merkezine doğru yürümeye başladı. Tuğrul Hanlı’nın seks konularında tutucu olmaması ve cinsellik meselelerine palas pandıras girebilmesi ilk başta gözünü korkutmuş olsa da hiçbir şey ona aşık olmasına engel olamamıştı. Aksine, bu tür hıznır fantaziler tahrik ediyordu Necibe’yi. İyi ki şu son birkaç ayda kendiyile ilgili bazı keşif ve tespitlerde bulunmuştu da yüzleşme fasıllarında artık eskisi kadar zorlanmıyordu. Mesleği söz konusu olduğunda ise panter kesiliyor, yazacağı şeylerin içeriği hakkında kimsenin onun yerine karar vermesinden hoşlanmıyordu. Öte yandan, karşılaştığı olayları Tuğrul Hanlı gibi görmüş geçirmiş birine anlatmak çok keyifliydi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve ara ara cep telefonuna bakarak yürümeye devam etti. San Marco Bazilikası’nın soğan şeklindeki kubbesi uzaktan nefes kesiciydi. Canı da otele hiç gitmek istemiyordu. Bu seferki Venedik ziyaretinde terası kanala bakan geniş bir oda tutmak isterdi fakat bu tür araştırma gezilerinde mümkün mertebe ekonomik olması gerekiyordu. Zamanında bu şehirde Ziya ile birlikte şahane otel odalarında çok kalmışlığı vardı, onlara saydı. Ona göre, şartlara uyum sağlayamayan hayatta kalamazdı, kalsa bile mutlu olamazdı. İyi ki kenarda köşede üç beş kuruş birikmiş parası vardı da kafasına göre hareket edebiliyordu. Yüzüne çarpan ılık Mayıs rüzgârına teslim oldu.

Şehir merkezindeki çan kulesine yaklaşınca Necibe cep telefonuna tekrar baktı. Görüldü işareti hâlâ ortalarda yoktu. Küçük bavulunun ön cebinden sigara paketiyle çıkmağını çıkardı. Basından ve internetten takip ettiği kadayla, Tuğrul Hanlı sosyal hayatına son sürat devam ediyordu. O gece onun bir doğum günü partisine gideceğini hatırlayınca yüzü bembeyaz oldu. Kesin şimdi duş yapıp giyiniyordur, diye geçirdi içinden. Onunla karşılaştıkları an onun en çok ses tonundan etkileneceğinden emindi. Bakışlar ikinci sıradaydı. Yıllar önce bir sohbet esnasında onun ilk karısıyla ilgili garip bir şey çalınmıştı kulağına. Sözüm ona, kadın evde çalışan personele tuhaf talimatlar verirmiş. Kokulu oda spreylere alerjisi olduğundan, evlerinin sürekli güzel kokması için onlardan giydikleri her kıyafetin üzerine iki damla lavanta yağı damlatmalarını talep edermiş. Odadan odaya gezindiklerinde, içerideki koku deveranı doğal olsun diye yaparmış bunu. Hem de her gün. Necibe, vay be ne kadınmış, diye geçirdi içinden. Demek ki Tuğrul Hanlı ince ruhlu ve prensipli kadınlara vuruluyordu. Ve tam o sırada ‘görüldü’ işareti ekranda belirdi. Daha da iyisi, on saniye sonra ondan yeni bir mesaj geldi.

Tuğrul Hanlı -Birazdan çıkıyorum.

Necibe Simpson -Keşke ben de seninle gelebilseydim şu partiye.

Tuğrul Hanlı -Yanımda olsan oraya gider miydik sanıyorsun? Yataktan çıkmazdık. Seni kendi ellerimle soyacağım. Boynunu yalayıp kulağına edepsiz şeyler fısıldamak istiyorum. İstersen yanımda biri daha olsun, gözlerini bağlarız. Sadece seslerimizi duysun, ne dersin?

Necibe Simpson -Bu da nereden çıktı şimdi☺

Tuğrul Hanlı –Sen de anında değişiyorsun ya... Hadi itiraf et, bu tür fantezilere bayılıyorsun. Kucağıma oturacağın günü sabırsızlıkla beklediğinden eminim. O an ellerim kalçalarında, dudaklarım da ensende gezinecek.

Necibe Simpson -Dur, başlama yine.

Tuğrul Hanlı -Dur başlama mı? Az önce hayvanlar gibi seviştin benimle, şimdi naz mı yapıyorsun?

Necibe Simpson -Daha otele bile giriş yapmadım, hazır değilim şu an.

Tuğrul Hanlı -Benim için her an hazır olmalısın.

Klavyenin azizliği diyelim, tuşların sihirli dünyasında öyle bir seviştiler ki Necibe sanal dahi olsa yaptıklarına inanamadı. Olay hep böyle başlıyordu. Tuğrul Hanlı olta-ya şehvet yemi takıp ona göz kırpmıyor, Necibe de hemen yanaşmıyordu. Tereddütte kalmış namuslu bakire tribinden kurtulur kurtulmaz da işin rengi değişiyordu. İlk yıllar Ziya'yla neler yaşamışlardı neler. Yine aynı buna benzer bir tutkuyla paylaşmışlardı her şeyi. Canlı canlı üstelik. O zamanlar İstanbul'da tanıdığı çoğu kişi tünelin ucunda gördüğü cılız bir mum ışığından bahsederken, onlar en görkemlisinden havai fişek gösterilerine şahit olmuşlardı. Ziya'yla en son altı ay önce sevişmişlerdi, o da ön sevişme aşamasından öteye geçememişti. Tıpkı bir önceki ve daha önceki sekiz dokuz deneme gibi. Suçluyu birlikte teşhis etmişlerdi; her şey bu depresyon hapları yüzünden olmuş, daha doğrusu bu haplar yüzünden hiçbir şey olmamıştı. Ziya'nın erkeklik gururunu zedelemekten, doktora danışarak yapmışlardı bunu. Prospektüste yazan bir dizi yan etki varken, başka bir olasılık düşünmek fesatlık sayılırdı.

Kalacağı oteli esnafa sora sora bulacağından emin olan Necibe, aynen öyle yaptı. Venedik'in en sevdiği taraflarından biri de buydu. Kanallar ve köprüler üzerine kurulu olan bu şehirde her bölge merkeze yakın sayılırdı. Neredeyse bir saattir sol omuzunda taşıdığı deri çanta ensesini ağrıtmaya başlayınca omuz değiştirdi. Ayak bilekleri yürümekten şişmiş olmasına rağmen, Venedik'in daracık arka sokaklarında tek başına dolaşmak iyi gelmişti. Şükretti. "Tutku, hayal gücünü tetikleyen şiddetli bir fırtınadır," sözünü haklı çıkaracak kadar yoğun günler yaşadığı için şanslı sayılırdı. "Bu hayatta sadece ne istediğini bilenler ve bu uğurda savaş verebilenler mutlu olmaya hak kazanırlar," sözünü de yabana atamazdı. Çok mu şey istiyordu acaba? Alt tarafı Tuğrul Hanlı ile yeni bir hayata başlamak, birlikte tüm gözlerden uzak bir tatile çıkmak, saatlerce sohbet etmek, sevişmek ve ardından soğutulmuş bir kadehte şampanya içmek istiyordu. Ve içten içe daha neler neler. Onunla birlikte davetlere katılmak, ona müthiş yemekler hazırlamak ve onun değer verdiği dostlarını evde en ihtişamlı şekilde ağırlamak. Ve altın vuruş... Adam geçen ay politikaya atılmak istediğinden bahsetmişti. Belki de bir iki seneye kalmaz bilmem ne bakanı bile olurdu, kim bilir. Onda bu çevre ve karizma varken, parasından, pulundan, malından veya mülkünden bahsetmeye gerek bile yoktu. İçinden, sadece dudaklarını hareket ettirerek "İnsan dünyaya bir kez gelir, insan dünyaya bir kez gelir, insan dünyaya bir kez gelir," diye diye yürümeye devam etti.

Necibe otelin önüne geldiğinde saat on bire geliyordu. Odasına girer girmez tek kişilik yatağın üzerine uzandı. Yok, yapamayacaktı. Ziya'ya bu saatten sonra böyle bir kazık atamazdı. Ölümlü bir dünyada ölümsüz bir aşk

için göze alabileceklerinden korkmak yeniden elini kolunu bağlamıştı. Öte yandan, kendini Tuğrul Hanlı'nın üçüncü eşi olarak hayal etmek düşlerin en etkileyicisiydi. İçinden, off be yedi ucu sidikli değnek, diye geçirip düşün altına attı kendini. Engelleri düşündükçe yüreği daralıyordu. Erkeklerin aynı anda iki veya üç kadını birden aynı anda sevebildiğini duyardı hep. Neden mesele kadınlar söz konusu olduğunda dudak bükülen uygunsuz bir hadiseye dönüşüyordu? Tanıdığı bir sürü evli adam bir başka kadınla aşk yaşamayı kendine hak görüyordu. Hatta bundan böbürlen ve ikinci ilişkisini saklama ihtiyacı duymayan adamlar bile vardı. Aralarında kaçak et kesmek gibi tabirler kullanıp, etrafa pis pis gülücükler salanlarını da görmüştü. Necibe gibi onlar da alık bir ruh hâline mi teslim olmuşlardı acaba? Yoksa alık bir ruh hâline teslim olmak erkekler için münasip, kadınlar için yakışıksız bir durum muydu?

Bu soruların cevabı duruma ve kişiye göre değişse de her koyunun kendi bacağından asılacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Hele şu “Hayat hatalardan ders çıkarma okuludur,” sözü son zamanlarda o kadar cazip gelmeye başlamıştı ki, akli fikri üç hafta sonra İstanbul'a gitmekteydi. Nitekim bol bol hata yapmalıydı ki bu dünyadaki esas görevinin hakkını verebilsin.

4. Bölüm

Necibe ile Halit saat sekiz otuz civarı Barnaba meydanı'nda buluştular. Akşam saatleri ortalık her zamanki gibi kalabalık. Halit ise heyecanlı. Necibe'nin kahverengi dalgalı saçlarına ve uzun kirpiklerinin arasından bir çift grena taşı gibi parlayan yeşil gözlerine bakıyor. Necibe de onun saç jölesiyle geriye taranmış siyah saçlarını, geniş alnını ve kemerli burnunu inceliyor.

“Türkiye’ye dönmeyi hiç düşündün mü Halit?”

“Kesinlikle düşünmedim. Ya sen? Yunanistan’da yaşamaktan memnun musun?”

“Şimdilik memnunum fakat zaman ne gösterir bilemem.”

Havadan sudan, kısa bir muhabbetin ardından meydanadaki kafelerden birine girip birer pizza siparişi verdiler. Necibe bacak bacak üstüne atıp dirseklerini masaya dayadı. “Sürgün hayatı yaşamakta olduğumu sanıyorsun, değil mi?”

“Bence öyle. Aksini iddia edebilir misin?” Halit gözlerini kısıp kafasını sallamaya başladı. “Sürgün hayatı dedikleri şey tatlı bir hayat olsa gerek. Hatta imrendirici bir tarafı bile var.”

Necibe az önce yanındaki boş sandalyeye bıraktığı çantasını kucağına aldı. “Bu tamamen olaya nasıl baktığına bağlı...” Halit’in siyah deri eldivenli sol eline kaçamak

bir bakış attıktan sonra çantasının arka gözünden çıkarttığı cep telefonunu usulca masanın üzerine bıraktı. “Türkiye’nin çalkantılı gündeminden uzak bir yaşam sürmek seni zamanla sakın bir insan yapıyor, orası kesin.”

“Seninle ilgili öğrenmek istediğim bir şey var...” Halit bunu der demez gömleğinin cebinden siyah bir çubuk çıkartıp iki dudağının arasına yerleştirdi. “Haddim olmayarak sana bir şey sormak istiyorum.”

Necibe önce onun gözlerine sonra da ucundan çakma ateş çıkan elektronik sigarasına baktı. Kısasa kısas durumundan hiç hoşlanmazdı. “Merak ettiğin şey evliliğim veya ailemle mi ilgili?”

“Yok ya, neden cep telefonun günde sadece iki saat açık, sadece bunun sebebini merak ediyorum. Bazen aklıma bir şey geliyor, seninle paylaşmak istiyorum fakat sana anında ulaşmak mümkün değil.”

Necibe güldü. “Sürekli yazı yazdığımdan konsantasyonum bozulmasın diye yapıyorum bunu.” İki ayrı telefon hattı olduğunu ve ona verdiği numarayı günde sadece bir kez kontrol ettiğini açıklama gereği görmemişti. “Üniversitedeyken çok sevdiğim bir profesör vardı. İyi bir gazetecinin en büyük düşmanı çalan bir telefon ve açık bir internet bağlantısıdır derdi.”

Halit “Profesörle hemfikirim,” dedikten sonra siparişleri masaya getiren garsona teşekkür etti. “Ayrıca, bu ikisinin hem hayat kurtaran hem de hayat kaydıran icatlar olduğunu düşünüyorum.”

“Benim de sana bir sorum var...” Necibe pizzasından bir dilim kopartıp elleriyle yemeğe başlamadan önce Halit’e kuşku dolu bir bakış attı. “Gondolla özel davetlere uyuşturucu taşıdığını bana neden anlattın? Bunun bilinmesinden korkmuyor musun?”

“Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

“Halit, kestirip atma hemen. Bu hayatta herkesin az ya da çok ama mutlaka kaybedeceği bir şeyler vardır.”

“Benim yok.”

“Yapma Allah aşkına, insan kaybetmekten korktuğu şeyler uğruna yaşar. Hayatta kalma mücadelesinin esas sebebi elindeki değerleri koruma içgüdüsüdür.”

“Kim ne derse desin, bana göre insan dünyaya bir kez gelir ve her yaptığının arkasında durmayı öğrenir.”

Necibe hafif kızardı bunu duyunca. “Şimdiye kadar bana çok yardımcı oldun.”

“Sana yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.”

“Sayende yurt dışında sıra dışı hayatlar yaşayan bir sürü göçmene ulaştım. İlginç, başa gelen bazı yüz kızartıcı olayların ve şartlardan dolayı işlenen suçların hep gizlenme çabası içinde olduğunu düşünürdüm. Bu iddiamı tamamen çürüttünüz.”

“Sen bu yazı dizisini bitirmeden ben çoktan Venedik’ten ayrılmış olacağım. Belki de bunun için sana her şeyi anlattım.” Halit sağ eliyle çenesini kaşımaya başladı. “Ama sen kendinle ilgili hiçbir şey anlatmıyorsun.”

“Oldukça sakın bir hayatım var.”

“Değişik bir kadınsın. Eminim anlatacak çok şeyin vardır.”

Necibe irkildi ister istemez. “Keşke sana farklı bir şey anlatabilsem...”

“Anlat işte, bak ben sana neler anlatıyorum. Kim bilir içinde ne fırtınalar kopuyordur.”

“Yanılıyorsun.”

“Eşin Ziya Kurt’un yerinde olmak isteyen bir sürü erkek vardır bence.”

Necibe kafasını arkaya atıp gülmeye başladı. “Hiç

sanmam. Bütün gün yazı yazan bir kadını kim ne yapsın.”

“Yok, çok güzelsin, farklı bir çekiciliğin var. Kocanın sana deliler gibi aşık olduğunu tahmin ediyorum.”

Necibe’nin yüzü sarardı bunu duyunca, Halit ona asılıyor olabilir miydi? “Bak, ben...” Yemek henüz bitmemiş olmasına rağmen hesabı istemek için garsona el işareti yaptı. Bu gibi durumlarda bu taktik yüzde yetmiş beş işe yarardı.

“Sana hayatımdan bazı kesitler anlattım diye bana kendinle ilgili bir şeyler anlatmak zorunda değilsin, rahat ol.” Halit, elinde hesap pusulasıyla onlara doğru yaklaşmakta olan garsona İtalyanca bir şeyler söyleyip zarif bir hamleyle adamın elindeki kâğıda uzandı. “Konu mankeni benim zaten, öyle değil mi?” Gözlerinde bariz bir hüznün belirdi bunu söylerken. “Hele sana henüz anlatmadığım o kadar çok şey varken...”

“Aynen, konumuz sadece sensin.” Necibe elindeki peçeteyle dudak kenarlarını silip Halit’e sıcak bir gülümseme bahşetti. “Demek yakında Venedik’ten ayrılmayı düşünüyorsun. Nereye gideceksin çok merak ettim.”

“Beni kimsenin bulamayacağı bir yere.”

Necibe hiç konuşmadan onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. Karşısındakinin dilini çözmek için bu yöntemi tek geçerdi. Oysa Halit, tabağındaki son pizza dilimini bitirene kadar ne konuştu ne de Necibe’nin sorgulayan bakışlarına karşılık verdi.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından Necibe’nin cep telefonuna gelen mesaj sesi masayı titretince “Eşin seni merak ediyor olmalı,” diye mırıldandı Halit.

Necibe cep telefonunu kapıldığı gibi Facebook sayfasına giriş yaptı. Tuğrul Hanlı’dan yeni bir mesaj gelmişti.

Tuğrul Hanlı –Otele kaç gibi dönersin?

Heyecanlandığı belli olmasın diye ciddi bir yüz ifadesi takınarak ona hemen cevap yazdı.

Necibe Simpson –En geç iki saat sonra... Onu ko-
nuşturmak üzereyim:)

Cep telefonunu tekrar masaya bıraktığında yanakları kızarmıştı Necibe'nin ama o bunun farkında değildi. Halit'in gözlerinin içine bakmaya devam ederek “Venedik'ten ne zaman ayrılacaksın?” diye sordu.

Halit arkasına yaslanıp gülmeye başladı. “En geç bir ay içinde Venedik'ten ayrılmayı düşünüyorum,” dedikten sonra da Necibe'ye kaçamak bir bakış attı. Gülmeye devam ediyordu bunu söylerken.

“Komik bir şey mi var, neden gülüyorsun?”

“Ne bileyim, gülüyorum işte. Bizim köyde dilden dile gezen bir şarkı vardı, onu hatırladım...” Yutkunup şarkıyı söylemeye başladı Halit. “Yersiz gülen delidir lo, hiç gülmeyen zırdeli bo, aklın varsa dürt beni yo...”

“Güzel şarkıymış.”

“Konuyu değiştirmek için zırvaladığımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Yoo, hiç öyle düşünmedim. Hayatını dinleyeceksem seni yakından tanımak isterim. Doğal hâlin buysa rahat ol.”

“Doğal hâlim mi? Onu bir yakalasam inan bırakmayacağım. Sana da oluyor mu bilmem ama ben en çok kendi doğal hâlimi merak ederken buluyorum kendimi.”

“Bence herkes içinden bunu düşünür ama konuşmaz. Bazen hangisi gerçek sen hangisi öteki sen bunu bir türlü anlayamazsın, bu çok normal.”

Halit rahatlamış gibilerden omuz silkti. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Venedik’ten neden ayrılmak istediğini çok merak ettim. Gitmeyi düşündüğün yer neresi?”

“Bence şimdilik bu soruyu askıya al çünkü henüz nereye gitmek istediğimi ben de bilmiyorum.”

“Hayata bu kadar boş vermiş olman düşündürücü.”

“Hayat denilen şeyden o kadar soğudum ki.” Halit bunu söyler söylemez gözlerini Necibe’den kaçırdı.

“İlginç, bu lafınla bana annemi hatırlattın. Ona göre hayattan soğumak geçici bir durum. İnsanların ancak daha iyi bir şeyle karşılaşınca geçmiş acılarında hafifleme olduğunu söyler hep.”

“Vallahi ne diyeyim, enginar mevsimi diye bir dönem icat eden biri ne dese kabulümdür. Bu arada, sizin şu Simpson ailesiyle bir kan bağınız var mı? Ben en çok Bart’ı sevdim.”

Necibe “Bırak şimdi bunları Halit, bana biraz çocukluğundan bahset. Nasıl bir yerde büyüdüğünü çok merak ediyorum.”

“Senin gibilerin tabiriyle orta direk bir aileden geliyorum. Tarsus doğumluyum. Annem de babam da öğretmen. Abim, ablam ya da kardeşim yok. Bizimkiler sabah sekiz akşam beş okulda olduklarından, yedi yaşına kadar bana Neşat abi diye bir adam baktı. Karısı yıllar önce kötü hastalıktan ölmüş, çocuğu da yok. Neşat abi o zamanlar otuz yaşında ya var ya yok fakat bana hep elli yaşında gibi gelirdi.”

“Biliyor musun bana da çocukken insanlar hep yaşlarından daha büyükmüş gibi gelirdi. Hiç unutmam, annemin bir zamanlar otuz iki yaşında olan bir arkadaşı benden yaşıni tahmin etmemi istediğinde kırk beş demiştim. Kadının yüzündeki dehşet dolu ifadeyi hâlâ bugün gibi hatırlarım.”

“Muhakeme yeteneği çocukken farklı oluyor işte.”

“Aynen...” Necibe gülümsedi. “Neşat abiyi anlatıyordun.”

“Neşat abinin hayatımdaki önemi büyüktür. Bana bu boş dünyanın karanlık yüzünü ta o yaşlarda göstermeseydi hayattan bu kadar soğur muydum acaba diye düşünüp durdum yıllarca. Kendisinin hiç kimseyle paylaşmadığı daha doğrusu kimseyle paylaşamayacağı kadar büyük bir sırı vardı.” Halit elektronik sigarasından derin bir nefes daha çekti. “İlk harçlığımı altı yaşında onun sayesinde kazandım desem yalan olmaz.”

“Dur bir tahminde bulunayım...” Necibe sempatik görünmek adına ona yan yan baktıktan sonra “Yoksa sen de mahallede tezgâh açıp ikinci el kitap satan çocuklardan mısın?” diye sordu.

“Yoo, Neşat abi para karşılığında adam öldürüyordu ben de ona yardım ediyordum.”

Necibe’nin dudaklarından “Nasıl yani,” gibilerden bir şeyler döküldü o an.

Halit gözlerini kapatıp kafasını sallamaya başladı. “Dediğine göre, on üç yaşından küçüksen suç hanene günah yazılmazmış.”

Necibe’nin yüzü kireç gibi olmuştu. Sustu, hiç konuşmadı.

“O yaşta ne yaptığının farkında mıydım ki? Neşat abi tek odalı bir evde yaşırdı. Sessiz sakin, kendi çapında bir adamdı. Bizim oralarda herkes ona karısı genç yaşta öldü de bi başına kaldı diye acırdı. Hafta içi Mersin’de bir restoranda aşçılık yaptığını zannederdi herkes. Bizimkiler dâhil herkese yedirmişti bu yalanı. Gerçi çok iyi yemek yapardı. Bana elleriyle hazırladığı kerebiçlerin lezzeti hâlâ kursağımdadır.”

“Kerebiç mi? Duydum sanki.”

“Bizim oralarda ırmikten yapılan, içli köfteye benzer bir tatlıdır. Olsa da yesek, kaymak sever misin?”

“Bayılırım.”

“Kaymağın içine fıstık ya da ceviz koyarak hazırlanıyor. Hele çöven kökünü şekerle çırpıp karıştırınca ortaya çıkan o beyaz köpüğü bir tattın mı... Of of of, parmaklarını yersin.”

“Çöven kökü mü?” Necibe hayatının en zorlayıcı röportajını yaptığını hissediyor, işin nereye varacağını kestiremiyordu.

“Karanfilgillerden otsu bir bitki olur kendisi. Neşat abiden o kadar çok şey öğrendim ki anlatmaya kalksam Venüs’te sabah olur yine bitmez. O zamanlar hafta içi Neşat abiye emanet olduğumdan her gün otobüsle Mersin’e giderdik. Yolda camdan bakar ona sorular sorardım. Sabırla cevaplardı. Merkeze vardıktan sonra minibüse binip gezmeye başladık, zaten hep aynı durakta inerdik. İner inmez beni yol ağzındaki bir kebabçıya götürürdü. Sonra da yolun en sonundaki eve girerdik. İki katlı ahşap bir ev, içeride hep aynı abiler olurdu. Adamlar ilk başta benim orada bulunmamdan rahatsızlık duymuşlar tabii, fakat Neşat abim allem edip kallem edince sorun etmemişler. İçeride neler dönüp bittiğinden haberim bile yok, altı yaşında filanım o zamanlar. Hiç unutmam, evin giriş katındaki büyük odada tavana kancayla tutturulmuş ince halatlar vardı. Onlar yukarıya çıkıp konuşurlarken ben de bu odada gemicilik oyunu oynardım. Denizciyim hesapta. Akli sıra limandan ayrılan gemilere yol veriyorum. Bir gün eve elleri arkadan bağlanmış bir kadın getirmişlerdi. Kadın dehşet dolu gözlerle etrafa bakıyor fakat hiç bağırıyordu. Onu, girişteki odanın tam ortasında bulunan masaya çıkartıp, halatlardan birini boynuna geçirdiler. Oyun sandım tabii. Neşat abi

bana dönüp “Hadi bakalım, masayı hızla it şimdi,” dedi. Ben de ittim. Zaten cılız bacaklı küçücük bir masaydı. Kadın da olsa olsa elli kilo filan. Kadın bana o gün otuz yaşında gibi gelmişti, sonradan öğrendim ki yaşı on dokuzmuş.”

Necibe, Halit’i dinlerken oturduğu sandalyeye yığılmıştı. Gıkı bile çıkmadı. Eğer kelimeler boğazında düğümlenmeseydi, ona ‘Hadi be, attın!’ demek isterdi fakat Halit’in dili çözülmüştü bir kere.

“O sene içinde o eve üç adam ve iki kadın daha getirmişlerdi, hepsi de elleri arkadan bağlı. Altlarındaki masayı hep bana ittirdiler.”

“Ciddi olmazsın.”

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Duyduklarının hepsi gerçek.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

“Yok, olan oldu. Aradan yıllar geçti. Ama ben onların yüzlerini hiç unutmadım. Ha şu göz bebeklerime kazılıdır her biri.”

Necibe masada duran su bardağına uzanıp bir dikişte içti hepsini. Halit’in anlattıkları akıl mantık dışıydı fakat içinden bir ses onu sonuna kadar dinle diyordu.

“Şahit olduklarımı şimdiye kadar hiç kimseye anlatmadım. Onlardan biri olmuştum artık. Neşat abiyle gezmek, yemek yemek çok zevkliydi. Harçlıklar da cabası. İşin ilginç tarafı, o günlerde Neşat abinin verdiği paraları sağlam bir yerde biriktirmeseydim bugün belki burada olamazdım. Bana hep Amerikan doları verirdi. Bunları sakla, bir gün çok lazım olacak derdi. Korkudan, gördüklerimi ne aileme ne de bir başkasına anlattım. Zaten anlatsam bile kimse dediklerime inanmayacak, olan Neşat abiyle bana olacaktı. Babamdan dayak yeme ihtimali epey caydırıcıydı

o zamanlar.”

Necibe ‘anlıyorum’ anlamında kafasını sallamakla yetindi. Halit’in yalan söylüyor olma ihtimali, onun çocukken altı kişinin yaşamına son vermiş olma ihtimalinden baskın çıkma savaşı veriyordu aklında.

Halit bir süre hiç konuşmadan yan masalarda oturanlara baktı. Tekrar konuşmaya başladığında siyah deri eldivenli sol eliyle ensesini ovuyordu. “İlk okul ikinci sınıfa başladığım günü hiç unutmam. O gün eve döndüğümde Neşat abinin ölüm haberini almıştım. Gazetelerde haberi çıkmış, örgüt üyesiymiş. Üç adamla birlikte Mersin’de ahşap bir evde tabancayla öldürülmüşler. Resimdeki adamların diğer abiler olduğunu görünce içime bir korku düşmüştü. Ya beni de öldürürlerse? Annemle babam duruma çok şaşırırmıştı. Neşat abi gibi efendi bir adamın ne işi olabilirdi örgütle mörgütle? Karıncayı bile incitemeyecek kadar iyi bir insan lafını da ilk o gün duymuştum biliyor musun...”

“Peki ya sonra ne oldu?”

“Neyi duymak istersin? Sırasıyla bütün yaşadıklarımı mı yoksa hayatımın sadece kayda değer dönüm noktalarını mı?”

Nercibe yutkundu. “Sırasıyla bütün yaşadıklarını tabii ki.”

“Emin misin?”

“Evet, hayatının kayda değer dönüm noktalarını anlayabilmem için tek yol bu bence.”

“O zaman sana kısa bir özet geçeyim. Orta okulu bitirene kadar annem sınıf öğretmenim oldu. Diğer öğretmenler yıllarca ona benim yaşıtılarına göre daha olgun olduğumu söyleyip durmuşlar.” Halit güldü. “Gördüğün gibi kimse de çıkıp beni öldürmedi. Neşat abiyi ve onunla yaşadıklarımızı da kalbime gömdüm.”

Halit onun gözlerinin içine baktığında kanı donsa iyiymi Necibe'nin. Renk vermemeye çalışarak “O öldürülen kişiler kimdi?” diye sordu. Gelecek olan cevap her ne olursa olsun, niyeti artık bu saatten sonra her türlü şeyi duymaya hazır olduğunu göstermekti.

“İnan bilmiyorum. Neşat abi hiç anlatmadı, ben de sormadım.”

“Peki sence neden asılarak öldürüldüler?”

“İnan bunu da bilmiyorum. Neşat abi yaşasaydı belki bir gün anlatırdı.”

“Peki İtalya'ya nasıl geldin?”

Halit arkasına yaslanıp gözlerini kırıştırdı. “İstesem sana şu an uyduruk bir hikâye anlatıp başımdan savarım, ruhun bile duymaz.”

Necibe'nin aklına Tuğrul Hanlı'nın sözleri gelmişti o an. “Anlayamadım...” Halit en hasından şizofren olabilir miydi hakikatten?

“Madem hayatımı tüm çıplaklığıyla öğrenmek istiyorsun o zaman yarın sabah sekizde Barbarigo Sarayı'nın önüne gel. Accademia köprüsünden kanala geçer, gondolla biraz gezdiririm seni.”

“Olur, saat tam sekizde orada olacağım.” Necibe'nin sesi heyecandan titrek çıkmıştı. “Akşam yedi treniyle döneceğim için sorun yok.”

Halit hesabı isteyip dudağının üzerinde biriken ter damlarını avucunun içiyle sildikten sonra Necibe'yle göz göze geldi. “Sana bir ay içinde Venedik'ten ayrılacağımı söylediğimde ciddiydim.” Ayağa kalkıp etrafına bakınmaya başladı. “Bu hayatta kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı konusunda da ciddiyim.” Eldivenli eliyle üzerindeki mavi gömleğin yakasını tutup içeriden kendi omuzuna üflemeğe başladı.

Necibe onun sinir hastası gibi hareketler yapmaya başladığını görünce tedirgin oldu doğal olarak, fakat oyunun adı serinkanlılıktı. Halit hesabı ödedikten sonra onu kaldığı otele bırakmayı teklif edince de kabul etti. Yol boyunca sürekli Halit konuştu, Necibe dinledi.

“Çocukken ne zaman kung-fu filmi izlesem ekrana yapışırdım. Çekirge deyip geçme. O zamanlar bana üstad ile kahraman karışımı esrarengiz bir şahsı çağırırdı. On beş yaşında ya vardım ya yok, bir gün İngilizce çekirge ne demek diye sözlüğe baktım. Grasshopper demekmiş. Diyeceksin şimdi bunun konuyla ne alakası var. Meğer argoda grasshopper çömez anlamına geliyormuş. Yani o Karate Kid filmlerinde çekirge diye bahsedilen şahıs öyle önemli bir şahsiyet değilmiş. Senin benim gibi biri işte. Yok, sen önemli bir şahsiyetsin, benim gibi biriymiş desek daha doğru. Biliyor musun, bence çekigelerin bir zamanlar dünyayı istila ettiği filan tamamen yanlış yorumlanmış bir mesele.”

“Ne açıdan?”

“Garibim ne yapsın, belli ki evrimini tamamlasın diye yollanmış bu dünyaya. Hem uçuyor hem yürüyor. Sana bana göre böcek belki, ama unutma ki son derece donanımlı gönderilmiş bizim buralara. Kanatları, antenleri ve kafasında zırhlı bir kaskı var. Küçük müçük ama kendi cinsinde pek bir havalı, pek bir boylu poslu. Zamanında Mısırlılara Tanrı tarafından gönderilen yedi beladan biri olması olayına ne demeli? Neyse başını ağrıttım, kusura bakma.”

Necibe yüzünde sıcak bir gülümseyle ona baktı. “Devam et, aklından neler geçiyor öğrenmek istiyorum.”

“Aklımdan geçenleri öğrenirsen beni bir daha görmek istemezsin belki. Düşüncelerim bazen saatte yüz elli kilometre hızla ilerler. Sonra uyarmadı deme.”

“Yok, demem, söz.” Necibe onun güvenini kazana-

bilmek için geçen sefer onunla birlikte lunaparka bile gitmişti fakat bu kez duydukları karşısında ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. “Ben de senin gibiyim aslında...”

“Benim gibi derken?”

“Benim de aklıma sürekli bir şeyler gelir demek istemiştım. Gerçi ben onların beynime süzölmelerine hemen izin vermem.”

“Benim izin verdiğim ne malum?” Halit etrafa bakıp derin bir nefes aldı, bakışları donuklaşmıştı. “Seni bilmem ama hiç tanımadığım biriyle konuşurken yanlış anlaşılma korkum yarı yarıya azalıyor. Nedense hatalarımı hoş görüp orali olmayacaklar hissine kapılıyorum.”

“Öyle mi, neden?”

“Yaşam çemberimin dışında olan birini üze bilmem söz konusu değilmış gibi geliyor bana.”

“Mesele sadece hayatının içinde olan insanları üzmemek için çabalamak ise bu çok bencilce bir yaklaşım.” Necibe tedirginliğini belli etmemek için doğal ve umursamaz görünmeye çalıştı. “Sanki işin özünde şartlı bir anlaşılma beklentisi var.”

“Olabilir, bunu hiç düşünmedim. Belki de dediğin gibi özünde bencil biri yimdir.”

“Onu demek istemedim Halit.” Necibe’nin kaldığı otele yaklaşmışlardı. “Şöyle düşün. Hiç tanımadığımız birinin hatalarımız karşısında bizi yıllardır tanıyan birinden daha hoş görülö olabilirnesi mümkün mü sence?”

“Bence bu hayatta her şey mümkün.”

Necibe, bu günlük bu kadar der gibilerden yorgun gözlerle Halit’e baktı. “Pekâlâ, otele geldik sayılır.” Ekst-radan felsefe yapmaya gerek yoktu. “Aklına başka sorular düşmeden sana iyi geceler.”

“Düşmek demişken, ateş düştüğü yeri yakar ve dü-

şenin dostu olmaz atasözleriyle ilgili geçen gün epey kafa patlattım.” Halit kendini kaptırmış, transa geçmiş gibiydi. Otelin girişindeki tentenin altında sohbet eden gençlere İtalyanca hâl hatır sorduktan sonra Necibe’ye döndü. “Fakat Venedik’e geleceğini haber verdiğin gün bambaşka bir şey düştü.”

“Nereye?”

“Aklıma.”

Necibe uzun sayılabilecek bir kahkaha attı bunu duyunca. “Pekâlâ, senin konuşasın var bu gece, anlaşıldı.”

Halit otelin basamaklarının önünde onu alaycı gözlerle süzen Necibe’ye baktı. “Bana bak, sana bütün bunları anlatıyorum diye pişman etme beni...” Sağ işaret parmağıyla ona tipik bir uyarı işareti çekti. “Karşında asla olmaz, asla yapamam dediği pek çok şeyi yapmış biri var...” Ardından gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Bunu asla unutma Necibe Simpson. Maalesef, bu hayatta mümkün değil dediğim her şey oldu. Üzüldüm, kahroldum ama nafile. İnsan dibe vurunca doğru nedir bilemiyor. Sonra o kafayla radikal kararlar alıyorsun...” Halit dizlerini kırıp otel merdivenlerinin basamaklarından birine çöktü. Ağlıyordu. “Ve en acısı uygulamak. Sonraki adım daha da zor. Tuhaf bir sessizlik çöküyor üzerine. Ve ızdırap dolu bir bekleyiş. Çaktırmadan her seferinde kendinden bir adım daha uzağa gidiyorsun...” Kollarını yukarıya kaldırıp ay ışığına doğru avuç içlerini açtı. “Allahım, kimseyi bana bahsettiğin acılarla sına. Ben son olayım!” Sol elindeki siyah deri eldiven Ç şeklinde bir orak gibi göründü o an.

Necibe, hayretler içinde onlara bakmakta olan gençlere gülümseyip Halit’in sağ kolunu tuttu. “İyi misin?”

“İyi olsam ne olur olmasam ne olur, benim için artık hepsi aynı.”

“Bağıra bağıra ağlamak istiyorsan tutma kendini.”

“Benim gibilerin çaresi ağlamak değil, yok olup girmek istiyorum sadece. Kendimden kaçtıkça kendim olmayı öğrendim ve bu çok ağır.”

“Ağlarsan rahatlayacaksın...” Anlattıklarının doğru olma ihtimali sersemletmişti Necibe’yi. “Gel biraz otelin lobisinde oturalım.”

Halit, olmaz anlamında kafasını salladı. “Sen çık odana, ben birazdan toparlanıp eve gideceğim...” Gözlelerinden süzülen yaşlar üzerindeki beyaz pantolonda açık gri benekler oluşturmuştu. “Hadi git.”

Necibe onun yanına oturdu. “İnat etme, gel lobide birer kahve içelim.”

“Olmaz.”

“Seni bu hâlde burada bırakamam.”

Halit yavaş yavaş ayağa kalktı fakat iki saniye sonra gerisin geriye merdiven basamaklarından birine oturuverdi. “Başım dönüyor.”

Necibe bunun üzerine hızla resepsiyona koştu ve görevliden bir bardak su getirmesini rica etti. “Misafirim var, tansiyonu düştü. Acele edin...” Hemen ardından, cep telefonundan Facebook sayfasına girip Tuğrul Hanlı’ya alelacele kısa bir mesaj attı.

Necibe Simpson -İşim henüz bitmedi. Haber vereceğim.

Resepsiyon görevlisinin iç hatlardan oda servisini araması ve üniformalı yaşlı bir kadının elinde bir bardak suyla lobiye giriş yapması üç dakikadan az sürdü fakat Necibe’ye aradan yarım saat geçmiş gibi geldi. Elinde bardakla dışarı çıktığında ise yüzü bembeyaz oldu. Halit de, otelin önünde sohbet eden gençler de ortadan kaybolmuştu. Sağına soluna bakındı ve elindeki bardağı sıkıca kavrayıp yolun

soluna doğru yürümeye başladı. “Halit, Halit!”

Az ilerideki sokak lambasının altında öpüşen orta yaşlı bir çiftten başka etrafta kimsecikler görünmüyordu. Daha önce hiç bulunmadığı rutubetli bir sokakta kendi sesinin yankılandığını duymak Necibe’yi telaşlandırmıştı. Birkaç metre daha ilerleyince Halit’in yerde yüzükoyun yatan bedeniyle karşılaştı. Koskoca adam kaldırımın üzerinde ceset gibi yere serilmişti.

“Beni duyabiliyor musun?” Necibe parmaklarını bardaktaki suya batırıp Halit’in alnının üzerinde gezdirmeye başladı. Durum pek parlak değildi. Biri “Venedik’te kuytu bir köşede bu adamla ne işin vardı?” diye sorsa, vereceği cevabın gerçekliğinden şüphe duyacak milyonlarca insan sesi üşüştü beynine. İyi haber, Halit’in derin derin nefes alıp vermesiydi. Birkaç dakika hiç ses çıkarmadan yanında bekledi. Halit gözlerini kırıştırdığında da rahat bir nefes aldı. “İyi misin?”

“Eh işte.”

“Neden beni merdivenlerde beklemedin?”

“Dertlerimle sana yük olmak istemedim.” Necibe’nin uzattığı suyu yavaş yavaş yudumladı Halit. “Otele girmek de istemedim.” Duvara tutunarak ayağa kalktı. “Beni böyle görmeni de istemedim.” Pantolonunun kemerini gevşetti. “Hele bana acımanı hiç istemedim.”

Necibe onun koluna girdi. “Yolda düştün mü, ne oldu?” Birlikte otelin ters istikametine doğru yürümeye başladılar.

“Endişelenecek bir şey yok, alıştım artık...” Halit’in yüzü ter içindeydi. “Altı aydır haftada en az bir kez bayılıp

yere düşüyorum.”

“Son zamanlarda hiç kan tahlili yaptırdın mı peki?”

“Yok ya, ben öyle eften püften şeyler için kan tahlili yaptırmam.”

“Eğer sürekli bayılıyorsan ya tansiyon ya da şeker hastasısn. Acilen doktora gitmelisin.”

“Sanmam. O sırada fişimi çekip bilincime yeniden format atıyorlar. Yani ben öyle tahmin ediyorum.”

“Kimler?”

“Neşat abi ve arkadaşları.”

Sil baştan yine aynı yere dönmüşlerdi. Elde var sıfır, diye düşündü Necibe. “Biraz uyursan çok iyi gelecek.” O an hissettiği ne korku ne de tedirginlikti. “Evin uzak mı?” Aklını içten içe eşeleleyen şey meraktan başka bir şey değildi.

Halit “Dorsoduro civarında oturuyorum. Yakın sayılır,” diye cevap verdi.

Necibe’nin bildiği kadarıyla bu semt Venedik’in en pahalı bölgelerinden biriydi. “İşlerin iyi gidiyor olmalı.”

Halit bezgin bir gülümseyle “Sahipleri Almanya’da yaşıyor,” dedi. “Sonra anlatırım. Çok cüzi bir kira ödüyorum.”

Aynı anda sola döndüler. Arka paralel sokaktan geriye doğru yürürlerse Necibe’nin kaldığı otelin önüne çıkacaklarını ikisi de biliyordu.

“Söylediklerime inanıp inanmamakta serbestsin.”

Necibe çantasından sigara pakediyle çakmağını çıkarttı. “Hangi konuda?”

“Bayıldığım anlarda beynimin fişini çekip aklıma yeniden format attıkları konusunda. Dediğim gibi, son altı aydır haftada bir kez geçici bir ölüm hâli yaşıyorum ve ayılır ayılmaz bilincim farklı bir boyuta geçiş yapıyor. Çok

ciddiyim. Fakat nedense her kendime geldiğimde aklıma acayip şeyler geliyor ve kafama takılan şeyleri araştırmaya başlıyorum.”

“Mesela ne tür şeyleri araştırma ihtiyacı hissediyorsun?”

“Örnek mi istiyorsun? En son şöyle bir tespitim oldu. Sadece insanın değil maddenin de nefes alan gözenekleri var.”

“Öyle mi?” Necibe sigarasından derin bir nefes çekip dumanı burun deliklerinden gökyüzüne doğru saldı. Sonra da sesindeki şüpheli tonu gizleme ihtiyacı duymadan “Bunu ıspatlayabilir misin?” diye sordu. “Araştırma başka şey, kanıt başka şey.”

“İçinde soğuk sıvı olan plastik bir şişenin yaz sıcağında açıkta kalıp terlemesi bana göre en sağlam kanıt.”

Necibe cevap vermeden kuru kuru kafasını sallamakla yetinince, Halit ona “NOTT-202 diye bir şey duydun mu?” diye sordu.

“Hayır, duymadım.”

“Atmosferdeki karbondioksidi emebilen gözenekli bir madde keşfedildi.”

“Kim ne keşfetti Halit? Neden bahsediyorsun?”

“NOTT-202’den bahsediyorum işte. Nottingham ve Newcastle üniversiteleri tarafından ortaklaşa yürütülen bir araştırmada bilimadamları tarafından keşfedilen bir madde bu. Henüz daha çok yeni. Bu madde yüksek basınçta çok sayıda gazı tıpkı bir sünger gibi emebiliyor.”

“De ki emebiliyor, bu bilginin sana veya bana ne faydası var?”

“Öyle deme, şu an için sana veya bana bir faydası olmasa da dünyanın geleceği için çok önemli. NOTT-202, karbondioksitin depolanmasına uygun nano-gözenekler

oluşturacak biçimde bir araya gelen iki farklı yapı içeriyor.”

“Kusura bakma, bu işlerden pek anlamam.”

“O zaman sana şöyle izah edeyim; bu nano gözenekler enerji santralleri ve fabrikalardan çıkan atık gazlardan karbondioksitin ayrıştırılmasına yardımcı olacak. Dolayısıyla, çevre kirliliğinin önlenmesine büyük katkı sağlayacak.”

Otelin önüne geldiklerinde Halit hâlâ konuşuyordu. “Yani faydalı bir şey senin anlayacağın...” Yüzünün rengi yerine gelmişti. Aksi, uykusu kaçmış bir yüz ifadesiyle Necibe’yi süzdü. “Peki ya insanlar arasındaki telepatinin, hücrelerinde taşıdıkları su miktarı sayesinde mümkün olduğunu biliyor muydun?”

Necibe cevap vermeden boş gözlerle ona baktı.

“Şu enginar meselesine de senin sayende sardım. İyi ki anlatmışsın. Aylarca bunu düşündüm, biliyor musun? Meğer bende iz bırakan birçok hayat tecrübemi bu dönemde yaşamışım. Doğa canlanırken. Nisan, hadi bir derece. Fakat Mayıs...” Halit sağ kolunu ovup, acı çekiyormuş gibilerden yüzünü ekşitti birden. “Neyse yarın sabah görüşürüz. Saat tam sekizde Barbarigo sarayının önünde seni bekliyor olacağım.”

“Tamam, eve dönerken dikkatli ol lütfen. Yolda tekrar bayılmazsın umarım.”

“Merak etme, yoldan geçen ilk taksiye atlayıp hemen eve gideceğim. Bizim köyde bir laf vardır, aynı gece aynı yere iki kez bomba düşmez.”

Necibe, Halit’le vedalaştıktan sonra koşar adımlarla otele girip odasına çıktı. Hava ter içinde kalacak kadar sı-

cak olmamasına rağmen üzerindeki keten elbise vücuduna yapışmıştı. Duşa girmeden önce Tuğrul Hanlı'ya mesaj attı.

Necibe Simpson –Otele döndüm. Müsait misin?

Tahminine göre o bu mesajı hemen görmeyecek, görse bile anında cevap yazmayacaktı. Akli fena hâlde Halit'te kalmış, adamın sözleri resmen kafasına kazınmıştı. Hani hep derlerdi ya “Melekler aramızdadır. Bazen ne yapmamız gerektiğini bir film repliği vasıtasıyla bize ulaştırırlar, bazen de hiç olmadık bir anda birinin ağzından iletirler.” Bu durumda Halit'e bu gece “İnsan dünyaya bir kez gelir,” lafını melekler mi söyletmişti yoksa? İnsanoğlu en kestirme mazereti en çok inanmak istediği şeye saklar diye boşuna demiş olamazlardı.

Soyunup duşa girdi. Musluktan akan ılık suyun yardımıyla kelepçelerinden sıyrılan yüz kızartıcı sorular zihninde köşe kapmaca oynamaya başlamış, Halit'in bu gel-git hâlleri endişe ve merak duygularını aynı anda ateşe vermişti. Her ne kadar anlattıkları gerçek dışı gibi gelse de, galiba Halit'le ortak bir noktaları vardı; beylik atasözleri üzerinden kendi kendilerine telkin verme ihtiyacı.

Necibe'ye göre tezatlar, değer yargıları ve çifte standartlar hayatın her alanında olduğu gibi atasözlerini de ortadan ikiye ayırmıştı. Fakat her taşın altında mantık aramaktan da yorulmuştu. Hayatı sorgulamak kimine göre bir varoluş meselesi kimine göre de eşsiz bir kaçıştı ne de olsa. Dost kara günde belli olur diyenler değil miydi düşenin dostu olmaz diyen? Peki ya iyi insan lafının üstüne gelir diyen ağız, iki saat önce iti an çomağı hazırla demiyor

muydu? Ya da eğri otur doğru söyle diye buyuranlar, işlerine gelmeyince doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar mıydı? En fenası da bir elin nesi var, iki elin sesi var diyenlerin ilk anlaşmazlıkta nerede çokluk orda bokluk demeleri idi ona göre.

Kendi hayatını düşündü. Sadece yazışarak, hiç tanımadığı biriyle aşk yaşamak hastalıklı bir ruh hâlinin emaresi miydi acaba? Tuğrul Hanlı'yla gerçekleştirdiği sanal sevişmeler neticesinde Ziya'yı aldatmış sayılır mıydı? Ruh ve bedeni kendine mi yoksa evlendiği adama mı aitti? Bu üç soruya bir türlü münasip bir cevap bulamıyordu. Ne de olsa Ziya ile kâğıt üzerinde artık evli olmasa da sonuçta bu anlaşmalı bir boşanmaydı. Bir an düşüp bayılacağını hissedince duvara yaslandı. Bacaklarının titremesine engel olamıyordu. Fayanstan sızan soğuk hava dalgası omuzlarını serinletince hafiften rahatlar gibi oldu. Küvetin arkasındaki metal çubuktan aşağıya doğru sarkan beyaz havluyu kaptığı gibi kurulanmaya başladı. Kafasına takılan şeylerin çoğunu, yaşadıklarını sorgulayarak çözmüştü. Bunu da bir şekilde çözecekti. Zamanı gelince taşlar yerine oturur, su eninde sonunda yoluna akar, gün doğmadan neler doğar gibi atasözlerini düşünüp telkin verdi kendine.

Saçlarını kuruttuktan sonra üzerine ince askılı pamuklu bir gecelik geçirip yatağın içine girdi. Az buçuk sakinleşmişti fakat hiç uykusu yoktu. Duşa girmeden önce yatağın sol tarafındaki küçük komodinin üzerine bıraktığı cep telefonuna uzandı. Tuğrul Hanlı'dan mesaj geldiğini görünce de yatağın içinde kedi gibi gerindi. İpleri bir kez daha elinden bırakmak istiyordu. Seve seve hem de, hiç zorluk çıkarmadan. Vicdan meselesini de kafasında ha çözdü ha çözecek

durumdaydı. Cinayet işlemeye alışmış, soğukkanlı bir katil gibi hissetti kendini. En sonunda hep ikileme düşse de, içindeki diğer kadınla yüzleşmekten hiç korkmuyordu artık. Beni güçlü kılan şey bu, diye geçirdi içinden.

Tuğrul Hanlı –Nasıl geçti?

Necibe Simpson -Gayet iyi. Pizzacıya gittik.

Tuğrul Hanlı -Bana bak, sana asıldı mı yoksa?

Necibe Simpson -Ne asılması hayatım, sohbet ettik sadece. Benim evli barklı bir kadın olduğumu biliyor.

Tuğrul Hanlı -Yakında sadece benim kadınımla olacaksın.

Necibe Simpson -Henüz daha sesimi bile duymadın ama Tuğrul.

Tuğrul Hanlı –Sabret biraz, iyidir. Bak ben nasıl sabrediyorum. İtiraf edeyim ki bunu biraz da kendim için yapıyorum aslında.

Necibe Simpson –Ne açıdan?

Tuğrul Hanlı -Sabretmek zaafılarımı törpülüyor.

Necibe Simpson -Kendi ruhsal gelişimin için beni mi kullanıyorsun?

Tuğrul Hanlı –İşte dürüstlüğün katlanılmaz sonu. Sabrın faydalarından bahsediyordum sadece😊

Necibe Simpson –Ben artık dayanamıyorum ama.

Tuğrul Hanlı -Böylesi daha zevkli. Açıkçası, büyü bozulur diye korkuyorum.

Necibe Simpson -Fakat en kısa zamanda yüz yüze konuşmamız gerek, biliyorsun.

Tuğrul Hanlı -Konuşacağız elbet😊

Necibe Simpson -Sıkıldım artık bu yazışmalardan, bazen patlayacak raddeye geliyorum.

Tuğrul Hanlı -Benim için de hiç kolay değil. Seni çok istiyorum.

Necibe Simpson -Ben de.

Tuğrul Hanlı -Çıplak mısın?

Necibe Simpson –Hayır, üzerimde ince askılı pamuklu bir gecelik var.

Tuğrul Hanlı -Okşa kendini, yanındayım farzet.

Necibe Simpson -Sarıl bana, sıcaklığını kasıklarımnda hissetmem gerek.

Tuğrul Hanlı -Saçlarını arkadan çekip elime dolamak istiyorum.

Necibe Simpson -Dilimle sağ bileğini yalıyorum.

Tuğrul Hanlı –Sol elimle tek göğüsünü avuçladım.

Necibe Simpson -Popomu sana doğru uzattım.

Tuğrul Hanlı -Ellerim şimdi o güzel kalçalarında.

Necibe Simpson –Sana doğru dönüp saatlerce öpmek isiyorum.

Tuğrul Hanlı -Bacakların bacaklarıma sürtündükçe çıldırıyorum.

Necibe Simpson -Ellerim boynunda, hafiften kulak memeni ısıyorum.

Tuğrul Hanlı -Biliyor musun, sana çok alıştım. Hatta seni kısıkanıyorum galiba.

Necibe Simpson -Ben de. Seni bir başka kadınla düşününce çıldıracak gibi oluyorum.

Tuğrul Hanlı -Ya ben? Kocanla bile yatmandan rahatsız oluyorum.

Necibe Simpson -Canım, yatmıyorum zaten. Anlatım ya sana.

Necibe alev saçan gözlerle cep telefonunun ekranına bakakaldı. Yine aynı şey olmuştu. Tuğrul Hanlı yazışmanın en can alıcı yerinde ortadan kayboluyor, sonra da hiçbir şey olmamış gibi geri dönüyordu. Gerçi Necibe de tuvalete gitmesi gerektiğinde veya kısa süreli bir işi çıktığında ona

haber vermeden yok oluyordu fakat Tuğrul Hanlı nedense bunu en kritik anlarda yapıyordu. Adam ona kıyıp uzun süre cevapsız bırakabiliyordu ya, Necibe en çok buna illet oluyordu. Neyse ki altı dakika sonra ekranda beliren ‘görüldü’ işaretinin ardından ondan yeni bir mesaj daha geldi.

Tuğrul Hanlı -Yarın sabah erken kalkmam gerek. Sergi düzenlemesi için ofise yeni bir ekip gelecek.

Necibe Simpson -Kolay gelsin canım. Sergi açılışında yanında olmak isterdim.

Tuğrul Hanlı –O zaman buyur gel, beklerim☺

Necibe Simpson -Ben söylemesen senin davet edeceğin yok zaten.

Tuğrul Hanlı -Hayatım, o kalabalıkta rahat konuşamayız.

Necibe Simpson -Neden? İstesen sen herkese vakit ayırırsın.

Tuğrul Hanlı –Orası öyle ama açılışlarda çok gergin olurum.

Necibe Simpson –Herkes gittikten sonra rahatlarsın bence. Ne yani o gece müsait değil misin?

Tuğrul Hanlı -Müsaitim tabii, hele senin için☺

Necibe Simpson -İki üç günlüğüne İstanbul’a gelmeyi düşünmüştüm.

Tuğrul Hanlı -İyi düşünmüşsün hayatım.

Necibe Simpson -Bence artık tanışma vakti geldi.

Tuğrul Hanlı -☺

Necibe Simpson -Canını sıkın bir şey mi var?

Tuğrul Hanlı -Yok, sadece yorgunum biraz. Senin şu Venedikli Halit’e de fena takmış vaziyetteyim. Açık verdi mi bu akşam?

Necibe Simpson -Bir sürü şey anlattı yine. Onun bu açık sözlülüğü beni çok rahatsız ediyor.

Tuğrul Hanlı -Sen kaşındın unutma. .

Necibe Simpson -Köşe yazımda isim vermeyeceğime dair namus sözü istedi benden.

Tuğrul Hanlı -Eeee, verdin mi bari?:))

Necibe Simpson -Tabii ki verdim, düşündüğünden daha namusluyumdur.

Tuğrul Hanlı -Amma da alıngansın.

Necibe Simpson -Alıngan değilim ama galiba udurğanım.

Tuğrul Hanlı -O da ne demek?

Necibe Simpson -Geçen gün öğrendim bu kelimeyi. Zina yapan evli kadın veya erkeğe deniyormuş.

Tuğrul Hanlı -Hmmm, suçluluk duygusu bastı galiba.

Necibe Simpson -Ne yalan söyleyeyim, seninle yazışırken kendimi fahişe gibi hissediyorum.

Tuğrul Hanlı -Saçmalama.

Necibe Simpson -Kafam çok karışık Tuğrul. Sana çok bağlandım ve aklım fikrim hep sende. Aramızda gurur yapacak bir durum yok, gelip seni görmem lazım.

Tuğrul Hanlı -Biliyor musun sana ilk ne zaman aşık olmaya başladım?

Necibe Simpson -?:))

Tuğrul Hanlı -Bana annenin enginar mevsimiyle ilgili o eşsiz bulgularından bahsettiğin gün.

Necibe Simpson -İşin korkutucu tarafı da bu zaten.

Tuğrul Hanlı -Neden?

Necibe Simpson -Seninle enginar mevsiminde, doğa canlanırken tanıştık. Nisan başı çok tehlikeli, biliyorsun.

Tuğrul Hanlı -Beni bir hata olarak mı görüyorsun?

Necibe Simpson -Onu demek istemedim.

Necibe bu sefer 'görüldü' işaretinin bir an önce be-

lirmesi için ciddi ciddi dua etmeye başladı. Heyecanla karışık bir acı, onu sigara pakedi ebadında bir ekranın önüne hapsetmiş, aklını kalbinden koparmıştı yine. Belirsizlik... Bu hissin müptelası olmuştu fakat önlem almak için küçük parmağını dahi kaldırası yoktu.

O gece Tuğrul Hanlı'dan yeni bir mesaj gelmeyince, Necibe saatlerce bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. Erkeklerin gönlünü fethetmenin ilk etapta kolay, elde tutabilmenin nispeten zor, uzaktayken de bir başkasına kaptırmanın bal gibi mümkün olduğunu biliyordu. Acaba ona karşı olan duygularını açık seçik ifade etmekle hata mı etmişti? Kaçan kovalanır lafı istisnasız her koşulda geçerli miydi? Fazla hevesli olan bir kadın, erkeğin gözünde kolay kadın mı sayılırdı? Tuğrul Hanlı onun bir an önce İstanbul'a gelmesi için neden ısrar etmiyordu?

Yataktan kalkıp perdeleri kapattı. Canı yanıyordu. Ertesi gün yedide kalkması gerektiğini bile bile odanın içinde ileri geri dolaşmaya başladı. Ziya en az beş yıl daha Türkiye'ye giriş yapamazdı –o da kanunlar değişmezse. Ondan ayrılmak istediğini elbet bir gün söylemesi gerekecekti. Nasıl, ne zaman ve hangi sebeple? Bunu yapabilecek cesareti var mıydı gerçekten? Başına gelen bu aşk belası onu yalansız bir yaşam sürdürebilecek kadar güçlü kılabilen miydi? Yasak meyveyi ısırmak mı daha vahim bedeller ödetiyordu, yoksa bu meyvenin yanına bile yaklaşmamak mı gerekirdi? Hadi hepsini geç, Tuğrul Hanlı ile birlikte İstanbul'da kuracağı yeni bir

hayat, geleceği için hayır mıydı şer miydi? Ya zerinde Ziya'nın ahı kalırsa? Karmaya çok inanırdı. Halit'in sözleri kulağında çınlamaya devam ediyordu bu arada. "İnsan bu dünyaya bir kez gelir ve yaptıklarının arkasında durur."

5. Bölüm

Babası ona ‘İnsan bazen parasını kaybettiğinde aklını da kaybeder,’ dediğinde, Ziya ya on ya da on bir yaşındaydı. ‘Yaşam, maddi dünyaya maneviyatın uyum sağlama sürecidir,’ dediğinde ise on dört. Rahmetli, iki eli kanda bile olsa, her sabah altıda kalkan adamlardandı. Ziya okula gitmeden önce onu mutlaka kahvaltı yaparken izler, ardından karşısına geçip nasihatlerde bulunurdu. Onun ağzından ‘‘Bu hayatta küçük bir hata yaparsan budala, göze batacak bir hata yaparsan deli, yaşamı bir süreliğine ertelersen uykucu, çabalamaktan bütünüyle vazgeçersen de ölürsün,’’ tarzında yüzlerce cümle duymuştu şimdiye kadar. Hele bir sözü vardı ki, fırsatını bulduğunda söylemeyi hiç ihmal etmezdi. ‘‘Kazanmak için oynamak diye bir şey yoktur, riskleri en aza indirge yeter.’’

Neyse ki bu durum Ziya’nın Amerika’ya üniversite okumaya gittiği güneşli bir Eylül sabahına kadar devam etmişti. Adam, toprağı bol olsun, şu anda tüm dünyanın önem verdiği ‘sürdürülebilirlik’ olgusunun öncüsüydü belki de. Fakat bu terim popüler olduğunda, kendisi yerin iki metre altında olduğundan, haberi bile olmamıştı. Ziya son yıllarda herkesin dilinde olan karma sözcüğünü de on altı yaşındayken ilk ondan duymuştu. ‘‘Bir hedefin tek gayesi

çaresiyle tanışmaktır. Gerisi ya karmadır ya da yakarma.’’

Ziya gerçekten sıkıntıdan patlamak üzereydi. Evde yalnız kalmak depresyonunu azdırmış, LCV yapma gereği duymayan VIP kategorisinden endişeleriyle baş başa kalmıştı yine. Yataktan kalkıp evin içinde dolaşmaya başladı. Cep telefonundan saate, ardından takvime baktı. Yirmi dakika sonra yepyeni bir Perşembe günü başlayacaktı. Ayın yirmi dokuzu amma da çabuk gelmişti. 27.05.2014, Salı. Necibe, sağolsun, Ziya’nın iki gün önce doğum günü olduğunu hatırlamamış, üstüne üstlük tam da o tarihte tek başına Venedik’e gitmişti. Unutmuş, tamamen aklından çıkmıştı besbelli. Yıldırım aşkı çabuk geçti, diye düşündü. Heyecan dindi, tutku bitti. Gerisi, bildiğin alışkanlık. Bu ilişki er geç bir gün bitecek, inceldiği yerden kopsun, diye düşünüyordu son zamanlarda.

Ziya bütün gün doğru dürüst bir şey yememişti, uyku da tutmuyordu. Mutfağa geçip kendine bol peynirli bir menemen yaptı. Tek bir eksik vardı, o da biraz müzik. Belki radyoda yeni bir kanal keşfederim ümidiyle tüm FM istasyonlarını sabırla dolaştıktan sonra en nihayetinde dişine göre bir parça buldu. Alan Parsons Project’in ‘Eye in the sky’ şarkısının son bir buçuk dakikasına yetişmişti fakat hiç yoktan iyiydi. Gökyüzündeki göz... Şarkı ona bir mesaj mı vermeye çalışıyordu acaba? Babası ‘‘Her şeyden bir anlam çıkartmaya çalışmak adamı erken yaşta eritir,’’ derdi. Yoksa benim peder gittiği yerden beni mi izliyor? Şarkı bahaneydi, bu ihtimal son zamanlarda Ziya’nın en sağlam takıntılarından biri hâline gelmişti. Ciddi bir sağlık sorunu olmadığı ve işlemediği bir ticari suçtan dolayı hapisanede çürümediği için defalarca şükretti içinden. Ve tam o sıra-

da babasının ‘‘Hazır fırsatın varken Allah’ın gözüne gir, fitratında yokken var sandığın şeylerle uğraşmaktan daha iyidir,’’ diyen sesi yankılandı kulaklarında.

Rahmetli şu anda onun yerinde olsa ne yapardı acaba? Onu o kadar çok özlemişti ki mezarının yanı başına oturup dertleşmek istedi o an. Canı derinden yanmış, kafası fena hâlde bozulmuş yetişkin Ziya’dan beklenen şey neydi acaba? Elinde öyle fazla bir şeyi olmamasına rağmen, bu sorunun cevabını babasının ağzından duyabilmek için neler verirdi neler. Mesela ayak parmaklarından ikisini ve beyazlamaya yüz tutmuş favorilerini anında feda edebilirdi. Ulan Ziya, puştun önde gideniydin sen, diye geçirdi içinden. Hayatın boyunca her gün, değişen ve değişmeyen düşüncelerini, değişen ve değişmeyen şartlara uydurmaya çalıştın. Bak şimdi ne hâllere düştün. ‘‘Baba sözü dinlemezsen olacağı buydu,’’ diyesi geliyordu insanın, fakat o... Allah şahitti ki babasının her sözünü dinlemişti.

Ee, dinlemişti de ne olmuştu? Başı göğe mi ermişti? Alt tarafı, tarih tekerrürden ibarettir lafına paralel bir anlam yüklemişti. Peki bu her geçen gün daha da boka saran dünyada malumu teyit etmeye değer miydi? Değse bile, iş işten geçtikten sonra edilen kuru bir teyit solmaya yüz tutmuş bir hayatı değiştirebilir miydi? Belki her işte olduğu gibi başına gelen bu musibette de bir hayır vardı. Babası değil miydi ‘‘Hayat, deprem sigortası yaptırıp ense yapılacak bir yer değildir,’’ diyen? ‘‘Mal mülk başka, oğlum. Hiçbir insan hayatı kadere karşı sigortalanamaz. Öldükten sonra teselli ikramiyesini kim ne yapsın? Hiç kimse kıcını sağlama alamaz bu dünyada.’’ Ziya aklına üşüşen hatıraların bir kısmını bertaraf ettikten sonra aniden öfke krizine tutuldu.

Zaten randevu alarak haberli gelenine hiç rastlamamıştı. Çırlıçıplak ve kışına itinayla yerleştirilmiş bir cop ile herhangi bir hastaneye acilden giriş yaptığını kurdu kafasında. Ona göz kırpıp “Şurada oturup biraz bekleyin,” diyecek kadar duyarsız, Charlie Chaplin bıyıklı bir nöbetçi doktor suratı geçti gözünün önünden. Dalağı on avro bile etmeyen adamların gözünde havası alınmış bir traktör lastiği kadar değersiz olduğunu düşünüp sinirlendi durduk yere.

Ankara’da geçen sakın bir çocukluk ve İstanbul’da devam eden korunaklı bir gençliğin ardından, Korinthos’ta kısıtlı bir parayla yaşanan mecburi bir emeklilik kimi korkutmazdı ki? Eski tanıdıklarım da dâhil olmak üzere herkes beni aşağılık bir dolandırıcı sanıyor, diye geçirdi içinden. Eskiden olsa bunlar umurunda bile olmazdı çünkü başkalarının kendi hakkında ne düşündüğünü dert edinenlerin korkak ve tırsık olduklarını düşünürdü. Onu kim suçlayabilirdi ki? Bu bilgi yıllar önce babası sayesinde adamakıllı beynine kodlanmıştı.

Kurtulması gereken şey şişik egosunun gazı mıydı yoksa haydan gelip huya giden geçmiş mi, buna bir türlü karar veremiyordu. Salondaki deri kanepeye uzanıp, içinden -babası hâriç- tanıdığı tanımadığı herkese küfür etti. Bu hayatta ona en büyük kötülüğü yapan kişinin babası olduğunu bile bile adama toz konduramıyordu. Keşke babası ona nasihat etmek yerine iş öğretseydi. Keşke Ziya’yı Amerika dönüşü her sabah şirkete gelmeye mecbur bıraksaydı. Keşke lafını her duyduğunda midesindeki gastrin hormonu dengesi allak bullak olsa da, keşke babam yaşasaydı da bunlar başımıza gelmeseydi, diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Şimdiki aklıyla ona sormak

istediği o kadar çok Şey vardı ki. Annesi Handan hanım ve kardeşi Tunç ile telefonla temasa geçmeli miydi yoksa onları hayatından silmekle doğru mu yapmıştı? Acaba Necibe'den hemen mi ayrılmalıydı yoksa biraz daha mı beklemeliydi? Peki ya elindeki para bitmeye yakın ne tür bir hamle yapması gerekecekti? İngiliz bir silah tüccarından açıktan komisyon almak caiz miydi? Ve en önemlisi, kazık kadar adam olmak, geçmiŐte yaşamaktan vazgeçmemeye engel miydi?

Tık yoktu. Şartları zorladıkça, babasının uzak diyarlardan gelen hayali sesi aniden kısılmıŐtı sanki. Oysa ‘‘Aradığınız kişi Şu anda bir başkasıyla görüŐüyor, lütfen bekleyiniz,’’ diyen robotik bir telesekreter sesine bile razıydı Ziya. Neyse ki tuvalete gitmek üzere uzandığı kane-peden ayağa kalktığında her Şey normale döndü. Henüz daha sekiz yaşındayken babasıyla arasında geçen ağaç muhabbetini hatırlamıŐtı. Rahmetli ‘‘Şiddetli bir kasırğa çıktığında insanlar, evler, ağaçlar ve arabalar sürüklenir,’’ diye başlamıştı sözlerine. ‘‘Fakat öyle bir ağaç vardır ki her türlü fırtınadan sağ çıkar. Bil bakalım bu ağaç hangisi? Sana otuz saniye süre.’’

Ziya kafadan atmış, üç tahminde bulunmuŐ fakat bu ağacın hangisi olduğunu bir türlü tutturamamıŐtı. Bilinçaltına dikilen ilk özgüvensizlik tohumu bu soru sayesinde ekilmemiŐti elbette, babası ona daha önce buna benzer nice soru yöneltmiŐti. Yaşı ve tecrübesizliği icabı cevaplarını bilmesine imkân ihtimal olmayan sorulardı bunlar.

Allah'tan babası otuz saniye sonra ‘‘Palmiye ağacı,’’ diye cevap vermişti de göz hapsinden kurtulmuŐtu. ‘‘Doğa-

daki en sağlam ağaç palmiyedir oğlum. Her türlü sert rüzgâr ve darbe karşısında gövdesini бүker, başını eğer fakat asla ortadan ikiye ayrılmaz. Her şey normale döndüğünde o da eski hâline döner. Hayatı palmiye ağacı gibi yaşamayı öğrenmelisin.’’

Ziya, soranın kaplan, sorgulananın da kapana kısılmış fare gibi hissettiği o anları hiç unutmamıştı. ‘‘Parazitsin lan sen!’’ diye yüksek sesle haykırmak istedi kendine. Üretmeyen, zamanında geminin dümenini anasıyla erkek kardeşine bırakmış, ziyan olmuş bir döl gibi görüyordu kendini. Durumu kabullenmekten başka çaresi yoktu zaten. Ne yaparsa yapsın, bilincine çocuk yaşta yüklenen olgun-ergen kimliği, kösele topuğa bulaşmış tilki boku misali her daim peşinde olacaktı.

Rol modelinden oyun çalmak ise bambaşka bir şeydi. Ziya yirmi yaşına bastığı gün babası ona nefis bir Arap atı hediye etmiş ve ondan altı gün içinde ata binmeyi adamakıllı öğrenmesini istemişti. Ziya ‘‘Ya bu kadar kısa bir sürede başaramazsam?’’ diye sorduğunda da ‘‘Hayatındaki acı hatıraları düşün ve hırs yap,’’ diye cevap vermişti. ‘‘Çünkü acı hatıralarla beslenen bir hırs, şaha kalkarken muazzam sürât yapar ve bilir ki eğer meseleye o an sahip çıkmazsa, küllerinden yeniden doğma şansı önünden hızla geçip gidecek. Sen sen ol, herkesin senin kadar şanslı olmadığını hatırla ve ben öldükten sonra bile sana sağladığım imkânlar için şükretmekten vazgeçme.’’

Ziya o anki aklıyla babasına meydan okumuş, ona hediye ettiği atın yanına bile yaklaşmamış, altıncı günün sonunda da babasının gözü önünde atın üzerinden hızla

yere yuvarlanmıştı. Olayı takip eden iki üç hafta boyunca eve geçmiş olsuna gelenlerin haddi hesabı yoktu. Alçıya alınan sağ bacağına gururla bakarak az imza attırmamıştı arkadaşlarına. Babası ise ona karşı geldiği için gücenmiş, neden altı gün boyunca bir kez bile ata binmeyi denemediğini sormuştu. Ziya'dan "Babacığım, sayende şimdiye kadar kayda değer acı bir tecrübe edinme fırsatım hiç olmadı ki..." gibi bir cevap beklememişti tabii ki. Hele Ziya'nın ağzından "Acı hatıralarla beslenen bir hırsım yok belki fakat kendim olabilmek için tatlı bir ümidim var," gibi bir şey duyacağını da hiç hesaba katmamıştı.

Bunun üzerine tam on beş gün boyunca hiç konuşmamışlar, yemek masasında birbirlerini her gördüklerinde karşılıklı surat asmışlardı. Ziya iyileştikten sonra babası dağarcığındaki tüm nasihatleri bu sefer küçük oğlu Tunç'a yönlendirmişti. Ziya bir sabah, babasının bahçede tek başına kahvaltı yapan Tunç'un karşısına geçip "Sakın tatlı ümitlere bel bağlama, sonra boku yersin," dediğini hiç unutmamıştı. "Ümit ruhun cezasıdır çünkü her an kırılabilir. Peş peşe darbe almış bir ruh yaşama sevincini gün be gün kaybettiği için kendine ve hayata boş vermeye başlar. Günün birinde hayal ile gerçek arasında bir yere sıkışırsan beni hatırla, oğlum. Henüz daha küçüksün ama kaybetmenin kazanmaktan bir önceki durak olduğunu ilerleyen yıllarda göreceksin. Bu hayatta seni tatlı ümitler değil, acı hatıralar özgürleştirecek."

6. Bölüm

Saat sabahın yedisi. Necibe ayakta. Dört saatlik uykuyla duruyor. Niyeti en geç yarım saat içinde otelden ayrılmış olmak. Tek kişilik yatağın tam karşısındaki sandalyenin üzerinde duran küçük deri bavulu yola çıkmaya hazır. Peki ya kendisi? Deli gibi aç. Dün gece bir ya da iki sokak arkada fırından bozma bir pastane gördüğünü hatırladı, o da hayal meyal. Halit'in aniden ortadan kaybolup ödünü patlatması, akabinde baygınlık geçirip kaldırılma serilmesi ise net bir şekilde gözünün önündeydi.

Yataktan kalkar kalkmaz başı döndü Necibe'nin. İçeriye temiz hava girsin diye şehrin rutubetinden iyice nasibini almış küf kokulu perdeleri açtı. İki gecedir kalmakta olduğu bu otel odasını hiç sevmemişti. Ucuz etin yahnisi, diye geçirdi içinden. Yarım metrekaarelik bir pencereden gökyüzünü tam olarak göremese de hava o gün bulutsuz ve güneşli olacak gibi duruyordu. Hiç üşenmeden bir gece önce Tuğrul Hanlı ile arasında geçen yazışmaları tekrar okudu. Sabah sabah moraline balyoz indirmek istemezdi elbet, fakat “Beni bir hata olarak mı görüyorsun?” gibi kırılğan bir soruya “Onu demek istememiştım,” tarzı bir savunma cevabı verdiği için pişman olmuştu. Adam da besbelli cezalandırma amaçlı onu göz göre göre habersiz bırakmıştı.

Bunu bir türlü hazmedemiyordu. Aşk acısı ölüm kederi gibi üzerine yapışmış, Tuğrul Hanlı'ya hiç dokunmadığı hâlde adamın ellerinin kokusu üzerinde gibi hissediyordu. Aşk, algılama yetilerimi açacağı yerde beni bloke etti galiba, diye geçirdi içinden. Cevap ışık hızıyla kendi içinden geldi; Uyan artık, beklentilerin seni güçsüz kıldı. Beyaz bayrak sallamak üzeresin. Sabırsızlık kurbanı olmamak için direnmen nafi. Geçmiş olsun.

O an dişiliğine olan güveni karalara büründü ve tüm hücreleri bundan sinsice ilham aldı. Apansız gelişmeler üzerinde asla kontrol sahibi olamayacağını kavramak kötü bir histi. Kendi elleriyle deşifre ettiği zaafı yüzünden beklemeye alındığını hissetmek de çok koymuştu. Ve en fenası, merak ve tutku ona zaman kavramı üzerinden hile yapmaya başlamıştı. İpleri en baştan onun eline bırakırsan olacağı buydu, diye sitem etti o az önce ki ses.

Necibe en nihayetinde “Gören de bir hafta ondan haber alamadın sanacak, sakın ol ve bekle,” telkinine sığınıp ılık bir duş aldı. Orta çapta bir çılgınlık yapıp Tuğrul Hanlı'nın cep telefonu numarasını bulmak ve aniden arayarak ona sürpriz yapmak geliyordu içinden. Bu hiç de zor bir şey değildi. İstanbul'daki arkadaşları sağolsun, istese bir iki yere telefon açıp o içine ettiği on bir haneli telefon numarasını hemen öğrenebilirdi. Giyinip hafif bir makyaj yaptıktan sonra odadan çıkmaya hazırlandı. Elini çabuk tutarsa tempolu bir yürüyüşle saat tam sekizde rahatlıkla Barbarigo Sarayı'nın önünde olabilirdi. Otelin lobisine iner inmez kahvaltı salonunu sordu. Baktı ki cebinden ekstradan otuz avro çıkacak, hemen vazgeçti. Venedik'in bu gereksiz pahalılığına söylene söylene resepsiyonistin ona uzattığı faturayı çantasına soktu ve sokağa çıkmadan önce

bir kez daha cep telefonunu kontrol etti. Hasretle beklenen bir mesajın ne zaman geleceği hiç belli olmazdı.

İlk iş arka sokaktaki pastaneyi buldu. Uygun fiyatlı, kuvvetli bir kahvaltının ardından yanaklarının rengi yerine gelmişti. Elinde karton bir kahve bardağı ve omuzunda küçük bavulu ile günün ilk sigarasını içmek için dışarıya çıktığında burnuna enfes kokular çalındı. “Oh be, dünya varmış!” Eskiden rahatlıkla yüksek sesle söyleyebildiği bu cümleyi son günlerde yarım yamalak mırıldandığının da farkındaydı. Bunun sebebini bilmek ise ayrı bir dertti onun için. Mutsuz Ziya, hayatı kaymış Ziya, veda çanlarını uzaktan henüz duyamayan Ziya, Ziya da Ziya. Peki ya Tuğrul Hanlı? Daha önce hiç buna benzer bir ilişki yaşamamış olduğunu düşündü. Ve itiraf faslı... Duygularıyla başa çıkmayı beceremeyen, zayıf karakterli, erkeğe koşulsuz itaat eden, o çok kızdığı kadın kategorisine giriyordu artık. Zor da olsa ne dense iyi geliyordu bu yüzleşmeler. Rahatlatıcıydı en azından. Onu habersiz yoklayan kızgınlık krizlerine da alışmaya çalışıyordu. Zamanında büyük konuşmuş, başına gelince de küsmüştü kendine. Gerçi bu tuhaf bir küskünlüktü. Gel git şeklinde, yarı zamanlı seyrediyor, o an elinde olmadan tüm sinir uçları şiddetli bir asit yağmuruna maruz kalıyordu. Temiz havaya karışan taze kahve aromasını ve yıllanmış binalardan sokağa süzülen çürümüş yosun esintisini içine çeke çeke şehir merkezine doğru yürümeye devam etti.

Şehir merkezini bu saatte ilk defa görüyordu. San Marco Meydanı’na varır varmaz onu bir güvercin ordusu karşıladı. Bildiği kadarıyla, Venedik’e ilk güvercinler Kıbrıslı tüccarlar tarafından Venedik Dükü’nün karısına hediye edilmek üzere getirilmişti, sonra da giderek çoğalarak bu

meydanın bir parçası olmuşlardı. Kafasını kaldırıp meydanın doğusunda kalan Saat Kulesi'ne baktı. Gözleri kulenin üzerinde yer alan geniş terasa kilitlenince de içi burkuldu. Yıllar önce bu terasa ilk kez Ziya ile birlikte çıkmış, Lido Adası manzarasına karşı tatlı tatlı öpüşmüşlerdi. Terasta ayrıca bronz dökümden yapılmış bir çan ve bu çana elle-
rindeki balyozlarla saat başı vuran iki erkek heykeli vardı. Geçmişle geleceği birbirine bağlarcasına akıp giden saat-
lerin bekçiliğini yapıyorlardı adeta. Heykellerden birinin Ziya, diğ-
erinin de Tuğrul Hanlı olduğunu hayal etti.

Kötü haber; içindeki sesin çenesi düşmüştü yine. “Senin yaptığın düpedüz bencillik, egon okşansın diye düştün bu bok çukuruna. Arzulamak ve beğenilmek senin için temel ihtiyaç olmuş. Güçlü ve her şeye sahip erkeklerin gönlünü fethetmek sana zevk veriyor. Avcı ruhlusun, tıpkı Ziya'nın popüler olduğu o eski günlerdeki gibi. Hatta onun dişi versiyonusun. Bir ip-te iki cambaz oynamaz.”

Yüzleşmeden bir sonraki aşamanın yorucu bir tezat koması olması bu sefer bilmeden işine gelmişti Necibe'nin. Ben özünde makul bir insanım, diye düşündü. Sonra da neye yarar, diye geçirdi içinden. Belki bugün sergi hazırlıklarına başlamadan önce bana bir iki güzel satır döşer, hâl hatır sorar, gönlümü alır ümidi çoktan hastalıklı bir ta-
kıntıya dönüşmüş, gün boyu ısrarla içini kemirmeye devam edecek gibi duruyordu. Dayanamayıp ona mesaj gönderdi.

Necibe Simpson -Günaydın, umarım bugün ikimiz için de iyi geçer.

Ve anında pişman oldu. Acaba biraz naz mı yapsaydı? Yok, bu çok riskliydi. Üstelik bu tür lise son sınıf oyunları-
nın Tuğrul Hanlı gibi bir adam üzerinde hiçbir etkisi olma-

yacağından da emindi. İki üç hafta önce eline tesadüfen geçen o acayip kitabı düşündü. *Büyük Balığı Yakala ve Elinde Tut*. Güçlü, yakışıklı ve ünlü erkekleri elde etmek isteyen kadınlar için yazılmış bir başucu rehberi idi. Daha doğrusu, şimdiye kadar bilinen klasik tüyoların bu tip adamlarda hiçbir işe yaramadığını anlatan incecik bir kitaptı; kırk yedi sayfalık bir manifesto... Necibe kitabı okurken bazı yerlerde çok gülmüş, arada esefle kaşlarını çatmış, fakat bu tip adamların eş seçerken dikkate aldığı kriterlerin kendisiyle tıpatıp aynı olmasına hiç mi hiç şaşırmamıştı.

Kitap, bu tür erkeklerin etrafının her daim zeki, güzel ve yetenekli kadınlar tarafından kuşatılmış olduğunu söylüyor, bu tip adamların -bilinenin aksine- ailelerine çok düşkün olduklarından bahsediyordu. Son sayfalara doğru da bu tür adamların espritüel kadınları çekici bulduklarını ve ancak gerçekten saygı duydukları kadınlara vurulduklarını anlatıyordu. Bu durumda kendileriyle üç aşağı beş yukarı eşit konumda olan, özgüveni dış görüntüsüne ve ses tonuna yansımış, kendi ayakları üzerinde durabilen kadınların şansı daha yüksekti. “Eğer benzer bir çevreye ve sosyal statüye sahip değilsen, o adamı unut. Tek şansın iyi bir kariyer, bakımlı olmak, bakışlarıyla konuşmak ve seni onunla tanıştıracak ortak bir tanıdık...” Davul dengi dengine çalar diyordu kısacası. Kitabın ilk giriş cümlesinden son satırına kadar yazan her şey Necibe’nin ciddi bir ilişki için karşı cinsten aradığı özelliklerle birebir örtüşünce çok rahatlamıştı. “Ne sandın?” Çenesi düşük iş başındaydı yine. “Kadını erkeği yok bu işin, hepimiz aynıyız.”

Sabahın köründe kaygısız turistler gibi etrafa baka baka yürümek sinirlerine iyi gelmişti. Saat sekize beş kala Barbarigo Sarayı’nın önünde vardığında, Halit’i sarayın

avlusunda iki genç kadınla sohbet ederken buldu. Mükemmel İtalyancası, sırrım gibi vücudu ve sıcak gülümsemesi ile onları esir almış gibiydi. Hoş, Amerikalı turist oldukları yirmi metre öteden bile belli olan bu kadınlar durumdan pek de öyle şikayetçiymiş gibi durmuyorlardı. Halit, büyük bir ihtimalle onlara gondolculuk yaptığını ve ne zaman isterlerse onları kanalda gezdirebileceğini söylüyordu. Necibe'yi görür görmez ona el salladı.

“Günaydın, gelsene. Seni yeni dostlarım Amy ve Josephine ile tanıştırayım.”

Amerikalı turistlerle kısa bir tanışma faslının ardından başbaşa kalmışlardı. Hiç oyalanmadan Accademia köprüsünün üzerinden Büyük Kanal'a geçtiler.

İkisi de durgun, tutuk ve suskun kaldı o kısacık yol boyunca. Necibe en sonunda sessizliği bozmak adına, ona dün gece iyi uyuyup uyumadığını sordu.

Halit lafı dolandırmadan “Sabaha karşı Neşat abiyle rüya gördüm,” diye cevap verdi.

“Hadi ya...”

“Evet, sorma daha iyi. Kafasında fötr bir şapka vardı. Benimle hiç konuşmadı, yanakları al al olmuş gülümsedi sadece. Sonra da gözlerini gözlerimden ayırmadan geri geri adım atmaya başladı. Yüzü hep bana dönüktü. Mor bir perde vardı arkasında. Ama ne yalan söyleyeyim, geri geri gitmesine rağmen perdeyi görüyor gibiydi sanki.”

“Anladım.”

“Bitmedi...” Halit siyah deri eldivenli sol elini havaya kaldırıp kafasının üzerinde hayali daireler çizmeye başladı. “Neşat abi perdenin içinde kaybolana kadar bana

baş parmağını salladı. İşin kaypak tarafı, diğer elinde ölü bir bebek vardı. Sonra yüzü değişti ve birdenbire Minnie Dean oldu.”

“O da kim?”

“Yeni Zelanda’da bugüne kadar idam cezasına çarptırılmış ilk ve tek kadın olur kendisi. Geçen ay hayatını okumuştum, asılarak idam edilmiş.”

“Sebep?”

“Kimsesiz kadınlara yardım etme kisvesi altında onların çocuklarını öldüren ve paralarını çalan azılı bir seri katil işte. Şerefsiz karı çaldığı bütün paraları lüks eşyalara ve parfümlere harcamış.”

“Bak, belli ki okudukların bilinçaltına yerleşmiş. Belki de rüyanda sadece ona benzeyen birini görmüşsündür.”

“Oydu. Yeminlen gördüm, çok net hatırlıyorum. Baş parmağını kendi eksenini etrafında döndürüp bana uyarı dolu bir bakış attı. Ne var bunda inanmayacak? Minnie Dean rüyama girmiş olamaz mı yani?”

“Olabilir tabii...” Necibe ona göz kırptı. “Bu tip katiller eğer bir çıkarı yoksa kimsenin rüyasına bedavadan girmez diye düşünmüştüm de.”

“Belli mi olur? Belki de bana önemli bir mesaj vermek için rüyama girmiştir.” Halit tek kaşını kaldırdı. “Kadın sonuçta yıllarca bebek tarımı yapmış.”

“Bebek tarımı mı?”

“Bin sekizyüzlü yıllarda oluşmuş akıllara ziyan bir fenomen bu. Bu tip fırsatçılar para karşılığında evlilik dışı doğan bebekleri sahiplenerek bir müddet bakıyorlar, sonra da onları zengin ailelere satıyorlar. Arada rüya tabirleri kitabına baktım, rüyada ölü bebek görmek hayal kırıklığı ve boşa çıkan ümitler anlamına geliyormuş.”

“Bence dert etme bunları. Sonuçta her rüya haberci kategorisine girmez.”

“Şimdiye kadar yaşadıklarımın sonra benim için artık herşey Thomas.”

“Anlayamadım...”

“Bilirsin ya, benim adım Thomas, bana koymaz diye bir laf vardır. Ama yok, sen ergenliğini Londra’da geçirdiğin için bu tür lafları bilmezsin. Başıma bu saatten sonra ne gelecekse gelsin, kabulümdür anlamında.”

“Bilirim bu lafı, hem de çok iyi bilirim.”

Halit aniden koyu sarı renkli, eski bir taş binanın kapısının önünde durdu. “İki dakika bekle, hemen geliyorum.”

Kapı küçücüktü. Halit içeriye girebilmek için gövdesini eğerken, ensesinde Necibe’nin merak dolu bakışlarını hissetti. “Ben dönene kadar hiçbir yere ayrılma ve hiç kimseyle konuşma.”

Necibe onu beklerken bir sigara yakıp, etrafındaki manzarayı izlemeye koyuldu. Hava nefisti. Ters bir S harfini andıran Büyük Kanal’ın her iki yakasında bulunan ham kütükten yapılmış kazıklara baktı. Bazıları baston şekerler gibi canlı renklere boyanmıştı. Bunların gondollar ve teknelerin park yerleri olduğunu daha önceki ziyaretlerinde öğrenmişti. Sigarasını söndürmek için izmariti ayakkabısının tabanına bastırdığı sırada arkadan Halit’in sesini duydu. Binanın içinde iş kıyafetlerini giymişti anlaşılan. Siyah-beyaz çizgili bir tişört, siyah pantolon ve kırmızı bir kemerle eski zaman korsanlarını andırıyordu. “Üzerinde nakit para var mı?”

“Neden sordun?” Necibe şaşkınlığını gizlemeye çalışarak gülümsedi. “Yoksa gondol gezisinin ücretini ödemem mi gerekecek?”

“Üzgünüm ama evet.” Halit suya bakıp, kafasıyla

beş metre uzunluğunda siyah bir gondolu işaret etti. “Az önce rezervasyon şefiyle konuşup senin için özel indirim aldım.”

“Çok düşüncelisin, teşekkür ederim.”

“Genelde bu saatler تنها olur, pek müşteri olmaz. Gondol saat on bir buçuğa kadar senin. Fakat bunun için yüz avro vermek gerekecek. Yarısı senden, yarısı benden yani.”

“Pekâlâ...” Necibe çantasından cüzdanını çıkartıp Halit’e yirmi avroluk beş adet banknot uzattı. “Sen de haklısın. Burada işler böyle yürüyor.” Bu durumda başka çaresi yoktu zaten. Mekân ücreti ödeyeceğini duyunca röportajdan vazgeçemezdi.

“Hazır mısın?”

“Hazırım.”

“Herkes bunu süs zannediyor,” dedi Halit, gondolun önündeki demir parçayı işaret ederek. “Hâlbuki onun tek bir görevi var...” Necibe’ye elini uzatıp onun gondola kolayca binmesine yardımcı oldu. “Gondolun kış tarafında ayakta duran gondolcuya eş ağırlık olsun diye tasarlamışlar. Gondolun sola yatmasını önlüyor.”

“Öyle mi, bilmiyordum.”

Halit işi icabı ayakta kaldı. “Az sonra seni turistik gezilerde göremeyeceğin yerlere götüreceğim. Daha önce hiç sorti molası verdin mi?”

“Bilmem, ne anlama geliyor?”

“Şu gördüğün kanalcıkların bazıları bir binanın avlusuyla sonlanır. Venedik ahalisi bu alanlara sorti der, birazdan görürsün...” Halit ileriye doğru bakarak usulen başı ile reverans yaptı. İşini ciddiye aldığı belliydi. “Büyük Kanal şehri ikiye böler, doğu tarafta kalan San Marco tarafı daha geniştir. Kanalın en dar yerinde bulunan Rialto köprüsünün

manzarası da bir harikadır.” Ardından küreğini suya batırdı. “Dükler Sarayı’nı gezme fırsatın oldu mu hiç?”

“Evet, gezdim. Çok güzel gerçekten. Venedik resmen bir açık hava müzesi...” Olay turistik bir gezintiye dönüşme riski taşıyordu. Necibe oyalanmadan konuya girdi. “Annenle baban hayatta mı çok merak ettim. Hatırlarsan en son ilkokul yıllarında kalmıştık.”

“Annemi üç yıl önce kaybettim ama babam hayatta. Gerçi onunla hiç görüşmüyoruz...” Halit kaşlarını çatı. “Yıllar önce beni evlatlıktan reddetti.”

“Aaa, neden?”

“Uzun mesele.”

“Anlıyorum, bu mesele ailevi sırlar kapsamına giriyor galiba.”

“Bilmem, girebilir de girmeyebilir de. Aslında babam beni evlatlıktan reddettiği için pek de haksız sayılmaz. Kendi doğrularına göre tabii.”

“Halit, bana lütfen ya her şeyi sırasıyla anlat ya da anlatmak istemiyorum de. Sadece bunun için buradayım, biliyorsun.”

“Anlatacağım dedim ya, amma da sabırsızsın...” O sırada Necibe’ye göz mü kırpmıştı yoksa istemdişi gözü mü seyirmişti, orası tam olarak belli değildi. “Vukuatsız sayılacak kadar sakın bir okul hayatım oldu,” diye devam etti sözüne. “Üniversite filan hiç düşünmedim. Liseyi Tarsus’ta bitirdikten sonra en yakın arkadaşım Taner’le birlikte İtalya’ya işçi olarak başvurduk. İlk başta annemle babam olmaz dedi fakat dinlemedim. Delikanlıyız ya, kanımız kaynıyor. Taner desen o da benim gibi. Gözü yurt dışındayken. Göçmen vizesi alana kadar canımız çıktı. Amacımız ilk başta bir yerlerde garsonluk yapıp para biriktirmektir. Tabii arada yeni insanlarla tanışmak ve İtalyan kızlarıyla doyası-

ya flört etmek istiyorduk. Esas hedefimiz biriktireceğimiz paralarla günün birinde İtalya’da bir Türk meyhanesi açmaktı. Anlayacağın, hem paraya hem de çevreye ihtiyacımız vardı. Roma’yı mesken tuttuk ilk başta. Eee, lisan şart. Taner’le bir yıl boyunca dil kursuna gittik. Pratik eksiğini de onla bunla sokakta muhabbet ederek giderdik. Taner yanında daha çok para getirmişti. Bende ise Neşat abinin ta o zamanlardan verdiği dolarlar ve yaz tatillerinde biriktirdiğim paradan başka bir şey yoktu. On dört yaşımdan beri her yaz mahalledeki erkek berberinde çıraklık yapmıştım. Bahşiş mahşiş ne varsa biriktirdim.”

Necibe bu sefer onun sözünü hiç kesmeden dinledi.

“Hazıra dağ dayanmaz derler ya, bizim paralar lisan kursu bitmeden suyunu çekiverdi. Acilen iş bulmamız lazımdı.” Halit o günleri anımsayarak buruk bir bakış attı Necibe’ye. “Taner benden iyi olmasın, yakışıklı çocuktu. Arada havalı resimler çektirip bir iki reklam ajansına gönderdik. Belli mi olur, belki ikimiz de kısa yoldan meşhur olurduk. Kazın ayağı öyle değilmiş meğer. Yürüme dersleri, bakış egzersizleri, spor, beslenme. Dediklerine göre bunun için bile özel bir eğitimden geçmemiz gerekiyormuş. Sonra gazete ilanlarını karıştırmaya başladık. Taner benden daha şanslıydı, kaldığımız evden yüz metre ötede kasiyer olarak iş buldu ve kaldığımız mahallenin süpermarketinde sabah dokuz akşam altı çalışmaya başladı.”

“Peki ya sen?”

“Benim o günlerde bulabildiğim tek iş röntgencilik oldu.”

“Röntgencilik mi? Öyle bir iş kolu mu var?”

“Uluslararası araştırma şirketlerinin insan davranışları üzerine yapmış olduğu anket çalışmaları gibi bir şey.”

“Daha önce hiç duymadım.”

“İlk başta ben de ne olduğunu pek anlayamamıştım. Zaten çoğu kişi bunun nasıl bir iş olduğunu ilk duyduğunda anlayamıyor. Şirketin elinde anlaşmalı restoranlar, gece kulüpleri ve barlardan oluşan bir liste var. Bu mekânlar belli bir ücret karşılığında tuvaletlerindeki aynaların arkasına gizli kamera koymamıza izin veriyorlar. Herşey imzalı anlaşmalar dâhilinde olduğu için de sorun olmuyor. Bir de iki nüshalık müşteri gizlilik anlaşması var. Bu tuvaletleri kullanan kişiler durumdan asla haberdâr olmuyorlar.”

Necibe “Gerçekten ilk kez böyle bir şey duyuyorum,” dedikten sonra omuz silkti. Halit’in şimdiye kadar anlattığı şeylerin her biri birbirinden acayip olmasına rağmen hiçbir şeye şaşırmamış gibi görünmek belki de en iyiydi. “Sistem nasıl işliyor peki?”

“Davranış bilimleri enstitüleri ve sosyal bilimler fakülteleri yıllık araştırma raporlarını hazırlarken en çok bu tür verilerden faydalanıyormuş. İnsanlar yalnız başına olduklarında o kadar garip şeyler yapıyorlar ki görsen aklın çıkar...” Halit kafasını sallayıp gülmeye başladı. “Ruj sürmeden önce dolgun görünsün diye dudaklarını ısırarak, aynaya arkasını dönüp eteğini açanlar, koltukaltılarını koklayıp sadece o bölgeyi sabunla yıkayanlar, cımbızla kaşlarını düzelterken, sevgilileriyle gizli telefon görüşmesi yapanlar... Neler gördüm neler. Memeleri dolgun görünsün diye prezervatif şişirip sütyeninin içine koyanlar mı dersin, off, hele bir tanesi vardı ki her gece gelirdi. Kimsecikler anlamazdı ama sağ bacağında protez olan çok güzel bir kadındı. Makyajını yaparken hep aynı şarkıyı mırıldanır sonra da sol yanağına siyah bir ben yapıştırırdı.”

“Hepsini anladım da arkasını dönüp eteğini kaldıranların derdi neydi çok merak ettim.”

“Spot ışığın altında kıçları nasıl görünüyor diye me-

arak ettiklerini düşünüyorum. Çoğu, kafalarını arkadan aynaya doğru çevirip öne doğru eğiliyordu. Bazılarının iç çamaşırı giymediğini de baştan söyleyeyim. Hatta bazıları-”

“Kusura bakma ama bu şirkette senin görevin tam olarak neydi anlayamadım.” “Kayıtları CD'lere çekip gerekli yerlere ulaşmasını sağlıyordum.” Halit derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını Necibe'nin gözlerine kilitledi. “Vasıfsız işçiydim yani. Bunun için üniversite mezunu olmana filan gerek yok.” Ardından önlerinde uzanan dar sortiye kaydırды gözlerini. Mola vakti gelmişti.

“Halit, bence bu insan haklarına ve kişisel mahremiyete aykırı bir uygulama.”

“Kimine göre öyle, doğru. Fakat davranış bilimciler bu kayıtlar için dünya kadar para ödüyorlar. Düşünsene, her şey gerçek veriler üzerinden yürüyor. Üstelik, kimin yalnızken ne yaptığını bir tek Allah bilir lafına müthiş bir alternatif yaratıyorsun. Hiçbir katılımcının kimliği ve görüntüsü deşifre edilmeden üstelik.”

Necibe gözlerini devirdi bunu duyunca. “Nedense bana hep kadınları anlattın.” Gondolu iki katlı gri bir binanın önüne park etmeye çalışan Halit'e bakarken, yüzünde meydan okuyan bir ifade belirmişti. “Ama erkekler yalnızken ayna karşısında neler yapıyorlar, bundan hiç bahsetmedin.”

“Onlar da bir acayip.” Halit gondolu park ettikten sonra Necibe'nin karşısındaki bankoya oturdu. “Kendi kendine konuşanlar, arka cebinden çıkardığı jiletle alcelacele sakalını kesenler, tuvaleti kullandıktan sonra ellerini yıkamaayanlar, kafasının arkasına cep aynası tutup seyrekleşmeye başlayan saçlarına bakanlar, profilden erkeklik organını inceleyenler, uyuşturucu alışverişleri, çekici görünmek için şakaklarına bronzlaştırıcı sürenler ve daha neler neler.”

Necibe hiçbir yorumda bulunmadan kafasını salladı.

“Tam beş yıl boyunca bu araştırma şirketinde arşiv sorumlusu olarak çalıştım. Öyle ahım şahım bir İtalyanca da gerekmiyordu bu iş için. Gerçi parası da hiç fena değildi ama çok yorucuydu. Sonra tekrar iş aramaya başladım. O sırada Taner de işten ayrılmıştı. Kısadan keseyim, sonunda ikimiz aynı şirkette çalışmaya başladık. Gerçi bulabildiğimiz tek iş dinamitle bina patlatmak oldu ama olsun. Buna da şükrettik tabii.”

“Dinamitle bina patlatmak mı?”

“Eski binaların yıkılması için kullanılan bir yöntem. Bilirsin, özel makinelerle gidip köhne binaları alaşağı ediyorsun. İşin güzel tarafı, her gün iş çıkmamasına rağmen maaşımızı her ay tıklar tıklar ödüyorlardı. Ortalama haftada iki kez en az üç binayı dinamitle patlattığımızı bilirim. Raporlama, fotoğraf çekimleri filan hepsini Taner’le birlikte yapıyorduk. Yanımızda yedi kişilik teknik bir ekip daha vardı.”

“İlginç.”

“Derken sekiz ay sonra, Taner illa bir ortak bulup küçük bir restoran açalım diye tutturdu. Hani şu bizim Türk meyhanesi hayalimiz var ya, İtalyancayı da kaptık, kim tutar bizi deyip günlerce başımın etini yedi. Evdeki hesap çarşıya uymaz misali bir yolculuktan bizinkisi. Ya da dur, senin şu entel dantel okuyucularının anlayacağı şekilde anlatayım...” Halit eldivenli sol eliyle çenesini tuttu. “Roma’ya geldiğimizden beri hiç hesapta olmayan rüzgârlara yelken açmak zorunda kalmıştık. İlk başta kimse bize kırık İtalyancamızla Roma’da garsonluk yaptırmaya yanaşmayınca, biz de abuk subuk işlerde çalışmak zorunda kaldık...” Gözleri dolmuştu. “Doğru dürüst bir çevre de edinememiştik, vakit hızla geçip gidiyordu yanımızdan...”

Ayağa kalkıp yerine geçti ve kafasını gökyüzüne doğru kaldırıp dudaklarını oynatmaya başladı. Siyah deri eldivenli sol eli bu sefer sağ elinin üstündeydi. Dua ediyordu galiba. Gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları el bileklerinin içiyle sildikten sonra hiçbir şey olmamış gibi Necibe'ye bakıp gülümsedi. "Futbolla aran nasıl?"

"Pek iyi sayılmaz, neden sordun?"

"Derbi maçlarını izler misin diye merak ettim de." Halit iki eliyle birden asıldığı küreği aniden suya batırıp bir sonraki durağa doğru yol almaya başladı. "Dünya futbolunda derbi maçlarının yeri farklıdır."

"Öyle mi, ne açıdan?"

"Şehir kulüplerinin mücadelesinde en çok politik ve dinsel çekişmeler etkili olur da ondan."

"Bu aralar politika ve din meselelerinin girmedığı hiçbir olay kalmadı zaten."

"Sorma ya, işin bokunu çıkardılar resmen."

"Halit, açık konuş. Ben hâlâ nereye varmak istediğini anlayamadım."

"Demek istediğim şu; futbol gibi centilmenlik gerektiren bir spor dalına siyaset ve din meselelerinin karışması beni çok üzüyor. Diyeceksin sana ne? Sana mı kaldı bu işler? Fakat şu Avrupa futbolu var ya bizimkilerden daha vahim durumda ama kimsenin bunu gördüğü yok."

"Ne açıdan daha vahim durumda? Anlayamadım yine Halit, kusura bakma."

"Mesela İskoçya'da Rangers ve Celtic maçlarında Katolik-Protestan çekişmesi yaşanırken, İtalya'da Roma-Lazio derbileri sağ-sol çatışmasına sahne oluyor. İspanya'da ise durum biraz daha farklı. Kraliyet yandaşları Real Madrid'le, Cumhuriyetçiler ise Barcelona ile özdeşleşmiş durumda."

Necibe ilk başta onun konuyu değiştirmek için futboldan bahsettiğini düşünerekten pek oralı olmadı. Fakat Halit, sözlerine devam ederken göz yaşlarına hâkim olamayınca paniğe kapıldı. “İyi misin, neyin var?”

“İyiyim ya, yok bir şey. Hayatımın akışını boktan bir derbi maçının değiştirmesine yanıyorum, o kadar.”

Necibe’nin ağzından çıka çıka yine o klasik “Nasıl yani?” sorusu çıktı bunu duyunca. “Anlatsana...” Öte yandan, sigara içmek için yanıp tutuşuyordu.

Halit ilk başta “Ah, şu derbi maçları,” diye söylenmeye devam etti. “Off, be off. Kim derdi ki bu hayatta beni yakan şeylerden biri de bir derbi maçı olacak.” Sonra da gözlerini yumup “Yıl 2002. Belki duymuşsundur,” dedi, kafasını iki yana sallayarak. “5-1 biten bir Roma-Lazio maçı vardı. Bu maç 1933’ten sonra elde edilen en farklı skor olarak tarihe geçti.”

“İnan haberim bile yok, sen bana bakma. Dedim ya futboldan pek anlamam.”

“Canın sağolsun.”

Halit transa geçmiş gibi hareketler yapmaya başlayınca Necibe yeniden gerilmeye başladığını hissetti.

“Bu maçın bir özelliği daha var. Peş peşe dört gol atan Montella derbide hat-trick yapan ilk isim olmuştu. Aklında olsun, bir maçta aynı oyuncu üç kez gol atarsa hat-trick oluyor.”

“Halit, bu anlattıklarının seninle ne alakası var? Allah aşkına konuyu dolandırmadan anlat bana. Hat-trick mat-trick anlamam ben.”

“Haklısın, kusura bakma. Biraz detaycı oldum bu aralar. Yaşlanıyorum galiba.”

“Boş ver şimdi bunları...” Yeni yazı dizisini düşününce Necibe’nin keyfi yerine gelmişti. “Hayatının akışını

yıllar önce gerçekleşen bir derbi maçı nasıl değiştirmiş olabilir, merak ettim şimdi.”

“O lanet olasıca 5-1 biten Roma-Lazio maçı oynandığı sırada başıma çok sakat bir iş geldi...” Halit konuşurken gözlerini uzaklara dikti bu sefer. “Maça Taner’le birlikte gideriz diye düşünmüştüm. Bilet bulamayınca da sağdan soldan soruşturdum, birilerinden iki tane karaborsa bilet satın aldım. Akşama stadyumun girişinde başımızdan aşağıya kaynar sular döküldü. Meğer elimdeki biletler sahteymiş.” Halit makineli tüfek gibi konuşmaya başlamıştı yine. “Hevesim kursağımda kalınca direk protesto moduna geçerim, beni tanımazsın. O kadar para verip bilet satın al, gitsin sahte çıksın. Yok öyle şey! Taner morali bozulunca hemen eve döndü. Ben ise böyle başlayan maçı televizyonda bile seyretmem dedim ve sokaklar تنها olur kafasıyla Aşk Çeşmesi’nin oralarda turlamaya başladım. Derken içim sıkıldı. Baktım küçük bir ayakkabı mağazasında iki adam duvardaki plazma TV’den maçı izliyor, bozдум prensibi dalıverdim içeri.” Halit gülümsedi. “İlk yarıyı beraber seyrettik. Devre arasında da havadan sudan sohbet ettik, o da nezaketen. Adamların ikisi de ayakkabı tasarımcısıymış. 0-6 yaş arası çocuk terlikleri, patikler, görsen muazzam şeyler yapıyorlar. O an çocuk olası gelmişti. Bizim zamanımızda çocuklara özel tasarım ayakkabı mı vardı, Allah aşkına? Anlattıklarına göre, adamlar bütün hayallerini yatırımcı sayesinde gerçekleştirmişler. Hem de suya sabuna dokunmadan. Cart diye.”

“Hadi ya, ne güzel...”

“Güzel olmaz mı? Hem de duble güzel, anasını satayım. O an ister istemez kendi hayalimi düşünmüştüm.”

“Hangisini?”

“Hangisi olacak, Taner’le benim şu Türk meyhanesi

açma hayalimizi. Yatırımcı bulmak kolay mıdır, nasıl olur, prosedür nedir filan, bir yığın soru sordum onlara. Maçın ikinci yarısı başlayınca da hepimiz put gibi yeniden ekranın karşısına geçtik tabii. Maç bitince de sohbete devam ettik. Adamlardan kısa boylu, gözlüklü olanı hafif o biçim gibi konuşuyordu, belki de sevgiliydiler. Kabalık edip sormadım elbette, fakat onlar benim kadar düşünceli değildi. Punduna getirip, bana özel fantazilerim olup olmadığını sordular. İlk başta üçlü yapaım mı diye soracaklar sandım fakat yanından bile geçmediler. Casa Scermi diye bir kulübe üyeymişler.”

“Kazasker mi?” Necibe yerinden doğrularak bacak bacak üstüne attı. “Roma’da bu isimde bir kulüp mü varmış? Hiç duymadım.”

“Özel bir kulüp bu, öyle her elini kolunu sallayanı içeri almadıkları cinsten.” Halit yutkundu. “Sadece yıllık aidatı yirmi beş bin avro.”

“Yapma be, amma da kazıkmış.”

“Ne yalan söyleyeyim, ben de böyle bir kulübün varlığını o gece o adamlar sayesinde öğrendim. Dilim döndüğünce onlara kazaskerin Osmanlı devlet yapısında idari bir görev olduğunu ve kadı ile asker kelimelerinin birleşmesinden oluştuğunu anlattığımda çok şaşırdılar.”

“Ne var bunda şaşıracak?”

“Meğer kulüpte düzenlenen partilerin çoğu asker temalıymış. Üyeler arasında hiyerarşik bir düzen bile varmış. Anlayacağın, sadece erkeklerin üye olabileceği bir kulüp bu. Kadınlar hiçbir koşulda içeri alınmıyor.”

“Askeri gay club desene şuna.”

Halit kafasını sallayıp “Hayır,” dedi ilk başta. Sonra fikir değiştirip “Aslında evet, bir nevi gay club sayılır,” diye düzeltti. “Erkek genelevi desem daha doğru olacak.

Bağışla ama bizim oralarda buna oğlan kerhanesi derler.”

Necibe utanmış gibi yapıp yere baktı. “Anladım...” Yanakları kızarmıştı, Halit’in yüzüne bakamıyordu.

“Maç bitmiş olmasına rağmen o gece üçümüz de o küçücük ayakkabı dükkânından bir türlü ayrılamadık.”

“Sohbet koyuydu anlaşılan.”

“Evet. Üstüne üstlük çok da keyifliydi. Fakat gece yarısına doğru o kısa boylu, gözlüklü olanı Casa Scer-mi’nin müdürünü arayıp yeni bir üye bulduğunu söylemez mi? İlk başta tırstım tabii ki. Fakat bu kulübün nasıl bir yer olduğunu ve ne tür adamların üye olduğunu o kadar çok merak ediyordum ki onu engellemedim. Hem bende nerede gezer yirmi beş bin avro? Dur ya, bunları sana niye anlatıyorum ki?”

“Hayatının dönüm noktası olduğu için...” Necibe onu cesaretlendirmek için muzipçe göz kırptı. “Öyle dedin ya.”

“Dedim de benden soğuyacaksın diye korkmaya başladım şimdi.”

“Yok soğumam, sen devam et.”

“Ya, en iyisi ben sana paranı geri vereyim, anlattıklarımı da unut gitsin. Geri dönelim mi?”

“Olmaz, başladık bir kere...” Necibe’nin gözleri kararlı bir şekilde Halit’in yüzü ve vücudu üzerinde gezindi o sırada. “Bana söz verdin.” Bakışlarındaki son durak her zamanki gibi onun deri eldivenli sol eli olmuştu. “Venedik’e kadar sırf senin hayat hikâyeni dinlemek için geldim, biliyorsun.”

Halit, biliyorum der gibilerden kafasını salladı. “Ef-kârlandım işte. Keşke bu konuyu hiç açmasaydım.”

“O kulübe gittin mi gitmedin mi? Onu anlat bari.”

“Boş ver, unut anlattıklarımı.”

“Sağdan soldan borç para alıp Casa Scermi’ye üye mi oldun yoksa?”

“Yok, olmadım ama yeri gördüm.”

“Demek oraya gittin.”

“Gittim tabii, kaçır mı? İlk girişim o ayakkabı tasarımcıları sayesinde misafir üye konumunda oldu.”

“Peki ya sonrakiler? Lütfen, hadi. İsim vermek yok, resim yok. Sana noter tasdikli yazı getireyim istersen. Oraya kaç kez gittin?”

Halit bu soruya gözünü kırpmadan cevap verdi. “Defalarca...” Ardından etrafına bakınıp sağ kaşıyla oynamaya başladı. “O gece üçümüz bir taksiye atlayıp sabahın ikisinde Casa Scermi’ye gittik. Adamlar asil üye oldukları için girişte bizi çok iyi karşıladılar. İçerisi son derece şık döşenmiş bir geneleve benziyordu. Her ırktan, her millettten erkek vardı. Nuhun gemisi gibi.”

“Bir dakika, onlar üyeler mi?”

“Yok, onlar çalışanlar. Her biri çırılçıplak bedenlerinin üzerine peştemal niyetine bayrak sarmış yirmiye yakın adam gördüm ilk başta. Bayrak peştemaller kimin hangi ülkeden geldiğini anlamak içinmiş. Tek tek seçilmiş, özenle toplanmış gibiydiler. Yuvarlak bir yer burası, top gibi. Nerede olursan ol, kapısı kapalı bir sürü odanın arasından geçip sonunda yine ana salona çıkıyorsun. Orada en az yirmi erkek daha var. Fakat onlar üniformalı.”

“Üniformalı derken?”

“Hepsi asker kılığında.”

“Peki ya kapısı kapalı odalar?”

“O kapıların ardında fantazi odaları var.”

“Herhangi bir odaya girdin mi peki?”

“Evet, hepsini tek tek gezdirdiler bana.”

“İçlerinde en çok hangisi ilginizi çekti?”

“Odaların hepsi farklı döşenmişti ama beni en çok etkileyen The Russian Room oldu. Çeçenlerle Rusların favorisiymiş.”

“Nasıl yani?”

“Birbirlerinden hıncını almak içinmiş, detaya girmesem? Gerçi Ermenilerle Azerilerin kullandıkları fantazi odaları da görülmeye değer. Fakat en garibi Arap ve İsraili üyelerin kullandıkları odalar...” Halit birdenbire ayağa kalkıp gondolun arka kısmına geçince Necibe rahat bir nefes aldı. Dili çözülünce bambaşka bir adam oluyordu. “Görsen bir arada nasıl da mutlular. Birbirleriyle haşince seks yapmaktan nasıl da zevk alıyorlar.”

“Nasıl hissettiklerini nereden biliyorsun?”

“Bizim ayakkabı tasarımcıları anlattı da oradan biliyorum.” Halit usulca gondolu sağa kırıp bir başka sortiye giriş yaptı. “Biliyor musun, maç gecesi başıma gelen bu olayı Taner’e anlatıp anlatmamakta tereddüt ettim ilk başta.”

“Neden?”

“Ne bileyim, ona ters gelir böyle şeyler.”

“Sen oraya gittin ama. Yapınca okey, duyulunca problem, öyle mi?”

“Öyle, maalesef öyle.”

Necibe olayın nereye varacağını kestiremiyordu. “Peki sonra ne oldu?”

“Aradan bir ay geçmişti. Bir gece Taner’le içki içmeye gitmiştik. Ben de boş bulunup olayı anlatıverdim. Kulübün üyeleri hâli vakti yerinde adamlar dedim, yatırımcı buluruz belki dedim. Bizim ayakkabı tasarımcısı adamlar seni de misafir üye olarak içeri soksunlar, olayı bir de kendi gözlerinle gör dedim.”

“Eee, Taner ne yaptı, kabul etti mi?”

“Etmez sandım ama etti. O gece gördüklerimizi ve

duyduklarımızı hiç kimseye anlatmayacağız diye söz verdik birbirimize. Fakat ben Casa Scermi’de çalışmaya başlayınca iş değişti tabii.”

Necibe şok oldu bunu duyunca. “Ciddi misin?” Halit’in yalan söylüyor olma ihtimali boşa kürek çekiyormuş hissine kapılmasına neden oluyordu. “Şaka gibi.”

“Yoo, gerçeğin ta kendisi. Açmayı planladığımız meyhaneye yatırımcıyı da orada bulduk zaten. Planımız tutmuştu.”

“Demek öyle...” Necibe alıcı gözüyle Halit’i süzmeye başladı. “Karşımda hayalleri uğruna namusu dâhil herşeyini verebilecek bir adam mı var yani?”

“Namus mu?” Halit gülmeye başladı. “Yavaş gel. Casa Scermi’de çalışmaya başladım derken, aklına orada seks kölesi olduğum filan gelmesin. Başıma bir sürü iş geldi ama vücudumu para için hiç satmadım.”

Necibe bunu duyunca rahatladı.

“Topu topu üç ay resepsiyonistlik yaptım orada.”

“Off, aman iyi.”

“İyi olan ne?”

“Bilmem, seni bir an o odalarda eşcinsel ilişkiye girerken hayal edemedim de...” Necibe ne diyeceğini bilemiyordu. “Yatırımcı kimdi peki, ünlü biri mi?”

“Pek sayılmaz. O dönemler Roma’nın vergi rekortmeni iş adamlarından biriydi. Derdi bile bambaşkaydı doğal olarak. Her sene dünya kadar vergi vereceğine yeni bir yatırıma girip şirketine yeni masraflar yaratmak istiyordu. Restoran işinden anlamadığını, ara sıra eşiyile dostuyla müşteri olarak gelebileceğini ve sadece sene sonu kâr payı istediğini söylemişti. Beklentileri ve yapabilecekleri açık ve netti yani.”

“Desene, hiç ummadığın bir anda şans kapını bir çal-

mış, pir çalmış.”

Halit küreği yavaşça suya batırıp “Yanılıyorsun,” diye cevap verdi. “Bizim köyde bu tip durumlara bok boku kenefte bulur derler. Her neyse, Casa Scermi’den ayrıldıktan sonra Taner’le apar topar hemen işe koyulduk. Gece gündüz plan yapıyorduk. Taner inatçının tekiydi. Dakika bir gol bir, yönetim konusunda benimle ters düşmeye başladı. Türkiye’den işi bilen bir mutfak şefi getirelim dedim, yanaşmadı. Dekorü klasik tutalım dedim, o ultra modern olsun dedi. Garsonlar servis yaparken kafalarında fes olsun dedim, o mini etekli kızlar daha çok ilgi çeker diye tutturdu. Tanıtım için bol bol reklam vereceğiz dedim. Yok, ağızdan ağıza duyulsun, öbür türlü mü makbul değil dedi. Sonunda çok fena patladım. Biraz ağır laflar ettik birbirimize, neticede yatırımcıyı ben bulmuştum.”

“Pardon, sözünü kesiyorum ama...” Necibe dayanamayıp sigara içmek için izin istedi.

Halit hazırlıklıydı. Ona gözleriyle gondolun ön tarafındaki küçük bir çekmeceyi işaret etti.

Necibe çekmeceyi açar açmaz turuncu ve mor renklerin iç içe geçtiği, kadın suratı şeklinde tasarlanmış zarif bir Murano camıyla karşılaştı. “Bu ne güzel bir kül tablası böyle...” Sigarasının küllerini kadının dudaklarının arasındaki oyuğa atması gerektiğini fark edince tebessüm etti. “Bayıldım.”

Gerçi kadının ağzı alabildiğince açık olmasına rağmen buraya iki izmarit bile zor sığardı.

Halit baktı ki Necibe gözlerini kül tablasından alamıyor “Al senin olsun,” dedi. “Bunları Mario’nun sevgilisinin kocası yapıyor.”

“Gerçekten mi? Vallahi hayır diyemeyeceğim.”

Halit sırttı. “Bizde bunlardan çok var.”

“Sağol, bunu bir ömür boyu senden hatıra olarak saklayacağımdan emin olabilirsin.”

“Bence her fırsatta kullan, saklama.” Halit gülmeye başladı. “Hatıralar bir işe yarasaydı rahmetli anamın güllü fıstanı babama eşarp olurdu.”

“Ne dedin, anlayamadım.”

“Boş ver, yok bir şey.” Halit aniden ciddi bir yüz ifadesi takındı ve ıslık çalarak gondolu sortinin bulunduğu eski bir binanın önüne park etti. Bu seferki mola yeri koyu bej renkli, yeşil pancurlu müstalik bir evdi. “Dediğim gibi, Taner’le fikir ayrılığı yüzünden işe başlamadan yollarımızı ayırmak zorunda kalmıştık.” Elindeki küreği bırakıp terkardan Necibe’nin karşısındaki bankoya oturdu. “Ne kadar acı aslında. Kader birliği yapıp yeni bir ülkede her şeyi dibine kadar paylaşıyorsun fakat iş kendi restoranımızı açmaya gelince bir türlü anlaşılamadık.”

“Üzüldüm ya. Parayı da bulmuştunuz hâlbuki.”

Karşılıklı binalar gölgede kalmış, her an birbirinin üzerine yıkılacaklarmış gibi duruyorlardı. İki yaka arasındaki genişlik üç metre ya var ya yoktu. Necibe şimdiye kadar hiç bu kadar dar bir kanaldan geçmemişti. Venedik’e ilk kez gelmiş gibi hissetti o an.

“İşte böyle. Taner bir ay sonra Türkiye’ye geri döndü. En büyük kazığı da ondan yedim sayılır.”

“Ne oldu ki?”

“Babama benim erkek genelevinde çalıştığımı söylemiş.” Halit sakın görünüyordu fakat Necibe’yle göz göze gelir gelmez sağ yumruğunu havaya sallamaya başladı. “Babamla hiç konuşmazdık zaten, ama annemle haftada bir kez mutlaka telefonlaştık. Kadıncağыз perişan olmuş bunu duyunca. Babam ise hiç tepki vermeden odasına çekilmiş. Taner neden böyle bir şey yaptı hâlâ aklım almıyor.”

“Bilmem, bazen insanları anlamak çok zor. Yani çoğu zaman öyle.”

“Annem hayattayken ona bir türlü anlatamadım derdimi. Orada sadece resepsiyonist olarak çalıştığım hiçbir zaman inanmadılar bence. Babam da kafasına göre beni evlatlıktan reddetmiş. Kindar değilim ama Taner’i asla affetmeyeceğim. Onu Allah’a havale ettim.” Halit arka cebine uzanıp Necibe’nin eline küçük bir kâğıt parçası tutuşturdu. “Al oku. Neşat abinin bir mektubu var bende, bugüne kadar hep sakladım.”

Necibe mektubu içinden okudu. Neşat abi diye biri var mıydı gerçekten? Halit bunu kendisi de yazmış olabirdi. Sonuçta el yazısı testi yapabileceği hiçbir veri yoktu elinde.

Sevgili Halit,

Bu hayatta ne yaparsan yap, ne olursan ol, büyüyünce tek bir şeyi başarmaya bak. Sen sen ol ve her zaman algıya oyna. İnsanlar sana bir kez inandılar mı söylediklerini sorgulamaz hâle gelirler. Onları bayıltmaya veya yavaş yavaş uyutmaya kalkma sakın, bas narkozu. Uyandıklarında boyunlarında ip, altlarında da tabure olsun ki tekmeyi bastığında ölümün kimden geldiğini hiç bilmesinler.

Neşat abin

Necibe yorum yapmadan kâğıdı Halit’e geri uzattı. “Meyhaneyi açtın mı en sonunda, en çok onu merak ettim şimdi.”

“Açtım, ama keşke açmaz olaydım.”

Necibe bir sigara daha yaktı bunu duyar duymaz.

“İlk altı ay herşey yolundaydı. Dükkânı A’dan Z’ye tam istediğim gibi yapmıştım. Bildiğin meyhane. İşler de tıkırındaydı. Bir gece iki kişi arasında feci bir ağız dalaşı başladı. Görse, ne laflar dönüyor. Adamlar da Türk.

Neyse ki diğer müşteriler birbirlerine ettikleri küfürleri anlamıyorlar. Hemen ortalığı sakinleştirdim tabii. Bir ara hava almak için dışarıya çıkmıştım. Döndüğümde ağzım açık kalmıştı korkudan. Ha böyle, ne yapmam gerektiğini bilemeden oracıkta öylece kalmıştım kapının ağzında. Kavga eden adamlardan iri olanı kanlar içinde yerde yatıyordu. Kafasından vurulmuş. Müşteriler hesabı ödemededen panik içinde kaçtılar tabii. Garsonlar ise şokta. Ben desen hiç sorma. Polisler geldi, beni ve çalışanları tek tek sorguya çektiler. Cinayet meselesi gazetelerde çıkınca da işler kesatlaşmaya başladı. Tam da o olayın sabahına deneme amaçlı iki garson almıştım işe. Hani iş öğrensinler, alışsınlar diye. Sigortasız işçi çalıştırmaktan öyle bir ceza yedim ki aklın çıkar. Aksilik işte, maliyeyi bir türlü inandıramadım o iki kişinin bir hafta içinde resmi olarak işe alınacağına. Üstüne üstlük, bizim İtalyan yatırımcıyla da anında papazı bulduk. İşten hemen çekilmek istediğini söyleyip parasını geri vermemi istemez mi? Dedim olmaz, bana biraz süre tanı. Sağolsun, anlayış gösterdi. Allahtan beş ay içinde topladım olayı. Sonra da Roma'ya bir daha gelirim diye diye arkama bakmadan topukladım. Ardından ver elini Napoli. Sıfırdan bir hayat. Bombok ya sorma gitsin. Bazen düşünüyorum da...” Halit’in gözleri dolmuştu yine. “Acaba hangisi daha zor?” Çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Pişmanlık mı yoksa haksızlığa uğradığını sindirmek mi?”

Necibe çantasından bir paket kâğıt mendil çıkartıp Halit’e uzattı. “Bence pişmanlık...” Ve çaktırmadan çabucak cep telefonuna uzandı. Saat onu yirmi geçiyordu. Kendi gerçeğine göz atmadan telefonu elinden bırakmaya da hiç niyeti yoktu. “Ne yapalım, hayat böyle. Olmuşla ölmüşe çare yok ki Halit...” Tuğrul Hanlı, iki saat kadar önce

ona laf olsun diye attığı hatırlatma mesajını görmüş ve hâlâ cevap yazmamıştı. Olacak iş değil, diye geçirdi içinden.

“Ya, işte böyle Necibe Simpson.” Halit dönüş yoluna geçerken birdenbire şarkı söylemeye başladı. “Deniz ve mehtap, sordular seni...”

Necibe de havayı yumuşatmak adına ona ayak uydurdu. “Neredesin? Nasıl derim terk ettin. Bırakıp beni gittin...”

Ve şarkının devamını birlikte söylemeye başladılar. “Alay ettiler benle, sen oldun bunlara bak sebep...”

Gözgöze geldiklerinde ikisi de aynı anda bastı kahkahayı.

Halit “Sen de az değilmişsin ya,” deyip küreğini yavaşça suya batırdı. “Biliyor musun, seni böyle şarkı söylerken görünce aklıma Nena geldi.”

“Nena da kim?”

“Karım.”

“Karın mı? Sen hiç evlenmedin sanmıştım.”

“Kimse bilmez bunu.”

“Neden?”

“Çünkü hiç kimseye anlatmadım da ondan.”

“Bu bir sır mı yoksa?”

“Yoo...” Halit omuz silkti. “Zaten sır dediğin şey ne ki? İki kişi için bile fazla. En azından bunu Venedik’te sadece ben biliyorum, yetmez mi? Hem bazı şeyler sonsuza kadar ancak bu şartla yaşayabilir. Nena’yla Napoli’ye gittiğim ilk hafta tanışmıştım. Dümdüz sapsarı saçları, Mayıs başı olmasına rağmen güneş yanığı harika bir teni vardı.”

“Bak şimdi korkmaya başladım.”

“Neden? Henüz daha onunla ilgili hiçbir şey anlatmadım ki.”

“İçgüdü sadece. Mayıs ayından bahsettin diye bel-

ki...’’ Necibe’nin oturmaktan kaba etleri uyuşmuştu. Ayağa kalktı. ‘‘Baksana, Nena’yla da enginar mevsiminde tanışmışsın.’’

‘‘Biliyorum, senden bunu ilk duyduğum günden beri aklımdan hiç çıkmıyor zaten. Nena çok güzel bir kızdı. Benden on üç yaş küçüktü. Akıllıydı ve buna rağmen saftı. Hatta biraz fazla saftı. Şehir merkezinde ev tutmak için emlakçıdan içeriye girdiğimde onunla göz göze gelmiştik. Şansa o da o gün işe başlamış. Bana gezdirdiği ilk evi ve ondan sonraki beş evi bilerek tutmadım. Amacım onunla sohbeti ilerletmek ve bir süre daha aynı havayı solumaktı. Ertesi gün tekrar geleceğimi söyledim. O kadar iyi niyetliydi ki, bana o hafta elllerinde bulunan tüm müsait daireleri tek tek gösterdi.’’

Bunu duyar duymaz uzunca bir kahkaha attı Necibe. ‘‘Saçmalama, ne alakası var bunun iyi niyet veya saflıkla. Kız yapması gerekeni yapmış.’’

‘‘Orası öyle, ama benden hoşlandığımı hissettim. Zaten patronu cin gibi bir herifti, hemen uyanmıştı duruma. Neyse ki peşinat ve altı aylık kirayı şak diye önüne nakit olarak çıkarınca sesi soluğu kesildi adamın. Restoran işinden epey darbe almıştım ama ilk aylar iyi para kazandığımdan, benim zula hiç de fena sayılmazdı. Nena’yla iş çıkışı hemen hemen her akşam buluşmaya başladık. Uzun lafın kısası, kumrular gibi aşık olmuştuk birbirimize...’’ Halit çenesini kaşıyıp gülmeye başladı. ‘‘Ya Necibe, sayende tüm sırlarımı özgür bırakıyorum bugün.’’

‘‘Günah çıkartıyorsun işte, fena mı?’’

‘‘Bilmem. Nena çok farklıydı. Hatta tanıdığım en garip kadındı. Onun kadar okyanus balıklarına meraklı biriyle hiç karşılaşmamıştım. Şu hayatta sahip olduğum hayvanlar alemi bilgisinin çoğu onun sayesinde. Özellikle

de erotik olanları. Karşı cinsi en iyi taklit edebilen canlının mürekkep balığı olduğunu ve dişi peygamber devesinin çiftleştikten sonra erkeğini yediğini filan hep ondan öğrendim. Mesela derin deniz fener balığı, çiftleşmeye hazır olduğu sinyalini parlama özelliği sayesinde iletiyormuş...” Halit yine transa geçmiş gibi konuşmaya başlamıştı. “Düşünsene, şeker hastalığı tedavisinde kullanılan ensülin ilacı da ilk kez fener balığı pankreasından elde edilmiş. Endonezya’da yaşayan komodör ejderlerini duymuşsundur...” Heyecandan elleri titriyordu. “Eski antik dönem canlılarından, bu dünyanın gerçek sahipleri bence onlar. Tek memeli canlılarda ise durum farklı-”

“Halit...” Necibe onun sözünü kesme ihtiyacı hissetti o an. “Kaptırdın yine. Bana Nena’yı anlat. Yanında olmadığına göre ya ayrıldınız ya da öldü diye tahmin ediyorum.”

Halit cevap vermeden yerine geçti ve küreği hızla suya batırıp birkaç hamlede gondolu sola döndürdü.

Necibe bunun üzerine “Tahminde bulunmakla hata ettim galiba,” dedi durumu kurtarmak için. “Ne bileyim, bu ikisinden başka bir olasılık yokmuş gibi geldi bana.”

“Yok, doğru tahmin ettin. Nena’yla evlendikten bir sene sonra boşandık.”

“Hayret, böylesine büyük bir aşkla evlendiğin biriyle bir sene sonra yolunu ayırabilmen beni çok şaşırttı. Üzüldüm daha doğrusu. Sebep?”

“Sebebini anlatsam da anlayabileceğini pek sanmıyorum.”

“Anlat sen, belki anlarım.”

“Enteresan bir durumdu aslında. Nasıl anlatsam...” Vakit daralıyordu. Halit gondolu sağa kırdı bu sefer. “Zamanla Nena’nın bir sürü garip batıl inancı olduğunu fark

etmiştim. Saçma sapan şeylere inanıyor, hiç olmadık anlarda aşırı ve gereksiz tepkiler veriyordu. Hani aşk körlüğü ilk etkisini yavaş yavaş kaybetmeye yüz tuttuğunda bazı şeyler hızla gözüne batmaya başlar ya-”

“Batıl inançları yüzünden mi Nena’yla ayrıldınız yani?”

“Yok, tam olarak o da değil. Teknik açıdan bakacak olursak...” Halit kafasını kaşıyıp gülümsedi. “Dur ya, sana şöyle tarif edeyim; düşüncelerimiz ya tam olarak birbirleriyle çakışmıyor, ya da ağızımızdan çıkan ilk kelimede birbirimizi pat diye anlayıveriyorduk. Hele bazı durumlarda ortaya hiç bulamadık. Sebep tamamen bu.”

“Aslında ne kadar da geçerli bir ayrılma sebebi. En azından olayın farkına varmışsın ya bu da bir şey.” Hafif rüzgâr çıkmıştı o an. Necibe gözünün önüne düşen bir tutam saçı arkaya attı. Ziya ile Tuğrul Hanlı aynı anda aklına gelince de ister istemez yüzü düştü. “Dediğin gibi, aşkın büyüüne kapılmak için illa ki koşulların uygun olması gerekmiyor.”

“Orası öyle. Ama bazen düşünüyorum da, ayrılma sebebimizi ikimiz de tam olarak çözemedik aslında...” Halit gondolu usulca sola kırdı bu sefer. “Ne bileyim, aramızdaki masumiyet ve şeffaflık bize aynı anda sırt çevirdi galiba. Ya da batıl inançlar gerçekten her türlü gelişmeyi mümkün kılıyor. Uzaktan kumandalı oyuncak arabalar gibi.”

“Belki de, kim bilir. Büyüklerimiz, aklına gelen başına gelir diye boşuna dememişler. şu senin Nena’nın ne tür batıl inaları vardı, merak ettim...” Necibe kafasını sallayıp etrafına bakındı. “Gerçi benim de birkaç tane var, neyse sonra anlatırım.”

“Anlatırsan dinlerim.” Halit göz ucuyla dostane bir bakış attı Necibe’ye. “Sana da oluyor mu bilmem ama ne

zaman bir yenisini daha duysam etki altında kalıyorum.” Ardından, uzaklara dalıp derin bir nefes aldı. Gözleri dolmuştu yine. “Nena’yı gerçekten çok sevmiştim. İki üç saat bile ayrı kalsak kendimi eksik hissediyordum.”

“Anlıyorum.”

“Onu her gördüğümde bedevi sevinci gelirdi üstüme.

“Bedevi sevinci mi? O nasıl oluyor?”

“Hani çölde rüzgâr esince mutlu olursun ya, işte o ligde bir sevinç.”

Necibe bu hissi çok iyi biliyordu ama renk vermeme-ye çalıştı.

“Çok geçmeden evlenmeye karar verdik. Beni aile-siyle de tanıştırmıştı. Gayet düzgün insanlar. Nena o em-lakçıda çalışmaya devam etti. Sağolsun, bana Napoli’nin en merkezi yerinde küçük ama uygun fiyatlı bir dükkân bulmuştu. Ben de küçük bir hamburger dükkânı açtım ken-dime. Ortak yok, yatırımcı yok, masraf az, keyfim yerin-deydi anlayacağın. Akşamları eve döndüğümüzde birlikte o kadar iyi vakit geçiriyorduk ki dünya ortadan ikiye ay-rılrsa ancak on gün sonra haberim olur kafasındaydım. Öte yandan, onu kaybetmekten o kadar çok korkuyordum ki ona aniden bir şey olacak diye ödüm patlıyordu. Onu hep korumaya çalıştım.”

“Anlıyorum, bu çok doğal.”

“Özellikle yağmur yağarken sokağa topuklu ayakka-bıyla çıkmasına asla izin vermiyordum.”

“Aaa, neden?”

“Ayağı kayıp düşer diye.” Halit gözlerini kısıp gök-yüzüne baktı. “Kafasını yere vurup bilincini kaybedecek diye korkuyordum. Ama en çok tek başına denize gittiği saatlerde tedirgin oluyordum.”

“Nena yüzme bilmiyor muydu yoksa?”

“Biliyordu bilmesine de, dalgalara kapılıp gider diye sürekli endişeleniyordum. Elimde değildi, inan.”

“Anlaşıldı, kuruntuların yüzünden ona hayatı zehir etmişsin.” Necibe cep telefonundan saate baktı. Dönüş için yarım saat vakit daha vardı.

“Hele cep telefonuna cevap vermediğinde deliye dö-nüyordum. Onun o an bir kamyonun altında kaldığına ina-nıp bağıra çağıra ağladığım zamanlar bile oldu.”

“Halit, kusura bakma ama aşkın böylesi eksik olsun diyesim geldi birden.”

“Biliyor musun, o da bana hep aynı şeyi söyleyip durdu. Kuruntularım ve korkularım ona gına getirmiş sö-züm ona. Hâlbuki onun batıl inançları daha tehlikeliydi. Sabah uyanır uyanmaz salona gider, dişlerini bile fırçala-madan duvardaki Meryem Ana resmine beş kez üflerdi.”

“Nasıl yani?”

“O hafta ev satışı olması içinmiş. Geceleri deliksiz bir uyku çekebilmek için de akşamdan bir bardak suyun içine iki tane badem atardı. Sabah olunca da bademlerin kabuklarını soyup evdeki saksıların içine gömerdi.”

“Bademleri gecedен suya koymayı anladım da...” Necibe sohbetin gidişatından hiç hoşlanmamıştı yine. “Neden bademleri sabahına saksıya gömüyordu onu pek anlayamadım.”

“Ölene kadar güzel ve alımlı kalmak içinmiş. Bir taş-la iki kuş vurmaya bayılırdı.”

“Vay be, meğer benim batıl inançlarım ne kadar masummuş da haberim yokmuş.” Necibe ona göz kırptı. “Benimkiler bilindik şeyler. Alt tarafı merdiven altından geçmemeye, elden ele makas geçirmemeye ve tırnaklarımı gece vakti kesmemeye dikkat ediyorum, o kadar.”

“Her gece Nena’yla aramızda bu muhabbet vardı. İlk

başta çok şaşırmıştım ama bu hayatta en çok yaşlanmaktan, yaşlanınca da delirmekten korkardı. Bunun gerçekleşmesi için eve her gün pembe bir gülle gelirdi. Gülü yastığının altına koyar, sabahına da tek tek yapralarını ayırır bir tencerede kaynatırdı.

“Ciddi misin?”

“Evet, kaydattığı suyu içmeden evden çıkmazdı. Ömür boyu hastalık nedir bilmeden yaşamak içinmiş.”

“Hadi ya, Nena epey derinden sarmış bu işlere. Bana soracak olursan, bunlar batıl inanç değil düpedüz hastalıklı düşünceler.”

“İnsanın gerçek huyu suyu hemen ortaya çıkmıyor işte, ne yapalım. Gönül aşk vurgunu yemeye görsün...”

Necibe kulaklarına kadar kızardığını hissetti bunu duyunca.

“Bir gün bana eve yatılı misafir kabul edip edemeyeceğimiz sordu. Bologna’da oturan teyzesi iş için Napoli’ye gelecekti. İsterse bir ay bile kalabilir dedim ona. Hatta hiç üşenmeden küçük odayı kendi ellerimle hazırladım.” Halit birkaç kez peş peşe yutkunduktan sonra sözüne kaldığı yerden devam etti. “Benim öyle fazla bir eşyam yoktu ama küçük odada Nena’nın atmaya kıyamadığı kıyafetler ve ayakkabılardan oluşan bir sürü koli vardı. Hepsini üst-üste koyunca epey yer açıldı tabii. Hemen eve tek kişilik bir yatak aldım.” Halit birden gıcık tutmuş gibi öksürmeye başladı. “Kusura bakma...”

“İyi misin?”

“Bazen oluyor. Neyse işte, bir sabah teyzesiyle koyu bir sohbe dalmıştık. Nena evden o gün benden yarım saat erken çıkmıştı...” Halit yüzünü ekşiterek yeniden peş peşe yutkundu. “Teyzesi harbiden çok hoş sohbet, görmüş geçirmiş bir kadındı. Laf lafı açınca, Nena’nın üç sene önce

psikolojik bir buhran yaşadığını ve iki ay kadar bir akıl hastanesinde tedavi gördüğünü anlattı. O an çok şaşırmıştım.”

“Haklısın, ben de olsam çok şaşıırırdım.”

“Beni en çok üzen ne oldu, biliyor musun?” Halit dönüş yönüne geçmeden önce Büyük Kanal’a uzanan deniz yoluna dikti gözlerini. Ağzı, düz bir çizgi kadar olmasa da epey gergindi. “Ben onunla en acayip sırlarımı paylaşıırken, o böylesine travmatik bir olayı kendine saklamayı tercih etmişti ya, işte en çok bu koydu bana.”

“Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum...” Necibe onu dikkatlice süzmeye başladı. “Fakat bir de şöyle düşün, sen de ona çok özel bir sırrını anlatmamış olamaz mısın yani? Herkesin sadece kendine sakladığı bir şey mutlaka vardır.”

“Nena bana en son, derin deniz canlılarına olan merakının aslında kendi tercihi olmadığını itiraf etmişti.”

“Neymiş peki?”

“Doktorlar tarafından derin deniz korkusunu yenmek üzere hazırlanmış özel bir egzersiz programıymış. Sözüm ona derin sularda yaşayan canlıları tanımak, insan psikolojisi üzerindeki bilinmezlik perdesini aralamaya yardımcı oluyormuş. İnsan bilmediği şeyden korkar ya, işte bu mantık.”

“Derin deniz korkusu yükseklik korkusunun bir uzantısıdır, doğru...” Buruk da olsa hafif bir gülümseme belirdi o an Necibe’nin yüzünde. “Geçen sefer gördün, en basitinden bir dönme dolaba bile doğru dürüst binemiyorum. Bilinçli bir şekilde önlem almadan ısrarla olayların üzerine gitmek hiçbir işe yaramıyor galiba.”

Halit, evet anlamında kafasını salladı. Uzaklara dalıp gitmişti yine. Üzerine çöken kısa bir suskunluktan sonra Necibe’ye samimi bir bakış attı. “Nena’yla boşandığımız gün aramız biraz soğuktı doğal olarak. Bana o gün etti-

ği lafı hiç unutmam. İlk başta söylediği bazı şeyleri tam olarak anlayamamıştım ama sonra sözlükten bakınca çok üzıldüm, çok. Bana, sen artık benim gözümde kaypak bir vatozdan bile daha sık bir resif canlısısın demiş, inanabiliyor musun? Paylaştığımız onca şeyden sonra ondan böyle acayip bir laf yemek bana çok ağır geldi.”

“Dert etme, insan çoğu zaman en ağır lafı en çok sevdiğine söyler. Nena şimdi kim bilir nerede, ne yapıyordur. Haberin var mı?”

“Sorma, boşandıktan üç ay sonra onun ölüm haberini aldım.”

Necibe’nin yüzü bembeyaz oldu bunu duyunca. “Gerçekten mi? Çok üzıldüm Halit, off...” Ellerini koyacak yer bulamayınca kollarını esefle yana doğru açıp kapadı. “Ayrılık ve ölüm...” Ne diyeceğini bilemediği o anlardan birini yaşıyordu. “Bu iki olasılığın üç ay arayla başına gelmesi berbat bir durum.”

Halit kafasıyla sol elindeki deri eldiveni işaret etti. “Bunu neden hiç çıkartmadığımı merak ediyorsundur.” Büyük Kanal’ın girişine çok yaklaşmışlardı. “Nena’nın ölüm haberini aldığım gün sol yüzük parmağımı kendi rızamla kökünden kestirdim.”

Necibe nefesini tutup hiç konuşmadan Halit’e baktı. Duyduklarına inanmak istemiyordu. Nutku tutulmuştu yine. Halit zarif bir hamleyle eldiveni çıkartıp sol elini Necibe’ye doğru sallamaya başlayınca da yumdu gözünü, bastı çılgılığı.

“Korkacak bir şey yok.” Halit’in aniden yanakları kırmış, göz kapakları ağırlaşmıştı. Ateşi çıkmış gibiydi adeta. “Nena’yı hiç unutmamak, onu hayatım boyunca hatırlamak için yaptım bunu...” Ardından, hızla küreğine asılıp gondola ilk bindikleri park yerine doğru ilerlemeye başladı.

Arada eldiveni çabucak sol eline geçirmeyi de ihmal etmemişti. “Gördüğün gibi, kimse anlamasın diye eldivenin dördüncü parmağının içine pamuk dolduruyorum.”

“Vallahi ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Diyecek bir şey yok. Nina’nın arzuları kabul oldu işte. O kadar çok istemişti ki sonunda hiç yaşlanmadı, ömür boyu hep güzel kaldı ve hastalık nedir hiç bilmedi.”

“O açıdan bakacak olursan bence senin kuruntularının da bu işte payı var. Dedin ya hep ona bir şey olacak diye endişelenmişsin. Sakınan göze çöp batır. Maalesef-”

“Beni kahreden de bu oldu zaten. Bu suçluluk duygusu üzerimden hiç çıkmayacak, biliyorum.”

Necibe sustu ve etrafa baktı sadece. “Neden ölmüş peki? Çok genç.”

“Ayrıldıktan dört ay kadar sonra ayaklarım beni Nena’nın çalıştığı emlakçıya götürmüştü. İçeriye girmeye çekiniyordum fakat sahibi beni kapıda görünce yanıma gelip olayı anlattı. Nena’yı elektrik çarpmış.”

“Nasıl yani?”

“O sabah işe gelmeyince adam Nena’ya telefon açmış, cevap alamayınca da ailesini aramış. Ailesi apar topar eve gidip kapıyı kırınca Nena’nın cesediyle karşılaşmışlar. Olay galiba dalgınlıktan ve aceleden olmuş. Nena elleri ıslakken mikserin fişini prize sokmuş ve o an kuvvetli bir elektrik akımına yakalanmış. Otopsi raporunu bizzat okudum.”

Karaya vardıklarında saat tam on bir buçuktu. Vakit su gibi akıp geçmiş, ikisi de fark etmemişti geçen zamanı. Necibe yere ayak basınca hafif sendeledi. Hatta bir an fenalık geçirip bayılacağını zannetti fakat çabuk toparlandı.

Uzun süre suyun üzerinde kalmaktan mı yoksa duyduklarından mı bilinmez, midesi allak bullak olmuştu.

“Napoli maceram da böylece bitmiş oldu anlayacağın...” Halit, Necibe’nin gondoldan inmesine yardım ederken onun sararmış yüzüne baktı. “İyi misin?”

“Evet, inerken biraz başım döndü sadece.”

“Hey dur, hediyeni almayı unutma.”

Halit ona Murano camından yapılmış dudak şeklindeki kültablasını uzattığında tüyleri diken diken oldu Necibe’nin. “Teşekkürler.” Üç saattir aralıksız konuşmuş olmalarına rağmen, bir üç saat daha onunla sohbet edebilirdi, fakat yorulmuştu.

Halit ise sözünde durmuş, hayatının acı tatlı tüm kesitlerini hiçbir sansür uygulamadan anlatmıştı.

En nihayetinde artık ayrılma vakti geldiğinde “Çok acıktım, öğle yemeği molası verecek misin?” diye soruverdi Necibe.

“Ben de sana onu söyleyecektim, hadi gel birlikte bir şeyler atıştıralım. Bugün de böyle olsun. Sıramı bir saatliğine başkasına devredebilirim, sorun olmaz.”

Halit cep telefonundan birini aradı. Muhtemelen Mario’ya ya da rezervasyon şefine durumu haber veriyordu. Aşağı yukarı beş dakika boyunca konuştuğu kişiye süper İtalyancasıyla bir şeyler anlattıktan sonra onu az ileride beklemekte olan Necibe’ye döndü. “Balık sever misin?”

“Olur, iyi fikir.”

San Marco meydanına doğru yürümeye başladılar.

“İşte böyle. Nena’nın ölüm haberini aldıktan sonra Napoli’den hemen ayrıldım. Hemen derken, birkaç ay içinde hamburger dükkânını kapatıp Venedik’e taşındım. Gerisini biliyorsun, Rialto köprüsünde bir hediyelik eşya dükkânında çalışmaya başladım. Allaha şükür biraz birik-

miş param var ama artık kendi işimi yapmak istemiyorum. İyi ki de Mario'yla tanışmışım. Bak, o gün gondoluma binmeseydin seninle de tanışamayacaktık.”

“Orası öyle.”

Halit mutlu görünüyordu, gözleri pırıl pırıldı hatta. Necibe'ye gelince, o hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını bildiğinden, Halit'in acısını içine gömdüğünün farkındaydı.

San Marco meydanına gelene kadar hep Halit konuştu, Necibe dinledi. Halit onunla biraz daha fazla vakit geçirmek ve sohbete devam etmek istiyordu besbelli. Durum Necibe için de farklı değildi zaten. Hemen yanıbaşında uçuk kaçık bir maske dükkânı olan, beş altı masalı, şirin bir balık restoranından içeri girdiler.

Yemek siparişlerini verdikten sonra “Biraz da sen anlat bakalım,” dedi Halit.

Necibe ilk başta dirense de “Madem bu kadar merak ettin, o zaman senin ilgini çekecek bir olay anlatayım,” dedi. “Çocukluğum ve genç kızlığım Londra'da geçti, anlatmıştım...” Garsonun o sırada masaya bıraktığı kızarmış ekmeğin kokusunu içine çekip, ucundan kopardığı ekmeği alelacele zeytinyağına batırdı.” İlk okul dördüncü sınıftaydım. O yaz ailem beni bir yaz okuluna göndermişti. Güneyde, Brighton yakınlarında. Benim gibi bir sürü genç var tabii. Altıncı katta Katar'lı bir kızla aynı odayı paylaşıyordum. Yan odada kalan çocuk beni bir hafta içinde iki kez merdivenlerde sıkıştırmıştı. Her seferinde de popomu avuçladıktan sonra eteğimi kafama geçiriyordu. Adı Jason'du. Bir gece merdiven boşluğundan yankılanan bir sesle uyandım. Yurttaki herkes panik içinde odasından dışarı

çıkmişti. Kat sorumluları hepimizi hızla odalara geri sokmaya çalışıyordu. Koridorlarda otuz saniyede bir otomatik olarak sönen o eski moda ışık düğmelerinden vardı.”

“Biliyorum o ışık düğmelerini. Uyuz olurum, sürekli kapanır durur.”

Necibe açlığını bastırmak için masadaki sepete uzanıp bir parça ekmek daha kopardı. “Oda arkadaşım parmağını tekrardan ışık düğmesinin üzerine bastırınca, merdiven boşluğundan altı kat aşağıya düşüp boynunu kıran Jason’un cesedini gördüm. Korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım, avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Hayatımda gördüğüm ilk ve son ölü o oldu.”

“Bak, şimdi konuşmaya başladın,” dedi Halit. “Demek biraz daha zorlasam senden daha neler çıkacak neler...” Necibe’nin gözlerinin içine bakmıştı bunu söylerken. “Hadi bakalım, devam et.”

“Neye?”

“Anlatmaya... Sırların sonsuza dek emin ellerde kalacak, korkma.”

Necibe az da olsa gaza gelmiş, acaba Tuğrul Hanlı meselesini anlatsam mı aşamasına geçmişti. Ve tam o saniye içindeki ses ‘sakın anlatma’ diye fısıldadı. “Hayatımda bundan başka öyle çok müthiş veya berbat bir olay pek olmadı aslında...”

Necibe yemek siparişleri masaya gelince rahatlamıştı. Nitekim tam sorgu sualden kurtulduğunu düşündüğü sırada Halit yeniden konuyu eşelemeye başladı. “Bence senin anlatacakların henüz bitmedi.”

“Ne gibi?”

“Kesin bir şeyler daha vardır.”

“Aklıma gelmiyor.”

“Anlatsana, hadi. Ben sıramı çoktan savdım, top sende artık.”

“Halit, inan ki kayda değer bir şey yok sana anlatabileceğim.”

“Yemezler, mutlaka vardır.”

“Hayır, yok.”

“Ne var bunda bu kadar utanıp sıkılacak?”

“Utanıp sıkıldığımı da nereden çıkardın?”

“Bırak şimdi, bak ben sana neler anlattım.”

“Pekâlâ...” Necibe önünde duran deniz mahsülleri tabağına bakıp “Aslında ben de çocukken seninkine benzer bir olay yaşadım,” dedi, saçlarını arkaya atarak.

Halit sırtıttı. “Yoksa sen de benim gibi görmemen gereken şeyler mi gördün?”

“Hayır, ben de aynı senin gibi istemeden de olsa bir cinayet işledim demek istemiştım.”

“Vay, vay, vay...” Bu sefer şaşırma sırası Halit’teydi. Arkasına yaslanıp masadaki tuzlukla oynamaya başladı.

“Ben çocukken evde bütün yemekleri anneannem pişirirdi.” Necibe tek kaşını kaldırıp çatalını tabağındaki kalamar parçalarından birine batırdı. “Anneannem de en az annem kadar enteresan bir kadındı fakat nedendir bilinmez, evde kimse yokken beni aç bırakmaya da pek bir meraklıydı.”

“Allah Allah, neden acaba?”

“Okuldan her döndüğümde beni hemen mutfaktaki masaya oturtur, bekle biraz derdi.” Necibe gözlerini kısıp kafasını sallamaya başladı. “Düşünsene, bütün ev fırında tavukla patates kokuyor, herşey hazır fakat bana bekle biraz diyor. O günkü aklımla anladığım kadarıyla, beni masada aç bilaç bekletmekten garip bir zevk alırdı.”

“Neden böyle bir şey ona zevk veriyordu acaba?”

“Bilmem.”

“Senin açken mutsuzlukla karışık bir acı çekiyor olman ona zevk veriyorsa, senin tokken mutlu olman da ona üzüntü verebilir. Başkalarının ızdırabıyla beslenen insanların hafiften gizli sapık olduğuna inanıyorum.”

“O kadarını bilmiyorum ama ondan çok korkardım. Bir gün, ondan gizli tencereden yemek aşırıya çalışırken yakalanmışım. Bana ceza olarak kıyılmış kedi otu yedirdi. Bu bitkinin kaynatılıp içilince uykusuzluğa iyi geldiğini biliyordum, annem her gece bir bardak içerdi. Fakat yapraklarını taze taze yiyince tadı o kadar acı ki anlatamam. O gün resmen bağıra bağıra ağlamıştım.”

“Hırsından ağlamanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim.”

“Kedi otu olayını anneme hiç anlatmadım çünkü okuldan eve dönünce anneannem bana hepten yemek vermez diye korkuyordum. Daha önce bahsetmiştim sana, annem o zamanlar bütün bir gün akşama kadar ahşap atölyesinde çalışırdı. Marangozdu yani. Babam da turist rehberliği yapan kendi çapında bir adam. Gerçi artık ikisi de işlerini bırakıp emekli oldular ama o zamanlar eşek gibi koştururlardı.”

“Benim de annem babam hep çalıştı, anlattım sana. Anlaşılan seninle ben gündüz vakti evde olmayan anne babaların çocuklarıyız. Orospu çocuğu kadar olmasa da yine de boktan bir şey işte.”

“Çocukken açlığa dayanmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorsun değil mi?”

“Hatırlamaz olur muyum hiç?”

“Hele etrafta nefis yemek kokuları varken ve her şey hazırken...” Necibe yüzünü buruşturup yutkundu. “Anneannemim tek kusuru bu olsaydı keşke. Okul dönüşü ak-

şama kadar uslu durmazsam bana ertesi gün yılan çorbası içireceğini söylerdi.”

“Yılan çorbası mı? İğrenç.”

“Aynen. Ben de yemekten sonra korkudan hep odama çekilirdim.” Necibe ağzındaki lokmayı iyice çiğnedikten sonra içtenlikle sözüne devam etti. “Aslında ona teşekkür borçluyum. Beni korkuyla yola getirmeseydi belki de hiç yazı yazmayacak, hayal kurmayacak ve kendi kendime yetmeyi öğrenemeyecektim.”

“Bence sen öyle inanmak istiyorsun.”

“Yok, çok samimi söylüyorum. On üç yaşına kadar en az iki yüz moda dergisi okumuşumdur onun sayesinde. Biliyor musun, insan bu hayatta bazen en çok gücendiği şeyden güç buluyor.”

“Eyvahlar olsun, benim gibi konuşmaya başladın şimdi.”

Necibe, yemeğini bitirmek üzere olan Halit’e bakıp gülümsedi. “Bir gün, odamdaki abajurun fişine takılıp güm diye yere düşmüştüm. Abajur da benimle birlikte yeri boylayıp tuzla buz oldu tabii. Anneannem iki dakika sonra odama girip bana öyle bir bağırmaya başlamıştı ki ne yapacağımı şaşırmıştım. Odamda eski bir dolap vardı, onun kapağına tekme atıp ben de ona bağırmaya başladım. İlk defa ona karşılık verme cesaretini gösterebilmişim.”

“Aferin sana.”

“Yok be, ödüm patlamıştı o an. Anneannem altta kalır mı? Ertesi gün bana gerçekten zehirli yılan çorbası içireceğini söyleyip, anneme telefonda bütün evi kırıp döktüğümü anlattı.”

“Dayak yememişsindir umarım.”

“Yok, çocukken hiç dayak yemedim.”

“Anneannenin burcu neydi biliyor musun?”

“İlginç, onun burcunu şimdiye kadar hiç merak etmedim.” Necibe birden can sıkıntısıyla etrafı süzdü. “Ama onu bildim bileli her sabah dört tane ilacı bir bardak maden suyuyla beraber tek seferde içtiğini biliyordum.” Şen şakrak sohbet eden Necibe gitmiş, yerine oturduğu sandalyenin üzeri raptiye doluymuş gibi hareket eden ergen bir kız çocuğu gelmişti sanki. “Kalp ve nefes darlığı içinmiş, annem öyle demişti. Bu bağrıışma olayının ertesi günü her zamankinden bir saat erken kalkıp çocuk aklımla onun bütün ilaçlarını çöpe attım. Çöpü de sokaktaki büyük çöp tenekesine fırlattım. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi odama dönüp yarım saat daha uyudum.” Sesi tiremişti bunu söylerken. Ardından, tek kelime bile etmeden onu dinleyen Halit’e fısıldamaya başladı. “O gün okuldan eve döndüğümde anneannemi salondaki koltukta uzanırken buldum. Saatlerce ilaçlarını arayıp durmuş, bulamamış tabii. Laf aramızda, o gün değil yemek pişirmek, salata bile doğrayamadığını görünce çok sevinmiştim. Bu sefer akıllılık edip okul kantininden koca bir sosisli sandviç yemiştim ya neyse. Keşke bunu daha önceleri akıl etseydim. Akşama doğru anneannemin yüzü pancar gibi olmuştu. Ya da bana öyle gelmişti, bilmiyorum. Anneme telefon açacak hâli bile yoktu. Ben de inadına annemi aramadım. Yaşlı kadının o günkü kıpkırmızı suratı, ağzından çıkan köpükler ve o an zar zor çıkan sesiyle bana ve babama ettiği küfürler hâlâ kulaklarımda çınlar. Nefesi kesilir gibi olunca korkudan donmuştum ama içimden ona yardım edesim de gelmiyordu. O gün babam için pis Türk, benim için de boklu Necibe diyen birine yardım etmek istememiştim işte. Zaten bildiğim kadarıyla, annemin babamla evlenmesini hiçbir zaman istememiş. Beni de yüzüm babama benziyor diye doğduğum günden beri hiç sevmemiş. Adımın Nancy

olması gerekiyormuş sözüm ona. Necibe yerine bana hep Nensibe derdi. O akşam annem ve babam eve gelmeden on beş dakika önce koltukta çırpına çırpına öldü. Aile doktorumuzun dediğine göre ani bir kalp spazmı geçirmiş.”

“Demek öyle,” deyip hesabı istedi Halit. “Sen de az yalancı değilmişsin.”

“Neden şimdi bunu söyledin?”

“Hani ilk ve son kez gördüğün ölü beden Jason’du?”

Necibe o an şakaklarına kadar kızardı fakat durumu çabuk topladı. “Yıllardır anneannemin ölüm anını aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, mazur gör beni. Hazmetmek ve unutmak konusunda senin kadar iyi değilim galiba.”

“Her şeyi hazmedebilirim fakat hiçbir şeyi unutmam.” Halit sol elindeki eldiveni okşamaya başladı. “Unutmak iyi bir şey değil.”

“Bilmem, belki de iyi bir şeydir...” Necibe gerginliği ve açlığı geçince kendini iyi hissetmişti. “Sana dostça bir şey söylemek istiyorum.”

“Seni dinliyorum.”

“Seninle tanışmamızın ve bu sohbetin tesadüften ibaret olmadığına inanıyorum. Sakın bana bu hayattta hiçbir şey tesadüf değildir deme, bunu da biliyorum. Fakat içimden bir ses, seninle arkadaşlığımızın ölene kadar devam edeceğini söylüyor.”

Halit şaşırdı bunu duyunca. “Orasını ne sen ne de ben bilebiliriz ama içinden bir ses benimle ilgili bir şeyler söylemişse eğer, bak orada iş değişir.”

“Ne açıdan?”

“O an devreye onur girer.”

“Onur mu?” Necibe’nin yüzünde saçmalama der gibilerden bir ifade belirdi o an.

Halit göz kırptı. “İç sesinin benim varlığımı kaale al-

ması beni çok onurlandırdı anlamında.”

“Aman Halit, her şeyi ti’ye alıyorsun.” Necibe tuvalete gitmek üzere yavaşça yerinden kalktı. “Birazdan dönerim.”

Halit bunun üzerine hesabı kredi kartıyla ödeyip, masaya gelen garsona teşekkür ettikten sonra kapıya doğru yöneldi. “Seni dışarıda beklemem ayıp olur mu?”

Necibe sorun olmaz gibilerden bir yüz ifadesiyle ona gülümsedikten sonra alt kattaki kadınlar tuvaletine indi. Uykusuz ve bitkin olmasına rağmen yaşam enerjisi yerindeydi nedense. Lavabonun önündeki geniş aynada kendine bakar bakmaz çok şaşırdı. Yüzü adeta kara hatıralardan bembeyaz olmuş, göz kapakları çukurlaşmış, bambaşka bir Necibe vardı karşısında.

Aynanın arkasına yerleştirilmiş bir kamera olma ihtimali de oldukça heyecan vericiydi. Cep bölümünde turuncu bir lale resmi olan sarı gömleğinin ilk iki düğmesini açtı ve sol göğsünü dışarıya çıkarttı. Son zamanlarda yeniden gel-git kıvamında seyreden ruh hâli, bu fırsatı es geçmeyecek anında devreye girmişti. İzleniyor muydu acaba? Sağ orta parmağını aynaya doğru sallamaya başladı. Varsın izlensin, umurunda bile değildi. Çantasının ön gözünden çıkardığı diş ipiyle ağzında kalan yemek kalıntılarını temizledi. Bununla kalsa iyi, aynaya dik dik bakarak kendi çapında bir güzel geviş getirdi. Ne var ki birazdan üstüne yapmak üzereydi. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerini yıkayıp, parmaklarını duvara asılı olan kurutma makinesinin altına soktu. Oh be! Birkaç dakikalığına bile olsa yalnız kalmak iyi gelmişti. Hâlâ dışarıda olan sol göğsünü avuçlayıp profilden kendini izledi. Kadınlar tuvaletinden içeriye giren kızıl saçlı, karga burunlu bir kadın oldu sessizliğin büyüsunü bozan. Ve tam o sırada cep telefonundan gelen o

kutsal tireşim sesi duyuldu. Necibe, kadınla göz göze gelmemeye çalışarak çabucak gömleğini düzeltti ve dışarıya attı kendini. Tuğrul Hanlı'dan beklediği mesaj geç de olsa gelmişti ya, kafasındaki ve hayatındaki tüm sorunlar o an pat diye çözülürmüştü. Cep telefonunun ekranına baka baka merdivenlerden üst kata çıkarken, sırtını durduk yere ürperten bir haz dalgasına yakalanmıştı yine.

Tuğrul Hanlı –Hayatım kusura bakma, işler uzadı sana yazamadım.

Necibe Simpson –Sorun yok, ben de ancak az önce yalnız kalabildim.

Tuğrul Hanlı -Nasıl geçti?

Necibe Simpson -Halit bana en sonunda bütün hayat hikâyesini anlattı.

Tuğrul Hanlı -Eee, yalanını yakalama şansın oldu mu bari?

Necibe Simpson -Pek sayılmaz. Sergi hazırlıkları nasıl gitti?

Tuğrul Hanlı -Bakıyorum artık sorularıma soruyla cevap vermeye başladın.

Necibe Simpson -Neden olmasın?

Tuğrul Hanlı -Ha ha ha, bana meydan okuyan kadınları yola getirmeye bayılırım. Uyarmadı deme sonra😊

Necibe Simpson -Merak ettim, ne yaparsın mesela?

Tuğrul Hanlı -Bak sen, hâlâ bana soruyla cevap veriyorsun.

Necibe Simpson -Seni tahrik etmek hoşuma gidiyor, ne var bunda?

Tuğrul Hanlı -Sen kaşındın sevgilim. Şimdi yat bakalım dizimin üstüne, o güzel poponu kırbaçlamam gerek.

Necibe Simpson –Neden sadece popomu?

Tuğrul Hanlı -Aklın başına gelsin diye. Hadi, yat bakalım sağ dizimin üstüne!

Necibe Simpson -Peki, yattım.

Tuğrul Hanlı -O güzel kıçın kızarana kadar kırbaçlayacağım seni. Yalvar bana, yapma Tuğrul de.

Necibe Simpson -Yapma hayatım, canım çok yanıyor.

Tuğrul Hanlı -Aferin, söz dinleyen uysal kadınlara bayılırım.

Necibe Simpson -Çok hoşsun vallahi. Gören de Gri'nin Elli Tonu kitabını filme çekiyoruz sanacak.

Tuğrul Hanlı -Sen daha beterlerine lâıysın aşkım. Udurgan lafını da çok tuttum. Zina yaptığın için seni öyle bir cezalandıracağım ki aklın çıkacak.

Necibe Simpson -Bana ne yapacaksın?

Tuğrul Hanlı -Hiçbir şey.

Necibe Simpson -Nasıl yani?

Tuğrul Hanlı -Sana dokunmayacağım bile. Cezan sadece bu olacak. Sonunda seni adamakıllı pompalamam için diz çöküp bana yalvaracaksın.

Necibe Simpson -Hmmm...

Tuğrul Hanlı Ben de seni kıramayıp tamam diyeceğim. Bayıltana kadar var ya...

Necibe Simpson -☺

Tuğrul Hanlı -Akşam kaçta dönüyorsun?

Necibe Simpson -7'deki trenle Atina'ya geçeceğim.

Tuğrul Hanlı -İyi, 6 gibi haberleşiriz tekrar. Popon hâlâ acıyor mu aşkım?☺)

Necibe Simpson -Evet, çok acıyor.

Necibe merdivenlerden süzülüp restoranın giriş katına çıktığında özgüveni yerine gelmiş, dişi Bond gibi his-

setmişti kendini. Tuğrul Hanlı'nın marjinal sekse düşkün olması nefesini kesiyor, ses hızıyla İstanbul'a ışınlamak istiyordu. İlham perileri de yine iş başındaydı çünkü ne zaman bu tarz bir coşku deneyimlese hep aynı şey oluyordu. Kırk sekiz saat içinde 'Özel hayatının gizemi bir insanı farklı kılmaya yeter mi?' başlıklı bir köşe yazısı hazırlamayı hedefledi. Ardından, Halit'le beraber kaldırımında bir keyif sigarası tütürmek istediğini ve onunla sohbet etmekten müthiş zevk aldığını itiraf etti kendine. Ardı arkası kesilmeyen itirafların onu özgürleştirdiğine inanıyordu. Dışarıya çıkıp Halit'le tekrar görüşmeden önce bu kez Facebook yerine cep telefonundan internete girdi. Tuğrul Hanlı'yla ilgili yeni bir haber çıkmış mıydı acaba? Arama kutucuğuna 'Tuğrul Hanlı ile ilgili son haberler' yazıp iki saniye kadar bekledi. Şaka maka neredeyse iki aydır her gün yaptığı bir şeydi bu –son iki gün hâriç.

Ve günün bombası, patlamaya hazır bir şekilde önüne düştü. Aramada ilk sırada 'Ünlü ressam Tuğrul Hanlı'dan global hamleler' başlıklı bir köşe yazısı çıkmıştı. Heyecan ile donma arası bir his duydu o an. Aşık olduğu ve neredeyse tüm özelini paylaştığı birinin, toplumun epey geniş bir kesimi tarafından beğenilmesi gurur vericiydi. Makalenin devamını okumak için yanıp tutuşuyor, Halit'i dışarıda uzun süre beklettiği için de endişeleniyordu. İyi haber; kararını vermek üzereydi. Evet, Tuğrul Hanlı'nın gerçek hayatına dolaylı yoldan etki eden sanal bir sevgili olmaksızın daha öteye gitmeliydi bu iş. Kötü haber ise; vereceği karar için yeniden suçluluk duymaya başlamıştı. Yazıyı sonra okurum düşüncesiyle cep telefonunu çantasının ön cebindeki göze yerleştirdi ve merdivenlerin bitişiğindeki kapıdan sokağa çıktı.

Oysa Necibe'yi bekleyen kötü bir haber daha vardı, hem de en gerçeğinden. Halit yine ortadan yok olmuştu. İyimserliğe sığınarak, döner birazdan, belki de bir şey almaya gitmiştir, diye düşündü. Sağına soluna bakındı. Baktı ki gelen giden yok, hiç vakit kaybetmeden ona cep telefonundan ulaşmaya çalıştı. Paylaştıkları onca şeyden sonra Halit'in vedalaşmadan gitmesine anlam verememişti. Hadi aç, aç, çabuk aç, lütfen. Uzun uzun çaldırdı. Ve bir kez daha. Yok, istemekle olmuyordu. Peş peşe birkaç denemeden sonra tüm aramaları telesekretere düşmeye başladı.

Necibe restoranın önünde öylece kalakalmıştı. Telefonunun ekranına bakıp söylenmek yerine, parmaklarını yavaşça yüzünde gezdirdi. Kendini, aklından geçen o buğulu duyguya teslim edebilirdi artık; utanç. Bu çok doğal, diye geçirdi içinden. O utanmayacaktı da kim utanacaktı? Yazı dizisini henüz istediği kıvama getiremediği için pes etmek üzereydi, her gün düzenli olarak yazı yazamayan bir yazardan kime ne hayır gelirdi ki? Son beş aydır değil köşe yazısı dizisi, yüz kelimelik kısa bir makale bile hazırlamak ona külfet gibi gelmişti. Peki ya Ziya'nın bu derbeder hâli nereye kadar devam edecekti? Ona bu ilişkinin mezara kadar değil de pazara kadar olduğunu üstü kapalı dahi olsa söylerken kim bilir kendinden ne kadar utanacaktı. Üstelik ünlü bir ressamla sanal da olsa büyük bir aşk yaşıyordu. Hem de fantazili mantazili. Utancın farklı bir rengiyle daha boğuştuğunu hissedince, yolun sağına dönüp hızla yürümeye başladı. Halit'in numarası rehberinin R harfinde hâlâ 'rent a gondola' olarak kayıtlıyken, utanmamak mümkün müydü?

Suçluluk duygusu alınganlığını arttırınca, kırılganlık tüm misafirperverliğini konuşturmaya başlamıştı. Yakın zamanda uygulamaya sokacağı karardan ve bunun muhtemel neticelerinden çok ama çok korkuyordu. Hoş, bu korkudan kurtulmayı henüz beceremese de zihninde beliren yeni korkulara yenilme ihtimali yeterince korkutucuydu zaten. Adımlarını yavaşlatıp kendiyle yeniden hesaplaşmaya başladı. Keşke nereye çıkacağı belli olmayan bu daracık sokaklarda kaybolsaydı. Keşke on dakikada bin kelime yazı yazabilseydi. Keşke hemen İstanbul’a gidebilseydi. Yoldan geçen herkes bakışlarıyla ona aynı şeyi söylüyordu sanki; “Keşke lafından nefret ediyor olman, içinde bulunduğu muğlak durumu değiştirmez.”

Neyse ki Halit, ortadan kaybolduktan beş dakika sonra cep telefonundan Necibe’ye geri döndü. “Kusura bakma, Mario’dan acil telefon gelince hemen gitmek zorunda kaldım.”

“Keşke arayıp haber verseydin. Telefonunu açma-yınca seni çok merak ettim.”

“Ne bileyim, aramadım işte.   gleden sonra bizim işler yoğun olur. Daha doğrusu, bir kez de sen beni bulmak için uğraş istedim.”

Necibe ona söyleyecek uygun bir şey bulana kadar duraksadı. “Of be, sen de amma kinciymişsin.”

Halit bunun  zerine “Doğru tespit,” diye cevap verdi. “Sebebini biliyorsun, ben hiçbir şeyi unutmam. Neyse, boş ver bunları. Dediğim gibi, bir ay içinde Venedik’ten ayrılacağım. Belki de bu son g r şmemizdi.”

“İntihar edecekmiş gibi konuşuyorsun, Halit. Korkutma beni.”

“Korkutmak mı? Palavra bunlar. Senin için bir  ne-

mim olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Tabii ki önemlisin. Artık hem dost hem de sırdaşız, bunu unutma.”

Telefon hattının öbür ucunda kısa bir sessizlik olunca Necibe ısrar etti. “Halit, gizem yapmayı bırak. Nereye gideceksin? Aklında bir yer vardır mutlaka.”

“Bu soruya cevap verebilmem için bir sonraki bayılma anımı bekliyorum desem?”

“Saçmalama, ne bayılması? Geleceğinle ilgili kararları ancak sen verebilirsin.”

“Orası öyle tabii, fakat bir sonraki beyin formatlama aşamasında Neşat abi ve arkadaşlarının bana yön göstereceğine eminim. İster inan ister inanma, buna yürekten inanıyorum.”

“Yok, bu konuda seninle konuşmak faydasız.”

“Bir başka inancım da şu; eğer bayılma anıma denk gelmezse, bu sorunun cevabını Neşat abi bana kesin rüyamda verecek diye bekliyorum.”

“Pekâlâ, sen bilirsin. Şimdi neredesin?”

“Gondolu bıraktığımız park yerindeyim. Birkaç saat çalışıp altı gibi paydos edeceğim. Senin şu köşe yazın ne zaman hazır olur sence? Yani tahmini olarak?”

“Bak işte, aynı durumdayız. Bu sorunun cevabını inan ben de tam olarak bilmiyorum.” Necibe sesini şirinleştirerek “Neşat abi ve arkadaşlarına mı sorsak acaba? Ya da-”

Halit aklından geçenleri okumuşçasına sözünü kesince Necibe afalladı.

“Beni şizofren sanıyorsun değil mi? Doğru söyle.”

“Yok, hiç öyle bir şey düşünmedim. Hem neden böyle bir-”

“Bana bak Necibe Simpson, aç kulaklarını ve beni iyi dinle. Anlattıklarımın hepsi kelimesi kelimesine doğru.

Ve itiraf ediyorum, tanıştığımız ilk gün sana aşık olduğumu sanmışım.”

Necibe güldü bunu duyunca. “Bana aşık olduğunu sanman bile bir yanılgı. Başından beri benim evli olduğumu biliyordun.”

“Şu an sana aşık filan değilim...” Halit’in sesi titriyordu. “Rahat ol, benden sana zarar gelmez.”

“Rahatım, zarar gelmeyeceğini biliyorum.”

“Yok bilmiyorsun henüz. Fakat şunu bil ki bütün bu paylaştıklarımızdan sonra sana artık yan gözle bile bakmam. Bakamam.”

“Bundan şüphem yok Halit.”

“Evet, dostum ve sırdaşımsın artık.”

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim, gerçekten.”

“Bizim olayımız ne biliyor musun Necibe?”

“Hayatı sorguluyor olmamız mı?”

“Hayır, bizim olayımız tamamen ortak noktalarımız.”

“Nasıl yani?”

“İkimiz de çocuk aklımızla birilerinin ölümüne sebep olduk. Senin de benim de kardeşimiz yok, tek çocuğuz. Anladığım kadarıyla, sen de en az benim kadar atasözü müptelasısın.”

Necibe onu yorum yapmadan dinlerken, aslında ikimiz de birer enginar mevsimi kurbanıyız, demek geldi içinden. Fakat Halit’i dellendirmemek için bu konuya hiç girmede. “Konuşuruz yine. İşin vardır şimdi, seni meşgul etmek istemem.”

“Umarım irtibatı kesmezsin.”

“Kesmem, merak etme. Ayrıca Yunanistan’a yolun düşerse gel, Atina’da yemek filan yeriz. Seni enteresan yerlere götürürüm.”

“Olabilir. Ne yapacaksın şimdi?”

“Bir iki müze gezip tren saatine kadar vakit geçireceğim. Belki de bir kafede oturur, konuştuklarımızı yazıya dökürüm. Ne demişler, yolcu yolunda gerek.”

“Yok, yanlışın var. Bizim oralarda bu tip durumlarda yolcudur Abbas, bağlasan durmaz derler.” Sesi yorgunluktan boğuk geliyordu. “Ya, iyi ki geldin be Necibe. Sayende beni korkutan bir sürü şeyle yüzleştirdim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, seninle konuşmak bana çok iyi geldi.”

“Sevindim. Senin yüzleşmekten korktuğun bir şey kalmış mıdır acaba? Hiç sanmıyorum ama-”

“Var tabii, olmaz mı? Hayatımda ne zaman tekrar yerine koyamayacağım manevi bir kayıp yaşasam, elime bir süre sonra maddi bir kazanç geçti. Ve maalesef ne zaman maddi bir kazanç sağlasam, bir süre sonra da manevi bir kayıp yaşadım. Bunun kaçınılmaz bir döngü olduğunu düşünüyordum şimdiye kadar.”

“Bence her şey o an ne hissettiğinle alakalı. Kaybetmekten korktukça daha çok kaybettiğimiz kesin.”

“Peki ya kazanmaktan korkarsak?”

“İş orada değişiyor galiba. Kazanmaktan korkarak iyi bir iş başaran hiç kimseyi tanımadım şimdiye kadar.”

“Ondan bahsetmiyorum, benim derdim maddi bir kazançtan sonra manevi bir kayba uğrama korkusuydu şimdiye kadar.”

“Belki de öyle inandığın için olayları böyle algılamışsındır, bunu bilemezsin.”

Necibe telefonu kapattıktan sonra hayatın bazen ne kadar yalancı olabileceğini düşündü. Sönük ve değersiz gibi duran bir çok şeyin içinde paha biçilmez deneyimler gizliydi. Göz kamaştıran çoğu şey tuzak olabiliyor, diye geçirdi içinden. Sokaklarda kaybolurcasına dolaşmak, yazı

yazma isteğini bastırınca da hiç üstelemedi. Bundan sonra nefes aldığı her saniye için şükrederek yaşayabilmeyi dile-
di. Ne var ki suçluluk duygusunun onu sürekli yoklaması
rahatsız ediciydi, bununla yüzleşmek için bu hissi şimdilik
serbest bırakmayı denedi. Stratejik planlama yapmadan,
kendini tamamen olayların akışına bıraktığı farklı bir gün
geçirmişti. Az önce ‘Mutlu olman an meselesi,’ diye fısııl-
dayan iç sesiyle de arası iyi sayılırdı. Sokak gösterisi yapan
üç kişilik bir palyaço gurubuyla resim çektiirdikten sonra
yeniden Venedik’in arka sokaklarına daldı.

“Necibe, kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Yarın sabah kaç gibi burada olursun?”

“Bilmem, eve girmem on buçuğu filan bulur herhâl-
de. Neyin var, canını sıkın bir şey mi oldu?” Necibe sağ
omuzunda taşıdığı bavulumsu çantayı yere bıraktı. “Biraz-
dan trene biniyorum.” Ziya’dan şimdiye kadar hiç böyle
bir telefon gelmemişti, korkuya kapıldı.

“Çok sıkıldım, geldiğinde konuşuruz.”

“Konuşuruz tabii. Ne yaptın bugün?”

Ziya derin bir nefes alıp “Hiçbir şey yapmadım,”
diye cevap verdi. “Canımı sıkın da bu zaten.”

“Aklın varsa bu akşam erkenden uyumaya çalış. Ki-
tap filan oku. Televizyonda da Türk kanallarını seyretme
sakın. Özlemin artıyor, sonra daha fena düşüncelere sarı-
yorsun.”

“Hep aynı şeyi söylüyorum ama iş güç olmadan asa-
lak gibi yaşamak bana göre değil. Bir an evvel bu işe bir
çözüm bulmam gerek.”

Necibe iyimser bir tavır takınarak ona moral vermeye

çalıştı. “Sabret biraz Ziya, dişini sık. Her şey bir süre sonra kendiliğinden yoluna girecek.”

“Ümidim kalmadı. Elim kolum bağlı buralarda ömrüm çürüyecek diye korkuyorum.”

Ziya’nın son sözlerinin ardından suçluluk duygusu kalbine ihtişamlı bir dönüş yapmış, Necibe’yi yiyip bitirmişti o an. “Senin şu İngilizlerden bir haber var mı?”

“Olsa ne olur ki? Bu saatten sonra tek atışlık işlerden hayır gelmez bana, bittim kızım ben.”

Necibe gözlerini kapatıp yutkundu. Ziya her serzenişte bulunduğu, Tuğrul Hanlı rüyası kafasını kuma gömdürüyordu. Az önce yere bıraktığı çantasını tekrar sağ omuzuna atıp tren istasyonundan içeri girdi. “İlaçlarını aldın mı?”

“Aldım.”

“Güzel, yarın evde görüşürüz. Bu gece hiçbir şey düşünmemeye bak, bekle. Sabah ola hayrola.”

“Bıktım artık hep birşeyler olsun diye beklemekten! Sıkıntıdan patlamak üzereyim, çıldıracağım sonunda.”

Necibe ona “İnan bende,” demek istedi fakat diyemedi.

Tren istasyonunun geniş bekleme salonu tıklım tıklımdı. Necibe, İtalyanca anons sesleri eşliğinde telefonu kapattıktan sonra ilk bulduğu boş yere oturdu ve Halit’le beş saat önce yemek yediği balık restoranını düşündü. Tuvaletteki aynanın önünde kafasına göre deşarj olan özgüvenli kısırak gitmiş, yerine kanadı kapana kısılmış, acı çeken bir kanarya gelmişti. Dişi Bond’luk buraya kadarmış, diye geçirdi içinden. Vay be! Ziya’dan gelen telefon gerçekten içini sızlamıştı. Az sonra perona geçip trene binecek olmak da büsbütün eziyetti. Ağlamak istedi ama olmadı. Ziya’dan sittin sene ayrılamayacağım, diye düşündü. Çektiği ızdır

ancak kabuslarda hissedilen cinstendi. Zaman kavramı olmayan, korkutucu fakat ilahi.

Acısını hafifletmek için cep telefonundan internete girdi. Her şeye rağmen Tuğrul Hanlı ile ilgili çıkan eski yeni tüm haberleri taramak heyecan vericiydi. Yazıların her birini en az iki veya üç kez okumuştı önceden ama olsun, her an gözünden kaçmış bir habere rastlayabilirdi. Bakışlarını ekrana dikip, arama motorlarını sayfa sayfa gezmeye başladı. Köşeden pis pis göz kırpan bir üzüntü yumağını beklemeye almak az da olsa içini rahatlatınca, sırasıyla teker teker onun Instagram, Twitter ve Facebook hesaplarını incelemeye koyuldu. Tuğrul Hanlı'nın tüm paylaşımları yerli yerindeydi, çok şükür. Sıra Facebook'ta onun sadece hayranları için açtığı kurumsal hesaba gelmişti. Ve mutluluk anı! Tuğrul Hanlı en son hayat verdiği yağlı boya tablolarından birinin altına kendi imzasıyla yeni bir paylaşım eklemişti.

‘Edebiyat, müzik, resim ve sinema birbirine etle tırnak kadar bağlı bir dörtlüdür. Ayrılıkları ölümcül olmasa da ızdırabı asla unutulmaz.

Tuğrul Hanlı.’

Bunu okur okumaz akli başından gitti yine. Adam müthişti, hem de her açıdan. Şımarık fakat lider ruhlu, samimi ama buyurgan ve Necibe için en vurucusu; kalender ve hınzır. Dayanamayıp, üç saat önce peş peşe iki kez okuduğu ‘Tuğrul Hanlı’dan Global Hamleler’ başlıklı en son çıkan habere tekrar tıkladı. Biricik aşkı iki ay sonra Avusturalya’da kişisel bir resim sergisi açacaktı ve Sidney’e kadar Business yerine Ekonomi sınıfında uçacaktı. Aradaki fiyat farkını da Sokak Hayvanlarını Koruma Derneği’ne bağışlayacaktı. Onun sapkın fantazilerini hoşgörmek için o ka-

dar çok neden vardı ki; işte bu, diye geçirdi içinden. Adam aynı zamanda hem örnek bir sanatçı, hayvan gibi sevişen bir sevgili hem de duyarlı bir hayvan dostuydu.

Necibe trene binmeden önce, zaaflarımız ve korkudan yapamadıklarımız ‘Bu benim seçimim,’ savunmasında mı gizli acaba diye sorgularken buldu kendini. Yoksa o savunma dedikleri şey, üstü örtülü ve basiretsiz bir eylemler silsilesi miydi? Kimin eseriymiş bu? Ve en sonunda ‘Kafayı sıyırmakla kurtulabilir miyim bu işten?’ diye sordu kendine. Oturduğu yerde kahroldu. Avucunun içinde olanı elinin tersiyle itmek zorunda kalanlardandı artık. ‘Kendini kaybeden olmaya kendi elleriyle mahkum edenler’ başlıklı bir makale yazmak geldi o an içinden. Keşke evde kahvesiyle birlikte masa başında olsaydı.

Allahtan trene biner binmez şansı yaver gitti de aklını başına topladı. Yol boyunca ‘Aşk, insanı eninde sonunda mantık ve vicdan yolunda sınayacaktır’ başlıklı bir makale yazdı ve bunu -üst cilas ve son ütüsü hazır bir şekilde- cep telefonundaki not defterine kaydetti. Kendi de şaşırdı buna. Birkaç saatliğine dahi olsa yüreğine keder yerine ilham tozu kaçmıştı ya, bu da bir şeydi. Geri kalan zaman da ödülüydü işte. Tren Atina’ya varıncaya kadar Tuğrul Hanlı’yı düşündü.

Necibe, Venizelos havaalanı yakınlarındaki tren istasyonuna vardığında kendini dört nala koşmaya hazır bir yarış atı gibi hissediyordu. Cesaretin her zaman yüksek sesle kükremediğini, çoğu zaman ‘yarın tekrar dene’ diye fısıldadığını teyit etmenin verdiği bir huzur vardı yüreğinde.

Trende etraflıca düşünmüş ve en nihayetinde yeni bir karar daha almıştı. Halit ile ilgili tek bir kelime bile yazmayacak, *Kanadı Kırık Göçmen Kuşlar* adlı yazı dizisini de gazeteye teslim etmeyecekti. Ayda bir yayınlanan çift sayfalık yazılarıyla kendine has bir tarz oturtmuştu ama bunun yerine haftalık, kısa makaleler hazırlayarak okuyucularıyla arasındaki köprüyü daha dinamik bir hâle getirebilirdi.

Yol boyunca hep bunu kurmuştu kafasında. Hayatına sahip çık, korkaklıkla geçen günler haram sana. Kaybet ve akıllan uygulaması seni mahvedecek, en iyisi kazan ve ders al metodu, diye telkin etmeye devam etti kendini. Gerçi şeytan onu alttan alta yokluyordu yine, bunun farkındaydı ama farkındalık bu noktada pek bir işe yaramıyordu. ‘Tuğrul Hanlı bu yazıları okurken kim bilir neler düşünecek?’ ya da buna benzer keyif verici sorulara kafa patlatmak varken, şeytan ve farkındalık kimin umurundaydı ki?

Sağına soluna bakınıp derin bir nefes aldı. An itibarıyla özel hayatında yalpalayarak ilerlese de mesleğinde yeni bir sayfa açmaya hazır olduğunu düşünmek iyi gelmişti. Yeni format meselesini de editörüyle acilen konuşması gerekiyordu. Sabah güneşinin altında kısa bir kahve molası verdikten sonra Atina-Korinthos seferi yapan trene tek yön bir bilet aldı. Yol yaklaşık bir saat yirmi dakika sürüyordu. Değerli vaktini etrafa bakınarak geçireceğine ‘Kafasına göre hareket edebilecek kadar özgür ruhlu olan kadınlar bence bu dönemin gerçek kahramanları’ başlıklı yeni bir yazı hazırlamaya başladı. Toplumun her kesiminin ilgisini çekebilecek güncel makaleler yazabilmek için yarıp tutuşuyordu. Huzura hasret kalmış ruhunu şımartmak uğruna biraz daha sabretmesi gerektiğini idrak etmek de

hiç fena bir his değildi. Yenilik iyi bir şey, diye geçirdi içinden. Ziya ile samimi bir yüzleşmeye de henüz hazır değildi ama olsun, artık kendini daha iyi tanıdığından bazı bedeller ödemesi gerektiğinin bilincindeydi. Acısa da kangrenli kolu en kısa zamanda kesecek, her gün ölmektense bir kez ölüp, bu berbat çelişkiden bir an evvel kurtulacaktı.

Kaybetmek en önemli öğretmenlerden biridir diyenlerin bir bildiği vardı elbet. Yerine koyacağın daha değerli bir şey için kaybedersin, diyordu bütün filozoflar. Hatta bas bas bağıryorlardı bu duvara çarpmış bilgiler; ilk kural isyan etmemek, ikinci kural kabul etmek, üçüncü kural öğrenmek, dördüncü kural da sabırla yerine gelecek olanı bekleyebilmektir. Gerçi çoğu kişi bu aşamaları kendi değer yargıları sınırlarında deneyimlerken, bazıları bir adım ileriye gidip, her türlü olumsuz gelişmeye rağmen hayatlarına emek vermeye devam edebiliyorlardı. Teoride doğru, diye düşündü. Kabul etmeyi öğrenemeyenler, her seferinde onlar için daha değerli olan bir şeyi kaybediyordu. Hatalarından ders almayanların düştüğü durumlar da ortadaydı. Her ne hikmetse, bunu kavrayamayanların hayatı ilk fırsatta kilitleniyor, sürekli yeni sınavlara gebe kalıyor, isyan ederlerse daha ağır kayıplar yaşıyor ve sabretmeyenler yeniden ve yeniden sınanıyordu.

Hiç kimseyle konuşmadan ve sadece yazı yazarak geçen ikinci bir tren yolculuğu Necibe'ye boyut atlatmış, moral seviyesinde mucizeler yaratmıştı. Yeterince donanımlı olduğuna inanmak onu güçlü kılmıştı belki de. Aklına birbirinden farklı fikirler üşüşmeye başlayınca hemen yeniden not almaya başladı ve 'Sabır ile emek teslimiyetin

en değerli tamamlayıcısıdır' başlıklı yeni bir yazı üzerine yoğunlaştı. Sonra da cep telefonuna bir sonraki yazısının başlığını not etti. 'Önemli olan ilk önce hayatta sonra da ayakta kalabilmektir.'

Korinthos'a vardığında, ilk işi Ziya'ya telefon açmak oldu. Eve girdiğinde de onu salondaki televizyonun karşısında Türk kanallarını izlerken buldu. "Dün gece sen de benim gibi uyuyamadın galiba."

Ziya yerinden bile kalkmadan "Hoşgeldin," dedi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Nasıl geçti?"

"Gayet iyi..." Necibe çantasını salondaki yemek masasının üzerine bıraktıktan sonra Ziya'nın koluna dokunup yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi derken, bir takım yeni kararlar aldım."

"Öyle mi, ne gibi?"

"Uzun uzadıya yazı dizileri hazırlamaktan vazgeçtim, artık daha kısa köşe yazıları yazmak istiyorum." Necibe ayakkabılarını çıkartıp girişteki dolabın içine yerleştirdi. Bir an evvel yatağa girip akşama kadar sağlam bir uyku çekmeyi planlıyordu. "Haftalık yazılar daha etkili oluyor bence."

"Gazeteyle konuştun mu?"

"Elimde birkaç yeni makale var ama en azından üç beş tanesini bitirip öyle konuşmayı düşünüyorum. Örnek görmeden kabul etmezler, biliyorsun. Gözlerine ne oldu?"

"Alerji galiba. Evde göz damlası bulamadım, birkaç saate kadar geçmezse akşamüstü doktora gideceğim." Ziya bütün gece sol gözüne kaçan bir kirpikle uğraşmış, sonunda iki göz kapağı da ovuşturmaktan tahriş olmuştu. Necibe'ye bezgin bir bakış attı. "Eminim yorgunsundur, git yat biraz."

“Aynen, ayaklarımı hissetmiyorum.”

“Akşam dışarıda yemek yiyelim mi?”

“Bilmem. Şu bizim iki sokak ileride yeni açılan restorandan eve yemek söyleriz diye düşünmüştüm ama fark etmez. Hadi, sen de yat uyu biraz.”

“İyi fikir. Aslında ben de bir takım yeni kararlar aldım ama şu an aklımdan geçenleri anlatacak gücüm yok.”

Necibe şaşırmişti bunu duyunca. “Neyle ilgili bu kararlar?” Uykusu bile açılmıştı hatta.

Ziya yüzünü buruşturdu. “Boş ver şimdi. Ben yatak odasına geçiyorum, sonra konuşuruz.”

Necibe peşi sıra onu takip etti. Koridorda yürürken aklından aynı anda bir sürü şey geçiyordu. İyi veya kötü bir karar almak genelde seçim şansı olanlar için geçerliydi. Daha doğrusu, her açıdan bağımsız olmayı gerektirirdi. Ziya kıstıtlı bir parayla sürgün hayatı yaşadığına göre geleceği ile ilgili ne tür bir karar almış olabilirdi ki? Üstelik bu kadar kısa bir süre zarfında. Onu sağ salim ve sakın bir şekilde evde bulmak çok rahatlatıcıydı ama enerjisini topladığında bakalım neler yumurtlayacaktı? Yoksa kaçak olarak Türkiye’ye gitmeyi mi planlıyordu? Burada hiçbir iş yapmadan emekli boşgezer gibi yaşamaktansa, havaalanında teslim olup ‘birkaç yıl hapis yattıktan sonra Allah kerim’ düşüncesini de hesaba katmak gerekirdi. Neticede Ziya hâlâ genç sayılırdı, kendi çöplüğünde ötebilme potansiyeli de hiç fena sayılmazdı.

Koridor bitmek bilmiyordu. Necibe yeni bir utanç dalgasına teslim olunca, başından aşağıya kaynar sular döktüğünü hissetti. Kaskatı kesilmiş, yatak odasının önünde kazık gibi dikilmişti. Resmen Ziya’nın doğum gününü unutmuştu. Durumu nasıl toparlayacağını bilemeden mut-

fağa koştı. Bunun üzerine yapılacak tek bir şey vardı zaten; o da bir bardak soğuk su içmek. Suçluluk duygusu adamın dilini damağını kurutur diyen o Japon atasözünü keşke hiç duymamış olsaydı. Hatırlamak ve pişman olmak aynı anda kalbinden vurunca fena sersemlemişti. Ziya ona sitemkâr bir bakış dahi atmamıştı, işin ilginç tarafı. Ne onu o sabah tren istasyonuna bırakırken ne de dün akşam telefonda hiç orali olmamıştı bile. Zaten aradan üç koca gün geçmişti, bozuk atsa ne olurdu atmasaydı ne olurdu.

Yatak odasına dönünce, Ziya'yı yatağın içinde bağdaş kurmuş, sorgulayan gözlerle ona bakarken buldu.

“Hayrola, neden az önce pat diye kapının önünde durdun?”

Necibe bütün cesaretini toplayarak “Özür dilerim,” dedi. “Bu sene doğum gününü atladım. Kafam allak bulak, bakma sakın görüldüğüme. Aklımdan çıkıverdi işte.”

“Olur böyle şeyler...” Ziya omuz silkip hemen uyuma pozisyonuna geçti. “Rahmetli babamın bir lafı vardı; oruçluken dalgınlıkla su içen müminden değil, işine gelmeyince suyla oruç bozan hainden kork.”

Necibe yanaklarına ateş bastığını hissetti bunu düşünce. Ziya henüz bilmiyordu ama o da işine gelmeyince suyla oruç bozan hainlerdendi. Daha da fenası, canı çok çektiği için dayanamayıp güpegündüz şampanyayla bozmuştu orucunu. Yatağın sol tarafına uzanmış olan Ziya'ya baktı. Genç adamın Necibe'ye sırtı dönük olan vücudu ince pikenin altında Z formunda bir kabarıklık bırakmıştı. “Aslında ne şanslısın be Ziya...”

“Ne açıdan?”

“Kafanı yastığa koyduğun an uyuyabiliyorsun.”

Ziya iyi eğitilmiş ve çok yakışıklıydı ama neye yarar?

Hayatın önüne çıkardığı dönemeçlere karşı savunmasızdı. En azından içi dışı bir, diye düşündü Necibe; zayıf ve donanımsız. Babası ona avcı olmayı öğretmek yerine ona hep ördek çevirme yedirmişti. Sanki matah bir şeymiş gibi. Bıt bıt bıt konuş ama evladını saha deneyiminden yoksun bırak. O pek havalı Amerikan üniversitesinden aldığı diploma, dolaplardan birinin içinde sararmış olmalıydı şimdiye kadar.

Ama Allah için Ziya'nın hakkını yiyemezdi. Hangi açıdan bakarsa baksın, Korinthos'a geldikleri güne kadar birlikte yaşadıkları her şey on numaraydı.

Necibe yatak odasının içinde ileri geri dolaşmaya başladı. Uykusu ve keyfi aynı anda kaçmıştı ama cesareti hâlâ yerindeydi. Yumuşak bir ses tonuyla “Bırak şimdi uyumayı, kahve içer misin?” diye sordu Ziya'ya. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Ziya kılını bile kıpırdatmadan “Olur,” diye cevap verdi. “Fakat ilk önce ben konuşacağım.” Yataktan kalkıp Necibe'nin yanına doğru yürüdü. Göz aklarındaki kırmızılığa rağmen bakışlarında uzun süredir var olmayan bir kararlılık vardı. “Önümüzdeki hafta Londra'ya gideceğim.”

“Londra'ya mı, nasıl?”

“Sahte pasaportla. Her şey ayarlandı, burada böyle kalamam artık.”

“Saçmalama-”

“Sakin beni ikna etmeye çalışma, kararımı verdim. Günlerdir aklımda hep bu mesele var.”

“Dur biraz-”

“Belki bu ikimiz için de daha iyi olur. Senin de mutsuz olduğunun farkındayım.”

“Ben bir kez bile bu konuda şikayette bulunmadım Ziya. Hem sen-”

“Benimle sadece ayıp olmasın diye buradasın. Aptal değilim.”

“Öyle mi? Bana bak, eğer burada senin yanıday-sam, bu tamamen öyle olmasını istediğim içindir.” Necibe bunları söylerken yüzünde kırılğan bir ifade belirlediğinin farkında değildi. Birden şakakları zonklamaya başladı. Utancın farklı bir dokusuyla temas etmiş, o an ekmek para-sı için sahte vodka satmaya çalışan eski bir Yeşilay’cı gibi hissetmişti. Demek Ziya onu çözmüştü ve artık bu oyunu oynamak istemiyordu.

“Bak Necibe, seni depresyonumla aşağıya çektiği-min farkındayım. Belki de buraya benimle hiç gelmeme-liydin, bilmiyorum. Evlilik hayatı bana göre bir şey değil, inan. Eminim her şey yolunda gitseydi bile yine bir gün bir şekilde ayrılacaktık. Ama şundan emin olabilirsin ki iyi ki senin gibi biriyle evlendim.”

“Topu bana attın şimdi.” Necibe duydukları karşı-sında vicdanen büyük ölçüde rahatlamış fakat ufak çapta da tedirgin olmuştu. Hemen bir sigara yaktı ve içinde bu-lunduğu durumu hazmetmeye çalıştı; iyilik kisvesi altında istenmiyordu. Hoş, tereyağından kıl çeker gibi kafasındaki örümcekler bir bir geri çekilmeye başlamıştı ama ya tam tersi olsaydı? Bunu ilk dile getiren Ziya değil de kendisi olsaydı, olayı bu kalibrede bir medeniyetle çözebilecekler miydi? Ziya kendine mi acıyordu yoksa gururundan dolayı Necibe’ye erdem gösterisi mi yapıyordu? Son on altı aydır birbirlerine acaba kaç kez yalan söylemişlerdi? Maalesef bazı sorular Necibe’nin beynine üşüşmeden önce izin alma nezaketini hiç göstermiyordu bu aralar.

İkisi de hiç konuşmadan birbirlerine bakmanın me-seleyi açıklığa kavuşturmayacağını pekâlâ biliyordu. Ses-

sizliđi ilk bozan Necibe oldu. ‘‘Bence řu Londra meselesini biraz daha dűřűnmelisin.’’ Olayın kendiyle ilgili olan kısmını řimdilik es geçip daha sonra bu konuya tekrar el atabilirlerdi nasıl olsa. ‘‘Ya havaalanında yakalanırsan?’’

‘‘Uçakla gitmiyorum. Fransa’ya kadar arabayla gideceğim.’’

‘‘Saçmalama, kendi arabanla yola ıkman-’’

‘‘Bi sus ya! Kim dedi ki kendi arabamla yola ıkıyorum! Arabayı bir başkası kullanacak. Toplam dűrt kiři olacađız. İki ۆnde, iki arkada. Fransa’ya kadar geldikten sonra gerisi kolay. Calais-Dover seferi yapan tűp geçitle dűrdűműz aynı anda İngiltere’ye gireceđiz. Adamların hepsi Romen, halı ticareti yapıyorlar. Ben de zaten Romen pasaportuyla ve turist vizesiyle giriř yapacađım. Pasaport sahte dediysem gerçek. Aynı bana benzeyen birini bulduk işte. Gerisi formalite, boř ver. Romanya’da bu işleri yapan adam bizim İngilizlerin sađlam bir tanıdıđı ıktı.’’

‘‘Anlařıldı, sen uzun zamandır bu işin ۆstűndeymiřsin. Bravo vallahi, senin bu tűr planlar yapacađın hiç aklıma gelmezdi. İnsan bir fikir alır ya! Neden daha ۆnce hiç açmadın bu konuyu? Ayrıca, de ki gittin, orada kim sana istediđin gibi bir gelecek garanti edebilir ki? O silah tűccarlarının ipiyle kuyuya inme bence. Adamlar bugűn var yarın yok.’’

‘‘En azından denemek istiyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Senin de hayatını mahvettim zaten, benimle gel diye sana ısırar edemem bile-’’

Necibe onun sűzűnű kesip ‘‘Delisin sen,’’ diye fısıldadı. Sonra da sesini yűkseltip bađırmaya bařladı. ‘‘Gűz gűre gűre kendini ateře atıyorsun! Hadi beni bırak, kendine yaptığın řu kűtűge bir bak bari! Yerinde olsam Londra’da kayıt dıřı karanlık işler evireceđime gider İstanbul’da

teslim olurdu!” Ağlamaya başladı. İp kopmuştu artık. “Birkaç yıl içerde yatmaktan inan bir farkı yok şu yaşadığın hayatın. Burada ne yapıyorsun ki, bütün gün uyuyup televizyon seyrediyorsun. Yemek ye, yat kalk sabah olsun. Yeter ya! Adam öldürmedin sonuçta, daha önceden de hiçbir sabıka kaydın yok. Birkaç yıl yatar sonra tamamen özgür olursun. Biraz daha düşün.”

Ziya hiç konuşmadan duvardaki yuvarlak saate baktı. Kararlı tavrına rağmen belli ki içten içe hâlâ muallaktaydı. Yatak odasının penceresini araladıktan sonra gardrobun içinden temiz bir tişört çıkarttı.

Necibe ise onu şaşkınlıkla izliyor, ondan elle tutulur bir cevap bekliyordu.

Ziya aniden “Benimle Korint kanalına gelmek ister misin?” diye sorduğunda Necibe’nin içine bir kurt düştü. Bu tür durumlarda insanların ani bir kararla intihar etmek istediğini ya da en azından buna teşebbüs ettiğini gayet iyi biliyordu. Korktu. Aynı korkuyu Halit’le sohbet ederken de yaşamıştı. Adam ona “Bir ay içinde Venedik’ten ayrılacağım, belki de bu son görüşmemiz olur,” dediğinde korkmamak mümkün müydü? Keşke o an Ziya’ya her koyun kendi bacağından asılır diyebilseydi. Gerçi su testisi su yolunda kırılır lafına çok inanırdı ama hayatına öyle veya böyle herhangi bir sebeple girmiş ve iyi kötü bir yer teşkil etmiş kişiler söz konusu olduğunda kazın ayağı hiç de öyle değildi.

“Canım hiç çıkmak istemiyor Ziya, bence sen de hiçbir yere gitme bugün.”

“Neden? Eskiden ne yapacağıma hiç karışmazdın.”

“Gel biraz birlikte düşünelim bu konuyu. Kahve tek-lifim hâlâ geçerli.”

7. Bölüm

Korinthos şehir merkezinde her Salı günü kurulan pazar yerinde o gün yine yok yoktu. Necibe biraz hava almak biraz da kafasını dağıtmak için oradaydı. Aklına ne zaman ağır meseleler gelse, havadan sudan konuşmalarla gönlünü hafifletirdi. Elinde cep telefonu, omuzunda hasır çantası ve kafasında kırmızı, bez bir şapkayla dolandı durdu oradan oraya. Bir süre sonra saç diplerinden yüzüne doğru incecik ter damlaları akmaya başlayınca, nane yapraklı limonata satan adamın tezgâhında buldu kendini. Pazar yerinde esnafla sohbet etmekten ayrı bir keyif alıyordu. Dere otu, maydanoz, nane, reyhan; yeşillik adına ne bulduysa aldı o gün. Pazarlık yaptı usülen. Ardından, ev yapımı şarap satan o yaşlı kadını aradı gözleri. Dediklerine göre üç gün önce kocası vefat etmiş, bir süre gelmeyecekmış. Saate baktı; 13:45. Eve dönmek için ideal, diye geçirdi içinden. Aslında dün gecedan beri 'İnsanoğlunun yaşam boyu verdiği en meşakkatli sınav, kendi kaderini değiştirmek için verdiği amansız savaştır,' başlıklı bir makale yazmak istiyordu. Yol boyunca kendince notlar aldı ve dikkatini yeni köşe yazısı üzerinde yoğunlaştırdı.

Eve doğru yaklaşırken, uzun süredir ilk kez bir şarkı mırıldanıyordu. Sağ olsun Ziya, bilmeden yüreğine su

serpmiş, müthiş bir zamanlamayla onu yorucu bir gönül muhasebesinden muaf tutmuştu. Üstelik, uzun süredir Necibe'nin göğsünde oturan fil sürüsünü ürküterek becermişti bunu. Elindeki torbalarla birlikte yolun karşısındaki fırından içeriye girip, kayısılı çörek ve tahinli pide aldıktan sonra hızla eve doğru yürümeye başladı. Çok şükür, son on beş gündür her şey yolunda sayılırdı. Ziya'nın İstanbul'a dönüp kendi rızasıyla teslim olması aslında hiç de o kadar kötü bir fikir değil, diye geçirdi içinden. Necibe en sonunda onu biraz daha düşünmeye ikna etmiş, Londra'ya farklı bir pasaportla giriş yapmaktan vazgeçirmişti. O gün hemen davaya bakan avukatı aramışlar, süreçle ilgili detaylı bilgi almışlardı. Ziya teslim olmayı kabul eder ve bir süreliğine hapis yatmayı göze alırsa, zamanla Türkiye'de yasal olarak iş yapma imkânına kavuşacak, yurt dışına çıkma yasağı da bir müddet sonra otomatikman kalkacaktı. Avukatı ondan mahkeme esnasında akılcı sözler sarf etmesini ve sakin davranmasını istemişti. Tek zorluk hapis cezasıydı çünkü bunun ne kadar süreceğini önceden tahmin etmek mümkün değildi.

Necibe evin kapısının önüne geldiğinde derin bir nefes alıp içinden beşe kadar saydı. Ayaklarının geri geri gitmek için olmadık fırsatlar kolladığının farkındaydı ama bunun esas sebebini keşfettiği için içi rahattı. Ne zaman hafif bir yaz rüzgârı saçlarını havalandırırsa, çocukluğundan kalma bir koku onu hemen eski günlere sürüklüyordu. Sapa yanmış teflon tencere kokusu... Bu koku burnuna her çalındığında hep aynı şey oluyor, nedense tüm yanık hatıralar hiç hesapta yokken çıkageliyordu. Annesini, babasını ve mücbir sebeplerden dolayı ölümüne yol açtığı anneannesini düşündü. Sonra da ilk sevgilisi Tankut'u. Acaba şimdi

kim bilir nerede ne yapıyordu? Yıllardır ondan hiçbir haber alamamıştı. Zihninden süzülen görüntülerin akıl perdesine yansımalarına izin vermediği zamanlar da olmuştu ama onlar ne yapıp edip bir şekilde içeri sızmayı çok iyi biliyordu. Düşünceleri annesine takıldı tekrar. Karen Simpson, eşsiz kadın -ama birçok konuda bencil, teslimiyetçi ve içten içe korkak. Necibe onun neden hiç kimseyle küsmediğini hep merak etmişti. Bir gün ona bunu nasıl becerdiğini sorduğunda, kırık bir kalbin sorumluluğunu üstlenmenin ruhuna yük olduğunu söylemişti. Necibe o gün bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamasa da annesinin bir sonraki sözlerini hiç unutmamıştı. “Bu hayatta var olan tatsızlıklardan elbet ben de yeterince nasibimi aldım, ama en çok acı vereni, iyi veya kötü fark etmez, insanlarla olan manevi bağını kopartmak.”

Annesini aradı, sağlık durumunda elle tutulur bir gelişme olmadığını biliyordu. Fakat ne var ki Karen Simpson tamamen özgürlüğünü ilan etmiş bir kadındı ve kimsenin onun için üzülmesine müsaade etmeyecek kadar da gururluydu. Doktorların acilen uygulanması gerek dediği tüm tedavileri reddetmişti şimdiye kadar. Bu yüzden bencildi belki de, sadece kendi için yaşıyordu ve Tanrı tarafından biçilmiş sabit bir ömrü uzatmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Necibe’ye “Ha üç sene eksik ha üç sene fazla...” demişti geçen sefer onu Londra’da ziyaret ettiğinde. “Saldım kendimi artık çünkü borç alarak yaşamak işime gelmiyor. Ya bir sonraki hayatımda daha mutlu olduğum bir düzenden zaman çalmam gerekirse?” Bu düşüncede olan biri için biyolojik bağların da pek bir önemi yoktu. Karen Simpson’a göre tüm anneler dünya gezegenine suçlu taşıyan bir cezaevi aracının şoförüydü. “Düzeltilmesi ge-

reken bir dava yoksa, evren hiçbir ruhu bu dünyaya canlı olarak sürmez,” derdi. İnsanların birbirlerine aşırı bağlanmasını da mazoşistlik örneği olarak gösterirdi. “Öleceğini bile bile birini çok sevmek, insanın kendine yaptığı en büyük kötülüktür.”

Telefona babası çıkınca Necibe onları çok özlediğini söyledi her zamanki gibi. Nedense son zamanlarda Londra’ya gelmesi için Necibe’ye hiç ısrar etmiyordu.

“Annen onu böyle görmeni istemiyor. Sen bilmemiş ol ama senin geldiğin haftadan sonra saçları ve kirpikleri dökülmeye başladı.”

“Bu çok saçma, onu o hâlde görsem ne değişecek ki? Anne her zaman annedir, kendimi ilgili ve iyi bir evlat gibi hissetmeye ihtiyacım var benim.”

“Orası öyle tabii ama sen çok sık gelme yine de. Gördün, geçen sefer sen varken odasından bile çıkmak istemedi. Akli sıra sana iyilik yapıyor işte. Sözüm ona, paylaşılan anılar ne kadar az olursa ayrılık acısı o kadar az batarmış kalbine.”

Babasıyla telefonu kapattıktan sonra Necibe evin önünde bir sigara yakıp düşünmeye başladı. Hissettiği yalnızlığın sebebi muhtemelen yetiştiriliş tarzından kaynaklanıyordu, yaşı büyüdükçe özüne geri dönen insanları hatırladı. Kimseye muhtaç olmadan yaşamak için gençliğinde önlem almaya çalışmak... Bu belirsiz hayatta işe yarar mıydı acaba? Tam kapıyı kendi anahtarıyla açmak üzereyken kapı içeriden açıldı ve Ziya ile yüz yüze geldi Necibe.

“Selam, dışarı mı çıkıyordun?”

“Evet, Korint kanalına gidip biraz etrafı seyretmek istiyorum.” Ziya ellerini üzerindeki mavi şortun ceplerine sokup gülümsedi. “Bana huzur veren tek yer orası. Gelmek ister misin?”

Necibe elindeki torbaları yere bıraktı. “İşim var, gelemem. Yazılar çok birikti.”

Aralarındaki duygusal uçurum gün geçtikçe derinleşiyor fakat birbirlerine asla saygısız bir söz söylemiyor, ya da suçlayıcı bir bakış atmıyorlardı. Ara sıra -yalandan da olsa- birbirlerine hâlâ tutkuyla bağlıymış gibi sarıldıkları zamanlar bile oluyordu, ama birkaç dakika sonra herkes kendi işinin başına dönüyordu. Ziya günlerini televizyon karşısında geçirip vakit öldürürken, Neçibe de bir sürü yeni makale hazırlıyordu. Çoğu zaman gün içinde evde çıt çıkmıyor, ikisi de kendi dünyalarında vakit geçirmeye devam ediyordu. İşin doğrusu, her iki taraf da özünde ne kadar hesapçı, göreceli medeni ve mecbur kalınca evcimen olduklarını keşfettikleri için şaşkınlık içerisindeydi.

Öte yandan, Tuğrul Hanlı’nın yeni resim sergisinin açılışına tam dört gün kalmıştı. Necibe onunla göz göze gelecekleri o ilk anı kafasında kurmaktan yorgun düşmüş, günlerini heyecan ve tedirginlik karışımı bir hisse gem vurmaya çalışarak geçiriyordu. O gün ne giyeceği, saçlarını nasıl tarayacağı ve yapacağı makyajın ayrıntısına kadar çoktan planlamış, Maçka’dan Teşvikiye’ye çıkan caddede topuklu ayakkabılarıyla yürürken heybetli bir rüzgârın eteğini havalandırdığını bile hayal etmişti. İstanbul’a gitmek için sabırsızlanıyordu. Pazardan aldığı yeşillikleri buzdolabının alt rafına yerleştirdikten sonra bilgisayarını kapdığı gibi salondaki yemek masasının başına geçti ve yeni maka-

lesine başladı. Yaklaşık on iki gün önce ilk başta editörüne, ardından gazeteye fikrini kabul ettirmiş olmanın verdiği özgüvenle yapmıştı bunu. Peş peşe gönderdiği makale örnekleri oldukça beğenilmiş, editörü her hafta bir tanesini yayınlama kararı almıştı. Yanakları artık farklı bir sebep yüzünden kızarıyordu; şükretmek. Şimdiye kadar karanlıkta kalmış bir duyguyla da yeni tanışmış sayılırdı; mutluluğunu gizlemeye çalışmak... Tam kısa bir kahve molası vermek üzere mutfığa geçtiği sırada cep telefonundan gelen o tanıdık titreşim sesini duydu. Heyecanlanmış, o çok aşına olduğu zevk dalgasıyla baş başa kalmıştı yine. Kalbi küt küt atmaya başladı. Tuğrul Hanlı'dan gelen mesajları peş peşe iki kez okuma arzusunun yeri doldurulacak gibi değildi. Su ısıtıcısından az sonra çıkacak olan buhar, akabinde etrafa yayılacak olan kahve kokusu ve yazmayı düşündüğü makale anında ikinci plana düştü.

Tuğrul Hanlı -Korinthos prensesi bugün nasıl hissediyor?

Necibe Simpson -Bomba gibi.

Tuğrul Hanlı -Akıllandığın içindir.

Necibe Simpson -Hangi açıdan?

Tuğrul Hanlı -Hangi açıdan olacak, mesleki açıdan. İyi ki o Halit denen dümbeleğin hayatını yazmaktan vazgeçtin.

Necibe Simpson –Aynen, durup dururken dertsiz başıma iş açmaya hiç gerek yok. Sergine az kaldı, heyecanlı mısın?

Tuğrul Hanlı -Yok be ne heyecanı. Bunların hepsi sosyalleşme oyununun bir parçası. Basın filan gelecek, millet süslenip püslenecek, elalem birbirine hava atmak için kapış kapış tablolarımı alacak, ben de serginin gelirinin bir kısmını Kanserle Mücadele Vakfı'na bağışlayacağım.

Necibe Simpson -Olsun, bak ne güzel topluma faydalı işler yapıyorsun. Sanatçılar da olmasa...☺

Tuğrul Hanlı -Demek İstanbul'a gelip beni görmek istiyorsun, hazır mısın buna?

Necibe Simpson -Hazırım tabii, ama benimle görüşmeye hazır olmayan sensin galiba.

Tuğrul Hanlı -Soruma yine soruyla cevap verdiğin için bu sefer seni farklı şekilde cezalandıracağım.

Necibe Simpson -Ha ha ha... Mesela?:)

Tuğrul Hanlı -Senin o güzel gözlerinin önünde bir başka kadınla sevişeceğim☺

Necibe Simpson -Aman be Tuğrul, işin cılkını çıkardın ama☺

Tuğrul Hanlı -Neden? Ben istersem her şeyi yapardın hani? Daha geçen gün dedin ya...

Necibe Simpson -Ne demişim geçen gün, hatırlat☺

Tuğrul Hanlı -Benim için orgazm fişeği, sevdiğim erkekle güven sınırları içinde şartları zorlayınca çakar demiştin.

Necibe Simpson -Evet ama bunu derken bambaşka bir şey kastetmiştim. Neyse boş ver, son sözün bana çok şey anlatıyor.

Tuğrul Hanlı -Öyle mi, ne gibi?

Necibe Simpson -Demek sen de benim gibi yazışmalarımızı her fırsatta tekrar okuyorsun.

Tuğrul Hanlı -Anlaşıldı, senin canın romantizm çekiyor. Sana defalarca yumuşak sevdalardan hoşlanmadığımı söylememe rağmen beni olduğum gibi kabul etmemekte ısrar ediyorsun. Beni anlamayı denemek hiç aklına gelmiyor değil mi?

Necibe Simpson -Bazen geliyor ama sonra hemen vazgeçiyorum☺

Tuğrul Hanlı -Şunu bil ki sen benim arzularımı yeri-

ne getirirken ben de artık senin her arzunu yerine getirmek için yaşayacağım.

Necibe Simpson -O zaman iş değişir dememi bekliyorsun ama bu sözü benden zor duyarsın.

Tuğrul Hanlı -Yoksa bana güvenmiyor musun?

Necibe Simpson -Güveniyorum ama böyle şeyler yapamam, ısrar etme.

Tuğrul Hanlı -Benim kadınımla olmak istiyorsan yapacaksın. Bil ki bunu kabul ettiğin gün seni bir başkasıyla aldatmamdan korkmana da gerek kalmayacak.

Necibe Simpson -Evet de herşeyin bir sınırı var.

Tuğrul Hanlı -Benim dünyamda sınır mınır yok hayatım. Ne diyorsun, var mısın benimle sıradışı bir gece geçirmeye?

Necibe Simpson -Olmaz.

Tuğrul Hanlı -Benim dünyamda olmaz diye bir sözcük yok.

Necibe Simpson -Şartları çok zorluyorsun, böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Tuğrul Hanlı -Sanmıyorum da ne demek? Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun. Seni açık görüşlü, özgüvenli ve cesur bir kadın sanmıştım.

Necibe Simpson -Peki, kabul ettim diyelim, nasıl ve nerede olacak bu iş?

Tuğrul Hanlı -Bu gece olacak hayatım.

Necibe Simpson -Çıldırдың galiba, aramızda 1.200 km mesafe var.

Tuğrul Hanlı -Mesafeler bana vız gelir. Bu gece hiçbir yere kaybolma, saat tam dokuzda benden sana bir mesaj gelecek.

Genelde son mesajı yazan hep Necibe olurdu -o da bu konuda takıntılı olduğundan. Sanal ortamda 'görüldü'

işareti belirdikten sonra cevap yazmamak ilgisizlik belirtisiydi onun için. Bu sefer tek kelime bile yazmadı. Akli sıra beni deniyor, diye geçirdi içinden. Ya bu tür testleri birlikte olmayı düşündüğü her kadına yapıyorsa? Ya bu bir test değil de basbayağı ahlaksız teklifse? Kabul ederse onu hepten kazanacak mıydı yoksa onu büsbütün kaybedecek miydi? Sanki yeteri kadar kafası karışık değilmiş gibi bir de bir an evvel bu soruların cevaplarını bulmak zorundaydı.

Necibe kendiyle pazarlık yapmaya başladı. Bazı entelektüel çevrelerde bu tür ilişkiler olağan kabul ediliyor, seksle ilgili dar görüşlü olanlara da köylü muamelesi yapılıyordu. Neticede o da modern bir kadın sayılırdı. Üstelik Ziya onu gözden çıkartmıştı. Tuğrul Hanlı'yla doyasıya, tutku dolu bir aşk yaşamamanın bedeli bazı şeylere göz yummak mıydı acaba? Tutku başka, aşk başka şey, ama bu ikisinin karışımı cennet boyutu olsa gerek diye düşündü. İçindeki çelişki tek hücreli amipler misali aralarında bölünüp çoğalmaya devam ediyordu bu arada. Ağır fantazileri olan bir adamla beraber olabilecek gücü var mıydı? Olsa bile adam yoluna onunla mı devam edecekti? Yakında politikaya atılmayı düşünen bir sanatçıyla evlenmek için ne tür kişilik özelliklerine sahip olmalıydı? Bu devirde tutuculuk denen şey entelektüel çevrelerde tam olarak ne anlama geliyordu?

Aklının bir tarafı, Tuğrul Hanlı'ya karşı olan zaafını yenmek istemeyince olan oluyordu işte. Bu da durumu yeni sorulara gebe bırakıyordu. Zaaflar bütün kötülüklerin anası mıydı yoksa bacısı mıydı? Bacı konumunda olan bir zaaf zamanla ana konumuna geçip ona babayı gösterebilir miydi? Tuğrul Hanlı'nın sapkın ihtirasları doğrultusunda hare-

ket ederse, zamanla onun sadece seks kölesi olma riskini göze alabilecek miydi? Tek yapmam gereken şey bunun ne tür bir ilişki olacağına baştan karar vermek, diye düşündü. İş ne zaman ciddiye biner gibi olsa, Tuğrul Hanlı'nın hemen manevra yapıp geri çekilmesi sinirlerini yıpratmakla kalmamış, onu paranoyaklaştırmıştı aynı zamanda. Birden aklına yeni bir makale başlığı geldi; 'Dizginlenemeyen arzular, hayalini kurduklarımızı elde etmenin ön kuralı mıdır yoksa bizi felaketin önüne mi sürükler?'

Vakit hızla akıp gidiyordu o gün. Yazı yazmak için salondaki yemek masasının başına geçtiğinde, Tuğrul Hanlı'yla yeni bir hayat kurma arzusu birçok şeyin önüne geçmişti yine.

Aşağı yukarı bir buçuk saat sonra Ziya eve döndü. Durgundu ama mutsuz görünmüyordu. Birbirlerine hâl hatır sorup salonda birer bardak çay içtikten sonra Necibe akşama kadar yazılarını yazmaya devam etti. Kendiyle epey yakınlaşmıştı son zamanlarda, fakat bir o kadar da edepsiz bir yabancı gibi hissediyordu. Saat sekiz civarı yatak odasında televizyon seyretmekte olan Ziya'nın yanına gitti. "Acıkmadın mı hâlâ?"

"Birazdan yerim bir şeyler."

"Dünden kalan tavuk kanatlarını kızartmayı düşünüyorum. Yanında elma dilim patates, biraz da cacık, ne dersin?"

"Olur."

Birlikte mutfakta yemek yedikten sonra Ziya yeniden yatak odasına döndü. Necibe de gece yarısına kadar yazılarını bitirmesi gerektiğini söyleyip salondaki yemek masası-

nın başına geçti. Tuğrul Hanlı'yı o gece kaybetme korkusu metanetini yavaş yavaş felce uğratmaya başlasa da, orali olmamaya çalıştı. Bu düpedüz korkunun ecele faydası olmadığı bile bile yangına körükle gitmek, diye geçirdi içinden. Olsun, şimdiye kadar başına ne geldiyse meraktan gelmişti, bundan sonra da böyle devam edebilirdi hayatına. Eski köye yeni adet getirmeye gerek yok, diye düşündü. İçindeki ses ona 'Düşün düşün baktır işin,' dese de aldırmadı.

Bilgisayarını şarja koyup saatin dokuz olmasını beklemekten başka çaresi yoktu Necibe'nin. Gözleri Halit'in ona hediye ettiği Murano camından yapılmış dudak şeklindeki kül tablasına ilişince ister istemez gülümsedi. Nedenise onu eve döndükten ancak üç gün sonra hatırlamış ve çantasından çıkartıp, salondaki yeşil sehpanın üzerine koymuştu. Süs eşyasından ziyade değerli bir hediye olarak, ya da karanlık bir anı, o da bilmiyordu tam olarak. Venedik'ten döndüğünden beri boyut atlamış gibiydi zaten. Yerinden kalkıp salonda dolaşmaya başladı. Pencerenin önüne geldiğinde yeni bir itiraf anıyla çoktan yüzleşmişti bile; aklının en gölgeli tarafı Halit'te kalmıştı. Kim bilir şimdi ne yapıyordur, diye düşündü. Oysa ne yaşamış olursa olsun, isterse kaşıyla sinek avlasın, gün sonu raporu Halit'le ilgili Necibe'ye hep aynı veriyi sunuyordu. O, karanlık bir ruhun mecburen vücut bulduğu hapis bir varlıktı onun gözünde. Yaşadığı zorlu tecrübelerdi Halit'i ilgi çekici kılan. Ya da hiç yaşamamış oldukları, ne fark eder. Necibe onun o yuvarlak kafasından geçen dümdüz düşüncelerden ilham almıştı ya, önemli olan buydu. Yüz hatları düzgün olmasına rağmen onu en başından beri erkek olarak da hiç çekici bulmamıştı. Algıda seçicilik ile ilgili damardan bir atasözü taraması yaptı zihninde. Bulamadı. Bulamayınca

da üzerinde fazla durmadı. Ona en çok lazım olan bilgilerin onu hazırlıksızken yakaladığına defalarca şahit olmuş biri olarak, sabırla beklemeye alışmıştı belki de. Beklemek iyi bir şey, diye geçirdi içinden. Ne de olsa şimdiye kadar onu şefkatle kavrayacak zarif bir neşe buketinin hayaliyle ayakta durabilmişti. Hem de yıllarca. Saat tam dokuzda Tuğrul Hanlı'dan beklediği mesaj gelince, eli ayağına döndü. Avuçları ve parmak uçları çoktan buz kesmişti bile.

Tuğrul Hanlı -Hayatım, nasıl geçti günün?

Necibe Simpson -Harika☺ Bütün gün yazı yazdım. Ya sen?

Tuğrul Hanlı -Öğlen bir milletvekili arkadaşım ile yemeğe çıktım. Sonra da sergi hazırlıkları filan. Üzerinde ne var şu an?

Necibe Simpson -Sana yalan söyleyecek değilim, eşofmanlarla oturuyorum.

Tuğrul Hanlı -Vallahi hayranım sana. Yahu insan biraz yalan söyler be.

Necibe Simpson -Bu konularda fazla antremanlı olmadığımı biliyorsun. Hayatımda ilk defa seninle böyle bir şey yaşadım.

Tuğrul Hanlı -Anlaşıldı, senin sıkı bir eğitimden geçmen gerek. Bu eğitimi birlikte olduğum tüm kadınlar geçirdi, korkma.

Necibe Simpson -Korkmak değil de şaşırttın beni.

Tuğrul Hanlı -İşim bu hayatım. İnsanları şimdiye kadar sanatımla ve hayal gücümle şaşırtmasaydım bugün bulunduğum yerde olamazdım.

Necibe Simpson -Sana çok kırıldım ama, beni hayal kırıklığına uğrattın.

Tuğrul Hanlı -Nedenmiş o?

Necibe Simpson -Senin için özel biri olduğumu sanmıştım.

Tuğrul Hanlı -Tabii ki özelsin. Ayrıca, aşık olduğum bir kadını asla hayal kırıklığına uğratmam. Benimle baş başa kaldığın an bunu daha iyi anlayacaksın.

Necibe Simpson -Bundan bir emin olabilsem☺

Tuğrul Hanlı -Bırak şimdi kapris yapmayı. Alın-gan kadın numaralarından hiç hoşlanmam. Hiç sevişirken zevkten ağladın mı onu anlat bana.

Necibe Simpson -Evet, ama sadece bir kez.

Tuğrul Hanlı -HmMMM, kesin seni o durumda görmem gerek o zaman. Şanslısın, zevkten ağlayabilmek herkese nasip olmaz. Duruma göre bulur boşluğu basar çılgılığı.

Necibe Simpson -Ressam olmasaydın rahatlıkla şair olabilirdin.

Tuğrul Hanlı -Canım, seni birazdan yeni bir sohbete davet edeceğim. Tedirgin olmanı gerektirecek bir şey yok. Üç kişilik sanal bir deneyim olacak bu. Marmelat Tuğçe takma adlı bir hayat kadını, sen ve ben. Bana güvenmeni istiyorum. O sadece bir araç, ikimizin daha fazla zevk alması için. Birazdan seninle T.C. Mehmet Ayyaş adında sahte bir hesaptan yazışacağım, ona göre şaşıрма.

Necibe Simpson -Tuğrul, lütfen kes bu meseleyi. Ben yokum.

Tuğrul Hanlı -Sen bilirsin. C'est la vie...

8. Bölüm

Belirsizlik, kahredici bir keskinlikle ortalıkta özgürce salınıyordu yine. Ziya o sabah değil yataktan kalkmak, mümkünse yok olmak istiyordu. Hayat, yaşamaktan ziyade çekilmesi gereken bir serüvene dönüşünce iştahı kapanmış, İstanbul'a gidip teslim olmaya ikna olmuş gibi görünse de aklı Londra'da kalmıştı. Avukatı da Necibe de en fazla on sekiz ay içinde özgür kalacağını tahmin ediyordu. Ya kalamazsa? Bu ihtimal yüzünden Ziya'nın eli ayağı her gün insafsızca birbirine karışıyordu.

Sakinleşmek için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Uzun yıllar hapis yatma olasılığı araf azabına beş basıyordu sürekli. Gözlerini açıp, yanında mışıl mışıl uymakta olan Necibe'ye baktı. Ah be Necibe! Ne de güzel uyuyordu sıcacık yatakta. Oysa Ziya, korkudan sapsarı kesilmiş, aklından geçen fütüristik bir sahne yüzünden donuna yapmak üzereydi. İlk sahne Türkiye'ye giriş yaptığı andı. İkinci sahnede pasaport kontrol bankosunun kalın camının ardından mal gibi yüzüne bakan üniformalı, mavi gözlü bir görevli vardı. Bir sonraki sahnede aynı görevli donuk gözlerle beş on saniye kadar bilgisayarının ekranına bakıyordu. Ziya bir sonraki kareyi yakın çekim olarak planlamıştı. Görevlinin donuk mavi gözleri heyecandan

iris dozu aşımına uğruyor, dolayısıyla göz bebekleri aniden büyüyüp simsiyah oluyordu. Ve final... Gözbebekleri bir müddet sonra eski hâlini alan görevli, Ziya'ya pis bir bakış atıyor ve onu oracıkta havaalanı polisine teslim ediyordu.

Yok, bunu kaldıramazdı. Havaalanındaki o nursuz görevliyle göz göze gelme sahnesini gerçek hayatta yaşamaktansa, oyuncular da dâhil filmin tüm senaryosunu değiştirim, diye düşündü. İlk fırsatta Korinthos'tan ayrılmak, o lanet olası Romen herifin pasaportuyla Londra'ya gitmek ve İstanbul'a bir daha dönmemek üzere yeni bir hayata başlamak istiyordu. Esas derdi, hayatına Necibe'yle veya Necibe'siz devam etmek değil, bir an evvel özgürlüğüne kavuşmaktı ama bunu bir türlü anlatamıyordu Necibe'ye. Kaçak hayatına devam etmekten başka çaresi olmadığına inanmak, Ziya'nın özgüvenine arada sırada bu tarz ani taklalar attırıyordu aslında. Geçen gece garip bir rüya görmüş, bunu bir işaret olarak algılamıştı. Rüyada babası ona öbür dünyadan "Varsın git Ziya! Başına bundan sonra ne gelirse gelsin, teslim olmaktan iyidir," diye bağırmış, ardından kıs kıs gülerek şimdilerde yaşadığı yere geri dönmüştü. Mesaj açık ve netti. Necibe'yi veya bir başkasını değil, sadece kendi iç güdülerini dinlemeliydi. Yataktan kalkıp odanın içinde ileri geri dolaşmaya başladı.

İlk önce, yaşamak için her gün bayat ekmek yemek zorunda kalan eski bir obur gibi hissetmekten vazgeçmem gerek, diye düşündü. Sonra da Necibe'den ve geçmişine ait her şeyden kurtulması gerektiğine ikna etti kendini. Necibe ile hayatına devam etmek demek, geçmiş güzel günleri istemeden de olsa her gün anmak zorunda kalmaktı. Babası değil miydi "Geri gelmeyecek olan şeylere ancak hayalperestler üzülür," diyen? Bıçak kemiğe dayanmıştı

artık. Bıçak eşittir çaresizlik, kemik eşittir çaresizlik. Ne var ki çaresizlikten çıldırmaya hiç niyeti yoktu Ziya'nın. Fıt-tı-rey-şın. Bu kelimeyi içinden birkaç kez heceleyerek tuvalete gitti. Yatak odasına döndüğünde, kendi kendine telkin veriyordu belki bir ihtimal her şey yoluna girer diye. Çaresizim yerine, çare hadi artık naz yapma gel bul beni, diye fısıldadı kendine. Dua etti. Çare sözcüğü ses uyumu-na aykırı bir kelimeydi ama buna rağmen o sözcüğe ümit bağladı. Kayıplar aslında en büyük ödülümüzdür diyen o tuzu kuru düşünörlere yürekten inanmaya çalışacaktı bu sefer. Belki de dedikleri gibi sistem tarafından dağıtılan sınav kâğıtları yakın zamanda aniden toplanacak ve o sırada Ziya da diğerleri gibi hangi idrak ve bilgi seviyesindeyse o noktada kelepçelenecekti, kim bilir?

Kapının arkasındaki boy aynasında kendine baktı. Son günlerde basiretsiz bir ucube gibi hissediyordu. Haksız da sayılmazdı; haftalardır çok az yemek yemekten bacakları zayıflamış, yanakları sarkmıştı. Necibe'yi uyandırmamak için parmak uçlarında yatağa doğru yürüdü. Hayatını zehir eden tüm dertleri tek tek ölçüp biçmek, engelleri de önem sırasına göre hizaya sokmak için sabırsızlanıyordu. Yatağın üstünde bağdaş kurup uzaktan kumandayla televizyonu açtı ve sesi kıstı. Baktı ki etrafta ses olmayınca cesurca plan yapamıyor, televizyonu kapatıp uyuma pozisyonuna geçti ve gözünü kırpmadan önündeki duvara baktı.

Ziya birkaç dakika sonra deli dürtmüş gibi ayaklandı. “Eşşoleşşek, miskin miskin yatacağına adam gibi bir acil durum planı oluştur,” diyen babasının sesini duyar gibi olmuştu. “Tereddüt, katrandan zifte dönüşmeye görsün, Kore malı güneşlik gibi adamın yüreğini karartır.” Bu ses mesele-

sini de acilen çözmesi gerekiyordu. Fıttıreyşın kelimesini bu kez içinden farklı bir şekilde heceledi. Fıttır-eyş-ın. Neyse ki psikiyatristi ile ertesi gün öğleden sonra randevusu vardı. Belki adam ilaçları tamamen değiştirir de yavaş yavaş kurtulurum bu seslerden, diye düşündü. Banyoya girip yüzüne soğuk su serpti, ardından kendine koyu bir kahve yapmak üzere mutfağa geçti. Buzdolabını açıp raflarda çöpe atılacak bir şey var mı diye kontrol etti bir süre. Kahvesini içtikten sonra da usulca yatak odasına geri döndü. İçini, boşa geçirilecek bir dakikası bile olmayan bir CEO telaşı kaplamıştı. Dolaptan temiz bir eşofman altı kaptı ve üzerindeki beyaz donu yatağın önündeki makyaj masasının bombeli ayağına fırlattı. Canı arabaya atlayıp biraz müzik dinlemek, serseri mayın gibi hedefsizce sokaklarda dolaşmak istiyordu.

Fakat Necibe'nin uyandığını ve göz ucuyla onu süzdüğünü hissedince “Günaydın,” diye mırıldanıp tekrardan yatağa girdi Ziya. “Erkencisin bugün.”

Necibe cevap vermek yerine uzun uzun esneyip yatağın sağ tarafına döndü. “Çok uykum var...” Genç kadın yastığını düzelterip kafasını yavaş yavaş önce sağa sonra sola çevirdi. Uykuya hasret kalmış, iki gün boyunca Tuğrul Hanlı'dan haber alamamak onu hunharca yırtılmış bir çimento torbası gibi hissettirince de hayata küsmüştü. Bitik vaziyetteydi.

Tuğrul Hanlı olayı, paslı bir iğnenin deliğinden geçen aniden kopan kaliteli bir dikiş ipliğinin hazin sonu gibi olmuştu resmen. İlişkileri başlamadan bitmiş, aşk denen şey kafasında ilk kez tanım değiştirince de canı yanmıştı. Aşk eşittir kaçırılmış fırsat. Konuşmadan, koklaşmadan

bağlanmak. Kariyer düşmanı. Ne yapman gerektiğini bil-
mene rağmen, uygulamada sınıfta kalanlar kervanına gö-
nüllu katılım başvurusu. Mecburi günah. Ya da aşk eşittir;
saçma sapan bir sanal sapkınlık yüzünden vaktinden çok
önce kapanmış bir konu.

Necibe kendini avutmak için dahi olsa kendine yalan
söylemesi gerektiğini pekâlâ biliyordu, ama gel gelelim bunu
becerirse bundan çok daha çetin bir savaşı kaybedeceğinin de
farkındaydı. Zaten son günlerde en yaman düşmanı farkında-
lık olmuştu. Besle kargayı oysun gözünü, diye geçirdi için-
den. Her saat başı kafasına göre yeni bir çözüm üretiyordu.
Bile bile lades mi demeliydi yoksa battı balık yan gider diye
mi diretmeliydi? Kaybederek kazanmak diye bir tabir boşu
boşuna uydurulmuş olamazdı. Belki de yapması gereken tek
şey kaybetmenin bir nevi kazanç olduğuna odaklanmaktı.
Ama bunu bir türlü beceremiyor, kendini hayattan hiçbir bek-
lentisi kalmayan Halit'e benzetip duruyordu.

Saat ona çeyrek kalaya kadar yataktan çıkarmadı onu
bu düşünceler. Salonda tek başına sabah kahvesini yudum-
larken de hep yanibaşıdaydılar. Ziya'yla birlikte mutfak-
ta gerçekleşen sessiz bir kahvaltı faslının ardından Necibe
salondaki üssüne geri döndü. Tatsız tuzsuz bir gün daha
vardı önünde. Canı makale yazmak yerine Tuğrul Han-
lı'nın Facebook hesabına girip, onun kurumsal sayfasının
son hâlini incelemek istiyordu. Bundan duyduğu zevk son
kırk sekiz saat zarfında sınıf atlamış, aşık olduğu adama
ulaşamamanın keyfini sürüyordu içten içe. Daha doğrusu,
Tuğrul Hanlı'ya kızgın olması olaya farklı bir renk katmış,
onun -öyle ama böyle- hayatının bir parçası olarak kalma-
sını tercih etmişti. Sonuçta o gecedен beri hiç yazışmasalar

da aralarında hâlâ derin bir bağ vardı. Kanıt? Adam son iki gündür her paylaşımında yeni bir tablosunu, altında hüüzün dolu bir cümleyle sergiliyordu. Tuğrul Hanlı'nın sayfasına girer girmez, Necibe göbeğinden kuvvetli bir tetanoz iğnesi yemiş gibi oldu. Nefesi kesildi. İçgüdülerinde yanılmış olduğunun nihai kanıtı baş döndürücüydü.

Nihilizm damarlarım su gibi sızmışken, onsuz yaşamışım neye yarar.

Tuğrul Hanlı

İşte bu! Biricik aşkı Nihilizm'den bahsederek ona üstü kapalı da olsa zarif bir mesaj vermeye çalışıyordu. Muhtemelen, işin bokunu çıkardığı için pişman olmuş, Necibe'den haber bekliyordu. Sonuçta, toplumsal bilimleri ve klasik felsefe sistemlerini bütünüyle reddeden Nihilizm olgusu, yerleşik toplumsal düzene karşı gelen karmaşık bir ideolojydi. Özünde hiçlik kavramını savunuyordu. Din, devlet ve aile otoritesine karşı da bir meydan okumaydı. Yani? Adam ona sıırıslıkam aşıkı işte. Neticede her yiğidin farklı bir yoğurt yeme stili vardı ve bu gerçeği görmezden gelmek Tuğrul Hanlı gibi sıra dışı bir sanatçıya haksızlık olurdu. Hemen onun Instagram hesabına girdi. Ve o tam olarak tarif edilemeyen mutluluk anı... Artık kesin olarak emindi. Adam ona resmen gel barışalım, özür dilerim demek istiyordu ama bunu kendine özgü bir şekilde dile getirmeyi tercih etmişti. Necibe, özür dilemenin en güzel yolu bu olsa gerek, diye geçirdi içinden. Yazıyı peş peşe birkaç kez okumak bütün kırgınlığını alıp götürmüştü.

Bir iki güne kadar eski maskeler yenileriyle yer değiştirecek. Venedik karnavalını belki de en çok bu yüzden seviyorum.

Tuğrul Hanlı

Bu son paylaşımı Necibe'yi mest etmişti. Bunun üzerine kendi Instagram sayfasına giriş yapıp, okurlarıyla hâlihazırda yazdığı bir makaleden kısa bir alıntı paylaştı.

Dünyevi idealleri olan birini manevi olarak yerle bir etmek pek de öyle kolay bir şey değildir.

Necibe Simpson

Necibe çok fena gaza gelmiş, hormonları ters yüz olmuştu. Ayağındaki plastik paletleri cesaret denizinin metalik sularına hızla çarpan bir çocuk gibi sırt üstü ilerliyordu adeta. Sosyal medya hesapları aracılığıyla kendini ifade etmek, yeniden aşık olmak ve aynı zamanda kariyerini sağlam bir kazığa bağlamanın verdiği tatmin duygusu onu her seferinde hayata bağlıyordu belki de. Saate baktı; 11:10. Hiç vakit kaybetmeden kendi kurumsal Facebook sayfasına giriş yaptı. Vakit, o gün ana gazetenin dördüncü sayfasında yayınlanan makalesini paylaşma vaktiydi. Kendini toplumun nacizane ama yetkili bir sözcüsü gibi hissetmek, yıpranmış sinirlerine iyi geliyordu. Sabah saatlerini ne kadar çok sevdiğini düşünerek 'yayınla' tuşuna bastığı sırada, hürriyetini yeniden kazanmış bir tutsak kadar heyecanlıydı.

Küresel yerine global diye başlık atan köşe yazarlarına uyuz oluyorsanız, bu yazının devamını okumayın efendim, inanın bozulmam...

Yok, olmuyordu. Ne yaparsa yapsın, gün içinde üzerine çılgılık gibi bir ıssızlık çöküyor, Tuğrul Hanlı'dan elle tutulur bir haber alamamak okyanusta kara parçası görmeden günlerce yol almak gibi bir şeye dönüşüyordu. Dayanamayıp ona kısa bir mesaj gönderdi.

Necibe Simpson -Bugün çok işin var mı?

Bu mesajına akşam saat sekize kadar cevap gelme-

yince de ona yeni bir mesaj daha gönderdi..

Necibe Simpson –Umarım iyisindir, her şey yolunda mı?

Saat on bir olmuş, görüldü işareti belirmesine rağmen saatlerdir Tuğrul Hanlı'dan hiçbir haber alamamıştı. Gece yarısına doğru, Necibe'nin midesi aklına süzülen pis bir olasılıkla allak bullak oldu. Kandırılmış olabilir miydi? Aylardır kendini Tuğrul Hanlı ile yazışıyor zannederken acaba sanattan az buçuk anlayan bir hergeleye mi aşık olmuştu? Onun adına sahte hesap açan bir zavallıyla mı sevişmişti yoksa? Yok, bu saatten sonra bunu kabullenmek işine gelmezdi. İki gün sonra Tuğrul Hanlı'nın İstanbul'daki resim sergisine gitmek için yaşıyordu, bu ihtimal söz konusu bile olamazdı. Sağda solda 'fake' denilen sahte hesaplarla ilgili bir sürü haber çıkıyordu ama böyle bir şey onun başına gelmiş olamazdı.

Yok, bu gerçekten olamazdı. Birden ensesine odun yemiş gibi oldu. Yoksa bu hesap Halit'e mi aitti? Vay pezevenk, benimle sevişmek, yakınlaşmak için yaptı bunu diye düşündü. Nasıl da tongaya düşmüştü. Aralarında geçen bütün yazışmaları tek tek okudu ve yarım saat sonra Tuğrul Hanlı'ya yeni bir mesaj gönderdi.

Necibe Simpson -Her kimsen ve her neredeysen ya da yüreğin varsa bana bir açıklama yapmak zorundasın.

Bekledi. Ümitle gözlerini ekrana kilitledi, vakit çabuk geçsin diye eski yazışmalardan bazı bölümler okudu, bu arada yarım paket sigara içti. Güneş doğduğunda, Ne-

cibe hâlâ aralarında geçen eski yazışmaları okuyordu. O kadar çok şey vardı ki okunacak...

Kandırıldığından emin olmaya başlaması, bu berbat gerçeğe yüzleşmemek için direnmesine engel olamıyordu. Ah, nasıl da düşmüştü bu tuzağa... Utancından yerin dibine battı. Kendine bile hatırlatmaktan imtina ettiği sırlarını, sevişirken nelerden heyecan duyduğunu ve daha birçok şeyi Tuğrul Hanlı yerine Halit'le paylaşmıştı anlaşılan. Instagram'da yayınladığı Venedik teması da besbelli Halit'in düşüncesi idi. Sonuçta Tuğrul Hanlı'nın yağlı boya tablolarının resimlerine internetten ulaşmak hiç de öyle zor bir şey değildi. İyi ki o gün balık restoranında dolduruşa gelip ona Tuğrul Hanlı olayını anlatmadım, diye sevindi. Bir nevi teselli ikramiyesi arayışındaydı doğal olarak.

Ama bir dakika, bu işte bazı kopukluklar var, diye düşündü. O gün Venedik'te gondolla gezerken Halit bir kez bile kendi cep telefonuna dokunmamıştı. Peki o zaman o gün Tuğrul Hanlı'dan gelen o mesajı kim atmıştı? Yoksa bu olayı Mario da mı biliyordu? Belki de Halit o mesajı Necibe şüphelenmesin diye Mario'ya attırmıştı. Ya da üzerine değiştirmek için o sarı binadan içeri girdiğinde Halit bizzat kendisi yazmıştı o mesajı. Sen bak ki Midyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan oldun, diye fısıldıyordu içindeki ses.

Necibe ağlamaya başladı, aptallığına yandı için için. Elinden uçurtması alınan o masal çocukları bile ondan daha mutluydu o an. Bir lokma ilgi, kendini seksi hissettiren bir yabancı ve yeniden güçlü bir adamın kadını olma arzusu onu arkadan vurmuş, vurdumduymaz katil de ardına bile bakmadan olay mahalinden sessizce uzaklaşmıştı.

Necibe saat sabahın yedisinde Ziya'nın sesiyle kendine geldiğinde, M.Ö. 300'lerde kalbine yediğı zehirli bir okla hayata veda etmiş bir firavun kadar hareketsizdi. “Yazı yazmaktan sonunda gözlerin bozulacak. Gazetede-kiler sana sene sonunda madalya mı verecekler sanıyor-sun? Hadi git yat biraz.”

9. Bölüm

Haziran'ın ikinci haftasında havanın mis gibi, gökyüzünün de bulutsuz olmasında şaşılacak hiçbir şey yoktu. Venizelos havaalanına gitmek üzere Korinthos'taki evinden yola çıkan Necibe, iki gece boyunca İstanbul'daki evinde kalacağı arkadaşı Sumru'yu aradı. "Adresi mesaj atsana canım. Öğlen gibi sende olurum." Telefonu kapatır kapatmaz annesini aradı. Babasından aldığı habere göre Karen Simpson'un durumu geçen haftaya nazaran daha iyi sayılırdı. "İstanbul dönüşü Londra'ya geçmeyi düşünüyorum, bir iki hafta beraber kalırız." Sonra da Ziya'yı aradı. "Canım Atina'ya varmak üzereyim, merak etme her şey yolunda."

Heyecandan yüzüne renk gelmişti Necibe'nin. Türk Hava Yolları kontuarının önünde biniş kartını almak üzere kuyrukta beklerken, inadına Tuğrul Hanlı'ya bir mesaj daha attı.

Necibe Simpson -Senin kim olduğunu biliyorum. Yani senin Tuğrul Hanlı olmadığını biliyorum. Dediğin gibi o Venedik maskeleri yakında düşecek ve sen çok fena rezil olacaksın.

Bir türlü hıncını alamıyor, İstanbul'a sırf merakını yenmek ve Tuğrul Hanlı'yı yakından görmek için gidi-

yordu. Halit'i dünden beri beş kez telefonla aramış fakat o hiçbirine cevap vermemişti. Herşey gün gibi ortadaydı. Halit enselendiğini anlamış, söyleyecek tek bir söz bile bulamadığından olsa gerek, telefonlarına çıkmıyordu. Bunu nasıl düşünememişti? Koskoca Tuğrul Hanlı sanki hiç işi gücü yokmuş gibi onunla Facebook'ta saatlerce klavye silahşörlüğü mü yapacaktı? Zaten Tuğrul Hanlı gibi her şeye sahip bir adam prestijini riske atıp sosyal medyada üçlü sanal sohbet kutusu açmazdı ki... Üstelik T.C. Mehmet Ayyaş gibi son derece klişe bir takma isimle. Necibe, üzerinde kapı ve koltuk numarasının bulunduğu biniş kartına bakarken, suç bende diye geçirdi içinden. İpi sapı sorgulamadan olaya bodoslama dalmış, kaşınan yaralarına merhem sürebileceğine inandığı bir imaja hayran kalmış ve sonunda ona aşık olmuştu. Ne var ki pasaport kontrol bölümüne doğru yürürken aklı yeniden dumura uğradı. Yok, dayanamıyordu. Çantasının içinde titreyen cep telefonunu her hissettiğinde yüreğinde şekerleme yapan pirelerin aniden teyakkuza geçmesini kaldıramıyordu. Bu çok garip bir histi; ölü birinden ansızın mektup almak kadar olmasa da, var olmayan bir çizgi film kahramanıyla cehennemde gizli gizli buluşmaya benziyordu. Nefesini tutup mesaj kutusunu açtı.

Tuğrul Hanlı -Hayatım kusura bakma seni çok ihmal ettim bu aralar. Yarın sergi açılışı var biliyorsun.

Necibe Simpson -İstediğin zaman elinin tersiyle iteceğin bir oyuncak değilim ben. Senin Tuğrul Hanlı olduğuna bile inanmıyorum artık.

Tuğrul Hanlı -Anlaşıldı, ters bir günündesin.

Necibe Simpson -Sen daha benim ters günümü hiç görmedin.

Tuğrul Hanlı -Bu kadar sinirleneceğini tahmin etmedim ya☺

Necibe Simpson -Dilim varmıyor ama senin kim olduğunu biliyorum.

Tuğrul Hanlı -Ha ha ha, sana iki gün cevap yazmadım diye başka biri olduğumu mu düşünüyorsun?

Necibe Simpson -Evet.

Tuğrul Hanlı -Kimim ben peki?

Necibe Simpson -Sen daha iyi bilirsin kim olduğunu.

Tuğrul Hanlı -Off be aman, hepiniz aynı bokun suyusunuz. Kapris ve nazdan başka bir şey bilen biri denk düşmez zaten bana.

Necibe Simpson -Benimle doğru konuş.

Tuğrul Hanlı -Neredesin şu an?

Necibe Simpson -Seni ilgilendirmez.

Tuğrul Hanlı -İstanbul'a beni görmeye gelecektin hani?

Necibe Simpson -Ya hâlâ nasıl böyle bir şey söyleyebiliyorsun, hastasın sen hasta!

Necibe hızını alamamıştı. Halit'ten nefret ediyordu. Onunla Tuğrul Hanlı adıyla yazışması hem sahtekârlık hem de özel hayatın aşağılık bir biçimde ihlâl edilmesiydi ona göre. Kaybedecek hiçbir şeyim yok deyip gözlerine perde inen insanları şimdi daha iyi anlıyordu. Dayanamayıp ona bir mesaj daha gönderdi.

Necibe Simpson -Seni görmek bile istemiyorum artık.

Tuğrul Hanlı -Yalancı☺

Yüzü kıpkırmızı kesildi. Öfke değil, uzaktan esefle dudak büken tanıdık bir utanç dalgası olmuştu Necibe'nin yüzünü kızartan. Her ne kadar daha önceki 'yerin dibine

geçme durumlarını' andırsa da, bu seferki kendi kategorisinde bir baş yapıt sayılırdı. Yalan söylediği yazdıklarından anlaşılan kadınlardandı o artık. Sahip olduğu nitelikler listesi gün geçtikçe kabarıyordu ya, ona yandı. Tescilli bir hırsız olmayan fakat ilk teşebbüsünde yakalanan sakar bir yankesicinin utanmasıydı bu, ya da koruma zarı yırtılmış bir kalbin az sonra balinalar tarafından saldırıya uğrayacağını bilmesi gibi bir şey. Olaya tıbbi açıdan bakabilmeyi çok isterdi o an, ama nerede? Adrenalin bozgunu midesinin hassas duvarlarını serin bir darbeye sızlatınca yüzüne epey kan gitmiş, dolayısıyla şakakları zonklamaya başlamış, beyin sıvıları da az buçuk yer değiştirmişti. Acı çekiyor, kafasını boşaltmak için işe yarar bir çare arıyordu. Kaçış bazen kurtuluştur, diye telkin etti kendini.

Ne var ki kuru kuruya yapılan bir telkin pek bir işe yaramamıştı. Bağırıp çağırmak, ama ben onu çok istiyorum, diye haykırmak istiyordu. İnsan dünyaya bir kez gelir lafı zihninde yirmi ikinci turunu atmaya devam ediyordu o sırada. Pasaport kontrolün hemen arkasındaki Free Shop bölümüne girip kız arkadaşı Sumru'ya parfüm, kendine de yüz bakım kremi aldı. Aklına çılgın sayılacak bir fikir gelip gidiyordu ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olamıyordu bir türlü. Tuğrul Hanlı'nın yirmi beş saat sonra başlayacak olan resim sergisine vaktinden yarım saat önce, kafasında platin sarısı kısacık bir peruk, ince yeşil çerçeveli bir okuma gözlüğü ve Liza Minelli makyajıyla gitmek istiyordu. Bunun için gerekli olan tüm hazırlıkları ertesi gün, serginin açılışından birkaç saat önce yapabiliirdi.

Son beş dakikadan beri bunu planlıyordu. Sergi öncesi etraf henüz kuytuyken eninde sonunda Tuğrul Hanlı'yla

başbaşa kalacağı bir an yakalayacaktı elbet. Ve ona “Ben Necibe,” diye fısıldayacaktı. Adamın tepkisinden her şey oracıkta anlaşılacaktı nasıl olsa. Necibe değişiklik olsun diye kendine bir iyilik yaptı ve gerçeği kabullenmeyi denedi. Üzülme, en azından adamı yakından görmüş olursun, diyordu içindeki ses. Belki de gerçek hayattaki tanışmanız bu açılış davetinde olur. Ona hemen kendini tanıtır, sıfırdan başla, gözüne gir ve onda iyi bir izlenim bırak...

Geçici kurtuluşa razı gelir gelmez Necibe’nin nabzı normale dönmüş, dolayısıyla sakinleşmişti. Bekleme salonuna geçip yeni bir makale üzerine yoğunlaşmak kendine yapabileceğin en büyük iyilik, diye fısıldadı bu sefer içindeki ses. Anlık cesaretinden kaynaklanan suni bir rahatlatma, ona ilk üç cümleyi hediye etmişti bile.

Her kalp, acı çekeceğini çoğu zaman saldırıdan önce anlar. Ve kaçma fırsatı olduğu hâlde kaçamadığı için utanır. Kararlı ve kuvvetli davranamadığı, zayıf noktası gün yüzüne çıktığı için duyduğu bir öz utanıştır bu aynı zamanda.

Uçağa geçerken Necibe yürüyor muydu yoksa biri ayaklarına tekerlek mi bağlamıştı, o da bilmiyordu. Tek bildiği, İstanbul Atatürk Havalimanı’na indiğinde, bacakları rüzgârı yandan yemiş taze ilkbahar yaprakları gibi titremeye başlamıştı. Kafasını toparlamak için acilen bir sigaraya ve koca bir fincan sütsüz Nescafe’ye ihtiyacı vardı. Dışarıya çıkıp bir taksiye atlamadan önce soldaki kafeteryadan bozma dükkândan alelacele bir kahve aldı. Dışarıya çıkıp sigarasını yutarcasına tüttürdükten sonra da Sumru’nun

Levent'teki evine doğru yola çıktı. Olacak iş değildi, resmen kendini göz göre göre bozguna uğratacaktı. Halit'i bu sefer onda kayıtlı olmayan diğer numarasından aradı. Neyse ki telefon hemen açıldı da Halit'in sesini duymak Necibe'ye nasip oldu. "Halit merhaba..." Hayvan herif, farklı numara görünce hemen açtı tabii, diye düşündü elinde olmayarak. "Günlerdir seni arıyorum-"

Halit onun sözünü kesti. "Ya ben de az önce gördüm aradığımı. Hayrola ne oldu? Beş tane cevapsız arama var senden." Sesi gayet enerjik geliyordu. "Bu numara senin öbür hattına mı ait?"

Necibe cevap verip vermemekte tereddüt etti. Aynı anda, karma bu kez beni fena vurdu, diye düşünüyordu. Necibe değil miydi Halit'in telefonlarını kaale almayıp cevap verme zahmetine katlanmayan? Şimdi o da aynı şeyi ona yapıyordu. "Evet, bu benim diğer hattım. Halit bak, seninle acilen konuşmamız gerek."

"Ya inan üzüldüm sana cevap veremediğime. Normalde pek arayanım olmaz. Mario, bir iki arkadaş..."

"Halit oyun oynamayı bırak, bunu neden yaptın onu anlat bana."

"Ya, sana yeminlen doğruyu söylüyorum. Oyun moyun filan neden yapayım ki sana? Cep telefonum hep yanımdadır, ilk defa birkaç günlüğüne yanıma almadım, bak neler oldu. Meğer o sırada bizim yazar hanım beş kez beni aramış. Yahu bu ne fettan şans bende ki be!"

"Halit, herşeyden haberim var."

"Nasıl haberin oldu merak ettim şimdi. Mario'dan başka hiç kimse böyle bir şey yaptığımı bilmiyor. Yoksa peşime adam mı taktın?"

"Halit, lütfen olayı hafifletmeye çalışma."

"Vallahi de billahi de anlamadım hangi olaydan bah-

settiğini. Hem sen ne anlatırsan anlat, benim sana anlatacaklarımın yanında kesin hafif kalacak. Seninle gondol gezisi yaptığımız gün var ya-”

“Haklısın, o gün anlamalıydım...” Necibe taksinin içinde nefesini tutmuş, Halit’in itirafını dinlemeye hazır sayılırdı. “Hiç aklıma gelmezdi ki-”

“Ya, işte hayat böyle bir şey Necibe Simpson. Kimin aklına gelirdi ki o gün Barbarigo Sarayı’nın avlusunda konuştuğum o iki Amerikalı kadınla dünyanın bir ucunda tekrar karşılaşacağım. Hatırladın değil mi, hani seni o gün sarayın önünde beklerken iki kadınla sohbet ediyordum.”

Necibe gerçek bir şok geçirdi o an. “Nasıl yani?” Birkaç saniye içinde ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı.

“Sen de her şeye nasıl yani deyip duruyorsun be Necibe. Amy ve Josephine’den bahsediyorum. Amerikalı turistler vardı ya, hani şu seninle gondolla dolaştığımız gün. Sarayın avlusunda beni iki kadınla sohbet ederken bulmuş-tun ya.”

“Halit şu an neredesin?”

“Venedik’teyim. Üç saat önce Amerika’dan döndüm. Sen neredesin, Yunanistan’dan mı arıyorsun?”

“Yok, şu an İstanbul’dayım.”

“İyiymiş, Türkiye’ye benden selam söyle. Müsait olunca da ara yine. Sana neler anlatacağım neler. Şu son iki haftada hem iyi şeyler oldu hem de çok üzüldüm yine ya.”

Necibe konuyu tekrar deşmeden “Tamam, bir iki güne kadar ararım yine,” deyip kapattı telefonu. Onunla daha fazla konuşacak durumda değildi zaten. Ne içgüdülerine, ne şimdiye kadar edindiği hayat tecrübelerine, ne de kalbinin sesine kulak verebiliyordu. Halit ya Oscar’lık bir aktördü ve yalan söylüyordu ya da bu konuyla uzaktan

yakından bir alakası yoktu. İşin korkutucu tarafı, bunun ortası mortası yoktu. Sumru'nun Levent'teki evinin önüne geldiğinde, Necibe taksi şoförüne bir önceki İstanbul seyahatinden kalma buruşuk bir 100 TL uzattı. Para üstünü cüzdanına koyup, omuzunda yine o aynı bavulumsu çantayla apartmanın zilini çaldı. Sumru giriş katında geniş bir dairede oturuyordu. Ziya'yı da iyi tanırđı. Lisede Ziya'yla beraber okumuşlar, Amerika'da da aynı üniversiteye gitmişlerdi. Sumru da Ziya gibi köklü ama şimdilerde nakit para sıkıntısı çeken düzgün bir aileden geliyordu. Daha önce iki kez evlenip ayrılmış, hayatını her biri ayrı kocadan olma iki oğluna adanmıştı. Ne zaman Necibe'yle telefonlaşsalar hep aynı şeyi söylerdi. "Evlilik altın ise bekârlık pırlantadır."

Sumru kapıyı açar açmaz sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Aşağı yukarı bir sene olmuştu görüşmeyeli. Hiç vakit kaybetmeden salona geçip koyu bir sohbeta başladılar. "Ee, ne var ne yok? Ziya nasıl?" Sumru bordo ojeli kısa tırnaklarıyla, uçlarından yeni aldırđığı uzun siyah saçlarının diplerini kaşdı. "Onun için çok üzülüyorum ama elden ne gelir ki..." Necibe kafasını sallayıp tek kelime etmeden sadece bakışlarıyla durumu onaylayınca da "Dur bakalım, Allah'tan ümit kesilmez," deyip mutfağı doğru yürüdü. "İyi oldu ama senin birkaç günlüğüne gelmen. Aç mısın, eve yemek söyledim. Etli yaprak dolması ve mantı çok seversin biliyorum."

"Olur, yeriz birazdan." Necibe ayağı kalkıp salondaki geniş pencereden dışarıya baktı. Canı Sumru dâhil kimseye hiçbir şey anlatmak istemiyordu. Camı açıp İstanbul'un kokusunu içine çekti. "Şu yeni açılan alışveriş merkezi senin eve çok yakın galiba. Akşamüstü işin yoksa

dolaşırız biraz.”

“Canım sen kafana göre takıl...” Sumru elinde koca bir tepsiyle salona dönmüştü o sırada. “Benim çok önemli bir randevum var, saat altı gibi Şişli’de olmam lazım.”

Necibe gülümsedi. “O zaman sekiz civarı buluşalım, akşam birlikte yemek yeriz.”

“Anlaştık, telefonlaşırız. Esas benim için büyük gün yarın. Kafamda bir iş var, inanır mısın üç aydır bununla yatıp kalkıyorum. Kurumsal şirketlere konuşmacı ve eğitim hizmetleri sağlayan bir şirket kurmak üzereyim. Bugünkü randevum da bununla ilgili. Akşam yemekte sana tüm detayları anlatırım.”

Sumru’yla öğle yemeğini salonda bağdaş kurmuş bir vaziyette, kucağında tepsi, kafasında düşünceler ve yüzünde sahte bir mutluluk ifadesiyle geçiştirdi Necibe. Ona yalan söylemişti mecburen. Hedefi Levent civarında bir alışveriş merkezinde dolaşmak değil, bir an evvel Tarlabası’ndaki perukçuları gezmekti. Eşyalarını misafir odasına bırakıp salona döndü. Ev kocamandı, misafir odası da son derece konforlu... Çift kişilik yatağın karşı duvarına monte edilmiş plazma ekran bir televizyon olması da isabet olmuştu. Sanat programı yapan kanalların birinde Tuğrul Hanlı’nın resim sergisi haber olarak çıkardı belki o gece. Sumru’nun oğulları okuldan eve dönmeden önce sokağa çıkmam lazım, diye düşündü. Ertesi gün erken kalkmak, sergiden önce yapması gereken işleri de bir an önce halletmeyi hedefliyordu. Durum özeti yapmaya her kalktığında insan gözüyle görülmeyen bir balçığa yuvarlanmak, kendine olan güvenini hızla aşağıya çekiyordu Necibe’nin. Gerçi Halit’le konuştuktan sona biraz rahatlamıştı ama öfkesi ve merakı bir türlü dinmek bilmiyordu.

Allahtan metro durağı Sumru'nun evine üç dakikalık bir yürüme mesafesindeydi. Necibe Taksim durağında inip hızla Tarlabası istikametine doğru yürümeye başladı. Çiçekçiler, sokak satıcıları, turistler... İstanbul'u özlemişim, diye geçirdi içinden. Aradığı peruğu girdiği üçüncü dükkânda bulunca keyfi yerine gelmişti. Taksim'den tekrar metroya binip Sumru'nun evine geri dönmek, odasında ertesi gün için prova yapmak istiyordu artık. Sergi için yanında krem rengi bir pantolon ve aynı renkte bele oturan bir ceket getirmişti. İçine vişne çürüğü ipek bir bluz giyecekti. İnce çerçevesi yeşil okuma gözlükleri de çantasının ön gözündeki cephede duruyordu. Yaya geçidinden yolun karşı tarafına geçtiği sırada, beni bu kılıkta annem bile tanıyamaz, diye düşündü. Arada saat beşe geliyordu. İstese birkaç kız arkadaşını arayıp onlarla buluşabilirdi fakat hiç o kafada değildi. Az önce satın almış olduğu platin sarısı peruğu bir çift kahverengi kontakt lensle denemek için sabırsızlanıyordu.

Birden kafasına dank etti. Platin sarısı bir peruk, sergi esnasında haddinden fazla dikkat çekecekti, bunu yol yakinken siyah bir perukla değiştirmeliydi. Üstelik bu saç rengi kahverengi lenslerle daha uyumlu görünecekti. Gerisin geriye yolun karşı tarafına geçip, az önce aldığı peruğu modern kesimli bir siyah perukla değiştirdi ve dükkândan çıkıp etrafına baka baka tekrardan metro istasyonuna doğru yürümeye başladı. Tam merdivenlerden aşağıya inmek üzereyken de arkasından "Necibe!.." diye bağırان bir kaddın sesi duydu.

"Sen nerelerdesin ya?"

Arkasını döndüğünde on sekiz yaşından beri tanıdığı Müge Avcıoğlu ile yüz yüze geldi. Bir de bu eksikti şimdi, diye düşündü. Ama ne çare? Müge Avcıoğlu ona öyle bir

sarıldı ki mecburen onunla ayak üstü sohbet etmesi gerekti.

“Canım nasılsın? Kızım insan İstanbul’dayım diye haber vermez mi?”

Necibe yüzünde yorgun bir ifadeyle “İnan hiç hesapta yoktu,” diye cevap verdi. “Gazete acil ekip toplantısı yapmak isteyince sabah ilk uçakla gelmek zorunda kaldım.”

“Yazılarını takip ediyorum, harikasın. Ziya nasıl?”

“Fena değil, ne yapsın. Öyle böyle vakit geçiyor diyelim.”

Müge Avcıoğlu bembeyaz dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle Necibe’ye tekrar sarıldı. “Yunanistan yaramış sana, iyi görünüyorsun.”

“Sağol canım, sen de gayet iyi görünüyorsun.” Necibe onun eskisinden daha şişkin olan dudaklarına ve elmacık kemiklerine baktı. “Hayat nasıl gidiyor, neler yapıyorsun?” İlgileniyormuş gibi göründü ayıp olmasın diye.

“İlişki terapisti oldum. Amerika’da tam iki yıl boyunca bu konuda koçluk eğitimi aldım. Şimdilik herşey yolunda. İki hafta önce Kanal SON’da her Pazartesi sabahı program yapmaya başladım. Gündüz kuşağında canlı yayın yapmak hep hayalimdi zaten.”

“Süper, çok sevindim. Müşteri bulmakta zorlanmayacağı bir iş kolu seçmişsin kendine Müge’ciğim.”

“İnan ben de çok iyi bir iş yaptığımı düşünüyorum. Vaktin varsa gel bir kahve içelim.”

“Çok isterdim ama-”

“Hadi kırma beni. Ne yani, eski arkadaşına ayıracak yarım saat vaktin yok mu?”

Necibe elindeki torbayı alelacele çantasına sokup “Var tabii,” dedi, onu kırmamak adına.

Birlikte ünlü bir restoran zincirinin Taksim meyda-

nındaki şubesinden içeri girdiler.

Hava güzel,” dedi Necibe. “Dışarıda oturalım. Sigara içiyor musun hâlâ?”

“Yok, bıraktım. Ama sen rahat rahat iç. Sigarayı bırakınca kendini detoks furçasına kaptıran ve herkese bunu tavsiye eden o kıl tiplerden değilim, merak etme.”

İki kişilik bir masaya geçtiler. Necibe ağız yoklamak için “Keşke İstanbul’da birkaç gün daha kalabilseydim,” dedi, masanın üzerindeki demir kül tablasının yanında duran menüye bakarak. “Tuğrul Hanlı’nın resim sergisinin açılışı varmış yarın. Kaçırmak istemezdim ama çok işim var.”

“Ben gidiyorum vallahi, hayatta kaçırmam. Müşterilerimin dörtte üçü orada olacak, geçen haftadan beri hepsiyle bunu konuşuyoruz zaten.”

“Neyi?”

“Kendilerini sosyal çevrelerde mümkün mertebe teşhir etmeleri gerektiğini...” Müge Avcıoğlu bilmiş bilmiş gülümsedi. “O kadar önemli ki bu tür buluşmalar. Ayıp olmasın diye önce sergiyi geziyorum sonra da elime bir kadeh kırmızı şarap alıp etrafı kolaçan ediyorum. Kartvizitlerim her zaman yanımdadır. Eski, yeni hiç fark etmez, potansiyel müşteri avına çıkıyorum. O adama da hastayım ayrıca, herif çok karizmatik.”

Necibe omuz silkip garsona bir el işareti yaptı bunu duyunca. “Tanımıyorum ama bana biraz kasıntı geliyor nedense. Tuğrul Hanlı’yı şahsen tanıyor musun?”

“Tanımaz mıyım?” Müge Avcıoğlu arkasına yaslandı. “Sen bakma onun o kasıntı görüntüsüne, harika bir adamdır. Eski karısını da tanırım. Laf aramızda, Tuğrul Hanlı iki üç haftadır müşterilerimden biriyle çıkıyor.”

“Öyle mi, süper...” Necibe’nin elleri buz kesti o an.

Kendini, kaybedenler ordusunun lideri gibi hissetmek sinir sistemini bozuyordu. Fakat durum bu sefer çok farklıydı. Aldatılmış gibi hissetti kendini, oysa Tuğrul Hanlı'nın bu işte hiçbir günahı yoktu. Necibe'ydi kendini onunla bir ilişkisi var zanneden. Halit'e olan öfkesi hızla kine dönüşüyordu. Hem vaktini hem de kadınlık gururunu çalmıştı. Bununla da yetinmeyip, onu uyanmak istemediği bir düştten uyandırmıştı.

“Henüz Tuğrul'la birlikte hiç görüntülenmediler. Bu yüzden sana isim veremiyorum... ” diyen Müge Avcıoğlu'nun sesi Necibe'ye uzaktan geliyordu artık. “Kadın çok akıllı, baksana işi başından sağlama almak için benimle iki seans yaptı bile. Kızım, bu tür adamları tavlaman bile elinde tutman çok zordur. Unutma, sen de zamanında Ziya Kurt'u tavladın ve her ne yaptınsa elinde tutmayı başardın. Gerçi büyük bir ihtimalle bunu içgüdülerin sayesinde bilinçsizce becerdin, ama artık kimse işini şansa bırakmıyor.”

Necibe konuyla ilgili hiçbir yorum yapmadan, ince bel Ajda bardakta demli bir çay siparişi verdi garsona. Müge Avcıoğlu da kendine filtre kahve söyledi. Gerçekler Necibe'ye yüksek bir podyumda alçakça defile yapıyordu adeta.

Müge Avcıoğlu bacak bacak üstüne atıp “Anlayacağın durum bu,” diyerek sözüne devam ettiğinde, Necibe “Helal olsun sana, bir sürü hayır duası alıyorsundur emnim,” dedi.

“Eşğini sağlam kazığa bağlamak isteyenler beni kendileri buluyor hayatım.” Müge Avcıoğlu nefes almadan konuşan kadınlardandı, el kol hareketleri yaptığında kolundaki gümüş bilezikler org sesini andıran bir ses çıkarıyordu. “Onlara sabırlı olmalarını ve bu tür erkeklere asla baskı yapmamaları gerektiğini söylüyorum.”

“Sözünü dinliyorlar mı bari?”

“Dinleseler bile uygulamaya geçemeyenler o kadar çok ki. Yoğun iş hayatları yüzünden bu tarz adamlar farklı rahatlama metodlarına yönelirler, bilirsin. Bu metodlardan birinin de gününbirlik yaşanan kaygısız ilişkiler olduğunu anlatıyorum. Çoğunun, kadınlarla yorucu bir flört dönemi yaşamak yerine erkek arkadaşlarıyla güven içinde vakit geçirmekten keyif aldıklarını söylüyorum. İki kişi arasında kurulan bir yakınlığın derinliğinin, duygusal çıplaklık oranıyla paralel olduğunu anlayamayanlar maalesef oyunu baştan kaybediyorlar. İşim çok riskli aslında...”

“Haklısın, çoğu kadın altın kubbeli bir hamama girmeye istekli olsa da terden saçları bozulacak diye korkuyor.”

“Şunu anladım ki, kadınlar esas geri adımı işin kimyasal boyutunu öğrenince atıyorlar. Bazı gerçek veriler işlerine gelmeyince de oyundan çekiliyorlar. İlk seanstan sonra beni bir daha aramayan, hatta telefonlarıma çıkmayanlar bile oluyor.”

O an oturduğu yerden Sumru’nun Levent’teki evine ışınlamak isteyen Necibe, acelesi varmış gibilerden koltundaki saate baktı. Müge Avcıoğlu ise kendini ilişkiler girdabına kaptırmış, kısa bir es molası bile vermeden konuşmaya devam ediyordu. “İstatistiklere göre boşanma davalarının yüzde yetmişi kadınlar tarafından açılıyor. Aynı veri, ilişkilerde ayrılık kararı alan tarafın yüzde altmış ikisinin yine kadınlar olduğunu gösteriyor. Bu durumda, ilişki insiyatifi kadınlarda.”

“Bak, bunu öğrenmem iyi oldu,” dedi Necibe, gözlerini devirerek.

“Fakat ilişki olayı tamamen kimyasal. Birbirinden hoşlanan iki kişi ilk kez buluştuğunda vücutları duygu kimyasalları içeren bir takım toksik maddeler salgılamaya

ya başlıyor. Toksik dediysek, öyle hemen diğer anlamda zehirli kimyasallar gelmesin aklına. Bu tamamen duygu sensörleri tarafından haz dalgası olarak algılanan bir aşama. Bu aşamada partnerinle sürekli birlikte vakit geçirmek, gece boyunca ayakta kalıp sohbet etmek ve günde üç kez seks yapmak istiyorsun. Eğer her şey yolunda giderse, bu aşama altı ile on sekiz ay arası sürüyor. Sonra farklı kimyasallar devreye girip önceki etkileri yavaş yavaş yok ederek yenileriyle değiştiriyor. İşin ilginç tarafı, bu süreçler öyle çok ani değişimlerle olmuyor, evre evre birbiriyle yer değiştiriyor. İlişkiye içeriden veya dışarıdan olağandışı bir müdahale olmamışsa ve her iki tarafın duygu sensörlerinde radikal erozyona uğrama eşiği normal seyrindeyse, olaylar zincirinin akıbetini ‘birlikte bir yaşam paylaşma’ yani dünyevi halk tabiriyle ‘evlenme arzusu’ kimyasallarının oranı belirliyor.”

Necibe güldü. “Ne yani, bir ilişkide mutlu son kimyasalı ya vardır ya da yoktur mu demek istiyorsun?”

“Aynen öyle diyorum, ama işin sonrası çok daha kritik bir evreye gebe. Diyelim ki her şey yolunda gitti ve bu çift evlendi. İlişkilerini korumak için üç temel kimyasala daha ihtiyaçları var. O da ya içlerinde mevcut ya da yok.”

“Off, yandık desene.”

Müge Avcıoğlu kafasını sallayıp kahvesinden koca bir yudum aldı. “Haklısın, kimyasal bir gerçekle yüzleşmek pek kolay olmuyor, biliyorum. Doğal ve zorlamasız bir çizgide ilişkinin devam etmesini sağlayan bu üç kimyasal içimizde varmış gibi görünse de uygulamada çoğu kişinin kimya dersinden ikmale kaldığına şahit oldum.”

“Neymiş bunlar?” Necibe gözlerini kırpıştırıp alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Acısını belli etmemek için çaba sarfetmek ensesini terletmişti.

“Basit gibi gelecek ilk başta ama alabilme kimyasalı, verebilme kimyasalı ve ilgi kimyasalı olmadan yaptığın her şey boşa gidiyor.” Müge Avcıoğlu yüksek sesle gülmeye başladı. “Üstelik, paranın aksine, bunları karşı tarafa yeti kadar verdiğin zaman, azalmadan çoğalıyorlar. İlişkiyi kurtarmak için aşırı çaba sarfetmek iyi bir şey değildir, bilirsin. Önce bunu anlatıyorum, bir ilişki doğal olarak az bir çabayla yürümüyorsa, o sağlıklı bir ilişki değildir diyorum. Zaten...”

Müge Avcıoğlu kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. Necibe de boş gözlerle onu dinledi. Özel hayatının farklı dönemlerinde bizzat elini yakarak tecrübe ettiği deneyimleri bir başkasının ağzından duymak moralini bozmuştu.

“Kazan-kazan tavrı kadın erkek ilişkileri için de geçerlidir Necibe’ciğim. Fiziksel çekim maalesef ilk etapta seksüel duyguları harekete geçiriyor fakat sağlam bir ilişki için vazgeçilmez eleman duygusal çekimdir. Bunu es geçenler depresyona giriyor şekerim.”

Necibe çayını bitirmek üzereydi, hesabı istemek için de fırsat kolluyordu fakat ne mümkün? Müge Avcıoğlu ona gerçeklerden bahsedip ahkâm kesmeye devam ettikçe, aklına artık hiç tanımadığı bir adam geliyordu; Tuğrul Hanlı.

“Eski hataların üzerinde durmayıp, unutmam lazım işte...” Müge Avcıoğlu iki elini birden havaya kaldırdı. “Canım, zaten unutmazsan bitersin. Altmış kiloluk bir bedenle iki yüz elli kiloluk bir arabayı kaldıramazsın ki. İlişki düzeltme operasyonları psikolojik olarak çok yorucudur, bilirsin.”

“Bilmez miyim...”

“En sonunda bir televizyon programım olduğu için nasıl her gün şükrediyorum, anlatamam. Şimdiden bir ay-

lık konuşma konularımı hazırladım bile...” Müge Avcıoğlu elini çabucak çantasına daldırıp masaya bir tomar not kâğıdı yığdıktan sonra garsona bir kahve siparişi daha verdi. “Acelen yoktur umarım.”

“Birazdan kalkmam gerek Müge.”

“Bir beş dakika daha kalsaydın bari, kızım yıllar oldu görüşmeyeli ya.”

Tam o sırada Sumru’dan gelen telefon oldu Necibe’yi kurtaran. Akşam yemeği için yeni açılan bir restorana saat sekize rezervasyon yapmış, yer Karaköy’deymiş, iki üç kişiye daha haber vermiş. Kızların hepsi tanıdık olduğu için felekten bir gece çalacaklarmış. Oradan da bir hayır kurumunun düzenlediği prestijli bir yardım balosuna geçeceklermiş. Adam gibi insanlarla sosyalleşmek için bu fırsat bir daha kolay kolay ele geçmezmiş. Hazır vakti varken eve dönüp hazırlanmaya başlamasında sayısız fayda varmış.

Necibe öyle bir durumda kalmıştı ki İstanbul’a geldiğine bin pişman oldu. Bir tarafta karşısında oturan kadının yüzüne vurduğu gerçekler, diğer tarafta da hiçbir şekilde bulunmak istemediği bir ortam vardı yüzleşmesi gereken. En fenası da onu hiç tanımayan bir adam uğruna yollara düşmenin küskünlüğü... Kendine kızmaktan, insan yüzüne çıkacak gücü bile kalmamıştı. Bu hisle baş etme çabası onu yerle bir ediyordu her seferinde. Sumru’ya hava değişikliğinden az önce migren krizine yakalandığını söyleyip yemeğe gelemeyeceğini söyledi. Müge Avcıoğlu’na da aynı şeyi söyleyip masadan nazikçe kalktı.

Necibe, sırf kılık kıyafet provası yapmak için erkenden Sumru’nun evine dönmekten vazgeçmişti bu durumda. Etrafına bakındı. Canı sokaklarda dolaşmak, akşam yeme-

ğini de hiç tanımadığı bir yerde tek başına yemek istiyordu. Taksim meydanında biraz turladıktan sonra İstiklal Caddesi'nin arka sokaklarına daldı. Bunlar ısınma turları, diye geçirdi içinden. Kaybolmuşluk... Hem harika hem de bedbaht bir histi o akşam. Beyoğlu'ndan Sıraselviler Caddesi'ne geçerken yolda bir sigara yaktı. Ailesiyle bindiği yetişkinler gemisinde “Acilen inmem lazım!” diye tutturan sabırsız bir çocuğa benzetti kendini. Umarım yarın gece ruhum güvertede huzur bulur, diye dua etti içinden. Kaçış... Zamanlaması doğru yapıldığında doğru insanı bulmaya yarayan bir pusulaydı çoğu zaman. Gerçi o da her şey gibi zamana endeksli bir ölçü birimiydi. Nitekim zaman bazen çabuk geçer bazen de geçmek bilmezdi. Necibe'nin derdi ise zaman filan değildi. Yeni bir hayata başlamak, her şeyi ve herkesi ardında bırakıp hiç kimsenin onu tanımadığı bir ülkeye gitmek istiyordu. Cihangir'e doğru yürürken, Halit harbiden şizofrenin önde gideniymiş, diye düşündü. Yazışmalarda ne de güzel ağzını yoklamıştı. Onunla dalga geçmişti resmen. En çok da aralarında geçen sanal seks sahneleri canlanıyordu gözünde.

“İlişki dürüstleştikçe yanlış anlaşılma riski artar fakat kalite ve yoğunluk da aynı oranda artmaya devam eder şekerim...” Aklı Müge Avcıoğlu'nun sözlerinde kalmıştı. Kadın haklıydı belki ama bu sanal aşk için geçerli değildi. “Sinirli ve surat asan taraf ilişkinin bitmesini kolaylaştırır,” dediğinde ise yüzde yüz haklıydı ama yüzünü görmediğin birinin surat ifadesini kestirmek olanaksızdı. “Aslında o, beklentileri karşılanmadığı için böyledir, huyu suyu değişmemiştir yani,” dediğinde de on ikiden vurmuştu Müge Avcıoğlu. Huyu suyu hakikatten değişmezdi hiç kimsenin, insanlar sadece duruma göre tepki verirdi. “Ko-

pukluklar ve duvar örmeler böyle başlar, sessizlik oyunu zamanla sekssizlik oyununa dönüşür,’’ lafı da tokat gibi gelmişti Necibe’ye. Ziya’yla son bir buçuk yıldır yaşadıkları bu değil miydi?

Çukurcuma’ya kadar yürüdü. Bu işte kaderin orta parmağı olduğu kesin, diye düşünmeden edemiyordu. Peruk almak için ta Tarlabası’na gitmiş, son dakikada fikir değiştirince de aynı dükkâna beş dakika içinde birkaç kez girip çıkıvermişti. Müge Avcıoğlu eşittir uyarıcı melek. Neticede Tuğrul Hanlı’nın gerçek hayatta bir sevgilisi olduğunu ondan öğrenmişti. Halit’e gelince onu artık vakit kaybı olarak görüyordu. Aklına Müge Avcıoğlu’nun bir başka sözü takıldı. “Düşman olarak bellenen çatışma, ilişkinin gelişmesi açısından en büyük dosttur,’’ derken ne demek istemişti acaba? Yani düşman olarak bellenen Halit aslında dost olabilir mi demek istemişti? İçinde Halit adı geçen herşeyden bir anlam çıkarttığı için kendine kızıyordu bu arada.

Necibe yavaş yavaş acıktığını hissedince dışarıda üç beş masası olan şık görünümlü bir restorandan içeri girdi. Tek kişi olmanın avantajıyla, ona dışarıdaki iki kişilik masalardan birini tahsis ettiler. Gündüzleri bir tercümanlık bürosunda Rusça’dan Türkçe’ye çeviri yapan garson Necibe’yi hemen tanıdı, hoşuna gitti bu durum. Solunda antikacı, sağında şarap evi, karşısında da ikinci el kıyafetler satan restoranın önünden bir sürü insan geçiyordu... Kimi çift, kimi yalnız, kimi guruplar halinde. Necibe kafasını dağıtmak için hepsini tek tek incelemeye ve yaşlarını tahmin etmeye çalıştı. Ya hafiften sıyırmaya başlamıştı ya da İstanbul’un canlı gece hayatını özlemişti, emin değildi ama canı o gece kimseyle konuşmak istemiyor, sadece göz

teması kurmak istiyordu. Yeni makalesinin devamını yazmak için bu bohem ortam fırsat sayılırdı. Yemek siparişini verdikten sonra çantasından not defteriyle kurşun kalemini çıkardı.

Ey, insan milletinin turnusol kâğıdını alttan yemiş suretleri! Aşka aşık olmayan, beraberken gerçek mutluluğu tadan çiftler! Sizi öpüşken sıpalar! Birbirinizin kanını emerek beslenmek yerine birbirinizin hayatını daha anlamlı ve konforlu kılmak için çalışın!

Günlerdir bastırmaya çalıştığı öfke yazılarına yansıyınca vazgeçti makale sevdasından. Her cümleden sonra ünlem kullananlara oldum olası minimalist-extremist gözüyle bakardı, şimdi o da onlardan biri olmuştu. Yemeğini yerken, diplomalı cahil, diye bağırmak istedi kendine. Boşuna okumuş, boşuna evlenmiş, boşuna kariyer yapmış, ve en fenası da boşu boşuna yeniden aşık olmuştu. Tuğrul Hanlı meselesinin sana bu kadar koyacağını hesaba katmamış olman cahillik, ona kapılmış olman değil, diyordu içindeki ses. Belki de bu saatten sonra kendini gazozuna ilaç atılmış ve sonrasında bedeninden istifade edilmiş o herkesin parmakla gösterdiği taşralı kız gibi hissetmek ağır gelmişti ona, kim bilir? Başına gelenleri duyanlar, o kıza da aynı şeyi söylemişlerdi zaten.

“Su testisi su yolunda kırılır.”

“Eee, ne işin vardı orada peki?”

“Sen kuyruk sallamasan...”

Kimse bilmesede en fenası insanın kendisinin bilmesi, diye geçirdi içinden. Gazap... Yakıcıydı o gece. Neyse ki içindeki ses bu sefer onu kızdırmayınca rahat bir nefes aldı. ‘Sadece yorgunsun, henüz delirmedin. Bu gece iyi bir uykuya ihtiyacın var.’

10. Bölüm

Sumru, çocukları hariç hiç kimseye günaydın demekten pek hoşlanmayan bir kadındı. Ertesi sabah dokuz civarında Necibe'nin odasına girip “Selam, senin uçak yarın saat kaçta?” diye sordu.

Necibe yeni uyanmıştı. “Akşamüstü beşte...” diye mırıldandı. “Ama biraz erken çıkmayı düşünüyorum, Hazır İstanbul'dayken gazeteye uğrasam hiç fena olmaz. Yolumun üzerinde zaten. Arada sırada görünmekte fayda var.”

“Hadi gel kahvaltı yapalım. Çocuklar okula gidince nasıl rahatlıyorum bilemezsin.”

Birlikte salona geçip, Sumru'nun az önce kurduğu kahvaltı sofrasına oturdular. Necibe hemen “Akşam kızlarla yemek nasıl geçti?” diye sordu. “Kaçta döndün?”

“Bir gibi evdeydim, iyi geçti. Oradan da yardım balosuna geçtik. Aa, kimi gördüm bil bakalım?”

Necibe bilmem gibilerden Sumru'ya baktı. Vücut dili, umurunda değil, sinyalleri veriyordu.

“Müge Avcıoğlu'yla karşılaştık. Dün seni tesadüfen Taksim'de gördüğünü söyleyince çok şaşırdım.”

“Senin şu yakınlardaki alışveriş merkezine gitmiştim ya, baktım içinde metro girişi var, atladım Taksim'e geçtim. Ben de sana yıllar sonra onunla pat diye yolda karşı-

laştığımızı anlatacaktım. Birden migren krizim tutunca çok fena oldum ya.”

“Umarım şimdi daha iyisindir. Kaçta döndün? Odana baktım, mışıl mışıl uyuyordun.”

Necibe tabağına bir parça beyaz peynir koydu. “On gibi filan evdeydim galiba, hatırlamıyorum. Başımın ağrısı geçsin diye uzun bir yürüyüş yaptım.”

“Bugün için bir planın var mı?”

“Yeni makalem için Emirgan’da biriyle buluşmam gerek, sonra da Mısır Çarşısı’nda bir görüşmem var.”

“İyi, yoğunsun yani.”

“Evet, senin program ne bugün?”

“Yeni şirketle ilgili bir toplantım var yine. Gerçi saat dört gibi işim biter, beş gibi Teşvikiye’de buluşalım mı?”

“Çok isterim ama söz vermek istemiyorum.”

“Sen yine de işin erken biterse haber ver. Akşamüstü Tuğrul Hanlı’nın yeni resim sergisinin açılışı var.”

Necibe elindeki çatalı masadaki domates tabağına uzattı. “Yetişebileceğimi sanmıyorum.”

Sumru üstelemedi. “Sen bilirsin. Herkes orada olacak, ben olsam böyle bir daveti kaçırmazdım.”

“İyi olurdu aslında ama istersen garanti olsun, akşama evde buluşalım.”

“Konuşuruz, duruma göre haberleşiriz gün içinde.”

Durum gittikçe zorlaşıyordu Necibe için. İşini, gücünü ve Ziya’yı birkaç günlüğüne arkasında bırakıp Tuğrul Hanlı’yı yakından görmek istemişti alt tarafı. Dünden beri de onun gerçek hayatta kiminle beraber olduğunu merak ediyordu. Müge Avcıoğlu’na yakalanmadan atlatsam şu

sergiyi keşke, diye düşünürken şimdi bambaşka bir engel çıkmıştı önüne; Sumru.

Ne yapıp edip evden ondan sonra çıkmalıydı. Yok, bu hiç de akıllıca bir fikir değildi. Dönüşte ne yapacaktı? Eşyalarını yanına alıp Sumru'dan erken çıkmalıydı. Paniğe kapıldı. Planına bir türlü sadık kalamıyor, aklı bir o yana bir bu yana gidip duruyordu. Kahvaltıdan sonra şekersiz bir Türk kahvesi içip duşa girdi. Ardından üzerine siyah dar bir pantolon ve mavi bir gömlek geçirip hazırlanmaya başladı. İnce yeşil çerçeveli okuma gözlüğü, vişne çürüğü ipek gömlek, küçük kadife bir gece çantası, krem rengi pantolon ve ceket tamamdı. Makyaj çantası ve siyah perüğü da çantaya attıktan sonra bir sigara yaktı. Bavulumsu deri çantasını dün Sumru da Müge Avcıoğlu da görmüştü, farklı bir kılıkta da olsa sergiye bu çantayla giriş yapmayı göze alamazdı. Yuh sana, kazık kadar kadın oldun hâlâ macera peşindesin, diye azarlamak istiyordu kendini. Esas bu utanç yabana atılacak cinsten değildi onun için. Kendini hiç sevmiyordu bu aralar. Odasından çıkmadan önce deri ceketine uzandı.

İçeriden Sumru'nun sesi geliyordu. Biriyle telefonla konuşuyor, arada sırada sesini yükseltip hattın öbür ucundakine bağıırıyordu. Kapının ardından kulak misafiri olunca, Sumru'nun eski kocasıyla tartıştığını anladı. Vakit geçirmek için tuvalete girip, havaalanından yeni aldığı kremi iyice yüzüne yedirdi. Neyse ki Sumru telefonu çabuk kapattı. Fakat aksilik bu ya, illa ki evden beraber çıkalım, diye tutturdu. Necibe de bunun üzerine "Aa, tabii ki beraber çıkalım," demek zorunda kaldı. Tüm gerekli malzemeleri bavulumsu çantasının içine az önce koymuş olmanın

rahatlığıyla söylemişti bunu.

Yarım saat kadar sonra ayrı yönlere gitmek üzere apartmandan birlikte çıktılar.

“Akşama doğru telefonlaşalım.”

“Tamam, duruma göre konuşuruz.”

Necibe, Sumru’nun misafir odasındaki dolaplarda boş bir alışveriş torbası bulmuştu o sabah, her ihtimale karşı planının bir parçası olarak onu da yanına aldı. Sumru eski kocasıyla telefonla görüşürken bir ara yüksek sesle laf dalaşına girmişlerdi Allah’tan. Necibe de fırsattan istifade, torbayı çöple –çocukların banyosundaki kullanılmış tuvalet kâğıtlarıyla- doldurmuş, içinde sanki öteberi varmış gibi bir hava yaratmıştı. Yürek dara düşmeye görsün, zihin zehir gibi formüller üretiyordu.

“Öptüm seni Sumru, başarılar...” Necibe cep telefonunun ekranına bakıp, randevusuna geç kalmış gibilerden bir panik dalgası yaydı. “Umarım trafik yoktur bu saatte.”

“Sanmam.”

Sumru metroyla Osmanbey’e geçti, Necibe de taksiiyle Emirgan’a gidecekmiş gibi yaptı.

Necibe, Levent’ten Etiler sapağına doğru ilerleyen bir taksinin içinde kendini evden kaçmış on sekiz yaşında bir genç kız gibi hissedince morali bozuldu. Belki de gerçekleri birkaç saat sonra kendi gözleriyle görecektik olmanın suskunluğu çökmüştü üzerine. İşin doğrusu, sabahtan beri her şeyi ‘gibiymiş’ gibi yapmaktan yorulmuş, korku, heyecan ve suçluluk duygusu üçgeninde boğazına kadar suya batmıştı. Gerçekler... Varlığı bir dert, yokluğu ise bir başka dertti o gün. Onlar, kahverengi bir lensin ardından

da olsa bugün renk değiştirmeyecek olan tek şey, diye dñřñndñ. Hayat gñzel, korkma seni daha iyi gñnler bekliyor, diye fısıldadı içindeki ses. O an gñlmek istedi ama gñlemedi. İnsan acı çekmemek için nelerle avutuyor kendini, diye geçirdi içinden.

Bebek Parkı... Eskiden burada dolaşmaya bayılırdı. Necibe taksiden inip Aşıyan istikametine doğru yñrñmeye başladı. Yalnız başına bir õęle yemeği molası vermek, ardından Nişantaşı'na geçmekti niyeti. Ve õyle yaptı. Tek başına geçirdiği saatler giderek kıymete binince, dış mihraklardan darbe almadan hayatı sorgulamak ona tarıfsız bir haz vermeye başlamıştı. Bu hep bõyledir, yaralanma korkusu insanı yalnızlaştırır, diye fısıldadı içindeki ses. Kulaklarında ınlamaktan ziyade midesinin yemek borusuna doğru hızla tırmanan bu ses sayesinde yeni bir makale konusu bulmuştu yine. Ses, gırtladıına yaklaştığında, çantasından cep telefonunu çıkartıp not defterine aynen şu cñmleyi yazdı.

Fark unsuru eşittir; siyah ùzñm salkımlarının arasınında patlamış mısır olmak.

Fikir aklından umadan onu hemen hapsetmezse bir daha bunu hatırlamayacağını çok iyi bilirdi Necibe. Tempolu bir yñrñyñřñ ardından denizin õnñndeki banklardan birine oturdu. Yol ùstñnde kññk bir restorana girip keyif yapabiliyordu artık. Hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra ilk bulduğu taksiye atladı. İstikamet Nişantaşı'ydı ve omuzundaki çantadan bir an õnce kurtulması gerekiyordu. Saat henñz 15:30 olmasına rağmen trafik berbattı.

“Kõřede mñsait bir yerde inebilir miyim?”

Necibe, yolda çıldırma raddesine gelen tüm sürücülere hak verdiği sırada, ölü gibi yaşarken bile aklını kaçırmak mümkün, diye düşünüyordu. Taksiden inip ışıklardan karşıya geçti. Planının birinci aşaması için hazır sayılırdı. Teşvikiye'deki bir sağlık kulübüne girdi ve yetkiliye acil bir toplantısı çıktığını söyleyip, çantasını bir iki saatliğine kilitli dolaplardan birine bırakıp bırakamayacağını sordu. Köşe yazarı Necibe Simpson'la şahsen tanışmaktan son derece mutlu olan genç adam ona hemen yardımcı oldu, hatta ona soyunma odasına kadar eşlik etti.

Adam uzaklaşır uzaklaşmaz, Necibe harekete geçti. İlk iş, alışveriş poşetinin içindeki kullanılmış tuvalet kâğıtlarını soyunma odasındaki tuvaletlerin içine eşit miktarda döküp, ardı ardına sifonları çekti. Çantasından tüm eşyaları çıkartabilirdi artık. Küçük kadife el çantası da dâhil olmak üzere her şeyi özenle alışveriş poşetinin içine yerleştirdi. Boş çantasını dolaba kilitledi ve adama teşekkür edip poşetle birlikte dışarıya çıktı. İkinci aşama, civardaki ünlü bir otelin kadınlar tuvaletinde kılık değiştirmekti. Büyük otellerin lobisinde, özellikle öğleden sonraları kim kime dum duma bir durum olurdu, kimse kimseyi nereye gidiyor diye takip etmezdi. Hele bakımlı, zarif bir kadını; neredeyse hiçbir zaman. Güvenlikten geçip sağa doğru yürümeye başladı. Az sonra sahneye çıkacak bir assolist gibi hissetmek ona iyi mi gelmişti yoksa kötü mü, bilemedi.

Otelin kadınlar tuvaleti epey geniş sayılırdı. İçeride de kimsecikler yoktu. En dipteki kabinin içinde yavaş yavaş üzerini değiştirdi. Dışarıya çıkıp aynaya baktığında, yeni görüntüsünden hoşnut kalmıştı. Bunu kendim için yapıyorum, diye telkin verdi kendine. Benim gibi biri hiç-

bir erkek uğruna böyle şeyler yapmaz, sadece kendi kadınlığını masumca deneyimlemek için girer bu tür işlere. Aynadaki aksini farklı açılardan incelediğinde ‘bunu kendim için yapıyorum’ sözünü ‘bunu kendimi kaybetmemek için yapıyorum’ diye değiştirdi aklında. Onun için kendini kaybetmemek özüne her an geri dönebilmektir -ya da öyle inanmak istiyordu.

Siyah peruk Necibe’nin yüzüne gerçekten çok yakışmıştı. Takma kirpik takmayalı yıllar olmuş, beceriksizce de olsa uzun süredir yapmadığı şeyleri tekrar deneyimlemek iyi gelmişti ruhuna. Çabucak yüzüne koyu renk fondöten sürmeye başladı. Değişik bir makyaj yapmaya çalışırken, rezilliği fırsata dönüştürmeye çabalıyordu aynı zamanda. İç sesi aynadan ona bakıp dalga geçti bir ara. “Kendine olan saygını korumak için başka çaren yok ki...”

Aklından geçenlere sahip çıkamıyordu. Ruj sürüp, makyajının son rötuşlarını tamamlarken, acaba aynanın arkasında beni izleyen bir kamera mı var? diye düşündü. ‘Halit hayatını gasp etmiş senin, toparlan artık kızım!’ diye bağırın o iç sesini bir kaşık suda boğabilirdi o an, fakat yapması gereken daha öncelikli işler vardı. İç bombası kalan alışveriş torbasına üzerindeki siyah pantolonu, mavi gömleği ve deri ceketini soktukten sonra sıra ayakkabı değiştirmeye gelmişti. Operasyonun ikinci ayağı başarıyla tamamlanmış sayılırdı.

Necibe emin adımlarla lobiden tekrar geçtiğinde, herkes ona hayranlıkla baktı. Üzerinde beğeni dolu bakışlar hissetmek özgüvenini arttırmış, ona ait olmayan bir görüntüyle yaşamının hiç de fena bir şey olmadığını düşünüyor-

du o sırada. Şimdilik tek kusuru elindeki poşetti. Serginin başlamasına yirmi dakika kala otelden dışarıya çıkıp bir taksi çevirdi. Bulunduğu yerden pek de uzak olmayan adrese doğru yola çıktığında, suratında kendini şaşırtmayı becermiş insanların o hafif gururlu yüz ifadesi vardı. Belki de o surat ona ait olmadığından bu böyleydi, sonuçta bunu çözmek için kafa patlatamayacak kadar heyecanlıydı. Arkasına yaslanıp camı açtı ve bacak bacak üstüne attı. Canı seks yapmak istiyordu, aylardır kadınlığını hissetmemişti. Oturduğu yerde birkaç kez bacaklarını sıkıp gevşetince kasıkları titredi, baldırlarına sıcak basınca gözlerini kapatıp hayal kurmaya bayılırdı. Kılık değiştirecek kadar kendinden kaçmak istiyor olmak, içten içe acıttı kalbini. Bu acı ona zevk vermeye devam etti bir süre. ‘Değişim her zaman içeriden dışarıya yansımaz! Dışarıdan içeriye olanı da kabul et, yoksa tam anlamıyla pişemezsin!’ diye bağırان iç sesinin ukala tonu, taksi şoförünün gür sesiyle bertaraf edilince de kendine geldi.

‘‘Abla, bekleme yapamam. Soldan insene.’’

Sanat galerisinin önü çiçekten geçilmiyordu, biri onu tanıyacak diye ödü patladı ilk başta. İçeriye girdiğinde tanımadığı birkaç kadınla selamlaştı nezaketen. Elindeki poşeti vestiyerdeki topuzlu kadına teslim edip etrafı süzdü. Ve tam yirmi beş saniye sonra onunla göz göze geldi. Tuğrul Hanlı galerinin arka tarafından ön salona doğru geçiyordu. Necibe omuzlarını dikleştirip ona doğru yürümeye başladı. Fakat tam yeniden göz göze geldikleri sırada elinde bir sürü kâğıt olan kısa boylu bir adam Tuğrul Hanlı’ya yaklaşıp bir şey sordu. Necibe bunun üzerine zarifçe yanlarından

geçip soldaki duvarda duran tabloları incelemeye başladı. Bakışlarını kontrol edemiyor, heyecandan avuç içleri terliyor, gözeneklerinden sızan tuz da akıl gözünü bulanıklaştırmaya devam ediyordu.

Birkaç dakika sonra içeriye üçer beşer birileri girmeye başladı. Hepsi çok şık giyinmiş, kadınlı erkekli bir grup Tuğrul Hanlı'yla teker teker el sıkışıp merakla sergiyi gezmeye koyuldu. Garsonlar ortalıkta vızır vızır dolaşmaya başlayınca içinden küfür etti Necibe. Özenle hazırlanmasına rağmen, sergiye açılış saatinden sadece iki dakika önce varabilmişti. Ona beş on dakika daha lazımdı, planı istediği gibi gitmediği için hayal kırıklığına uğradı.

Sumru içeri girdiğinde, Necibe hiç kimseyle göz teması kurmadan duvardaki tabloları inceliyordu. Sumru sergiye yanında iki arkadaşıyla birlikte gelmişti. Üçü birden yanından geçip az ileride sohbet etmeye başladılar. Necibe, Sumru'nun yanındaki kadınları gayet iyi tanıyordu. Bütün cesaretini toplayıp onlara baktı. Onlar da onu baştan aşağıya süzdü. Selamlaşmadan herkes kendi yoluna gidince de rahat bir nefes aldı Necibe. Tuğrul Hanlı'yla sohbet edebilmek için herkes fırsat kolluyordu, ona yaklaşıp dikkat çekmek işine gelmezdi. Gazeteciler, Necibe'nin yanında duran birkaç kişinin resmini çekmeye başlayınca da tuvalete kaçtı hemen. Gerçi içeride Müge Avcıoğlu ile karşılaşacağını bilse bunu yapmazdı. İlişki uzmanı arkadaşı, kadının birine laf yetiştiriyordu her zamanki gibi. “Hayatım, bir zamanlar özel hayatıma o kadar çok mesai harcıyordum ki hayatımın diğer alanlarını ihmal edip, yaşamın doğal dengesini kendi ellerimle bozduğumu fark ettiğimde iş işten geçmişti maalesef. Zaten bir şeylerin yolunda gitmedi-

ğini ancak sorunlar birer birer patlak vermeye başlayınca anlıyorsun şekerim. Bence, korksan da gerçek duygularını ona söylemelisin.”

Necibe daha fazla acı çekmemek için tuvaletten dışarıya çıkıp sergi salonuna attı kendini. Bir taraftan sağ duvardaki tabloları inceler gibi yapıyor, öbür taraftan da Tuğrul Hanlı’nın nerede olduğuna bakıyordu elinden geldiği kadar. Tuğrul Hanlı, salonun girişinde sarışın bir kadınla sohbet ederken radarına yakalandığında üzüntüden gözlerini kapattı. Gerçeğe yumuşak bir geçiş yapabilmek hatırı sayılır bir lükstü o an. Bu görüntüyü uzaktan kıskançlıkla izlediğini bilmek ve bunu bir çırpıda kabullenmek bitirmişti her şeyi. Hatta o sırada ‘Koruyucu zırh niyetine esmer olmuş bir zavallısın sen,’ diye fısıldayan o iç sesi bile insaf eyleyip bir süreliğine ortadan toz olma kararı aldı.

Kadını tanıyordu Necibe. Yakından tanımasa da kim olduğunu biliyordu ve bu daha da derin bir kıskançlığa yol açtı. Canan Karaman... Müge Avcıoğlu’nun ismini gizlediği danışanı oydu demek. Yüreğinde 8.5 şiddetinde yıkıcı bir deprem olurken sakin görünmek erdem sayılırdı.

Dışarıya çıkıp bir sigara yaktığında, Necibe uyanmak istediği bir rüyanın henüz daha ilk yarısındaydı. Onunla aynı şeyi yapmak için galeriden açık havaya çıkan insanlar neşeyle sohbet ediyor, kahkahalar atıyor, etrafa parfüm ve alkol karışımı kokular yayıyorlardı. O ise içinden tüm nezaketiyle küfür etmeye devam ediyordu kendine. Ah Necibe, Halit fırlıdağı yüzünden kendi kendine gelin güvey olan saloz Necibe. Tuğrul Hanlı’yı gerçek hayatta elde edemeyecek kadar sönük ve yetersiz Necibe. Canan Kara-

man'ın ilk evliliğini yaptığı Bodrum'daki o müthiş nikâh törenine Ziya'yla birlikte katılan suratsız Necibe. Ziya sayesinde girdiği o kodumun çevrenin kodamanlarına hem ısınan hem de uzak durmak isteyen kararsız Necibe.

Çektiği klasik bir aşk acısı değil, güvendiği dağlara kar yağarken izlemenin şaşkınlık dolu üzüntüsüydü belki de. Canan'la samimiyeti ise sadece bir kafa selamından ibaretti Necibe'nin. Tuğrul Hanlı'yla yan yana durduklarında gayet iyi görünüyorlardı, gücüne güç katmış gibiydi adam. Kendi konumuna denk, ortak yönleri benzer bir kadın seçmişti kendine, bunu anladı. Sigara içmek için ikisi birlikte yan yana dışarı çıktıklarında da çok fena oldu Necibe. Onlara sırtını dönüp cep telefonu ile konuşuyormuş gibi yaptı. Birkaç hafta öncesine kadar ona elini uzatıp “Ben Necibe Simpson,” demeyi hayal ediyordu, oysa şimdi onunla aynı havayı solumak aşağılayıcı bir yenilgi olmuştu onun için. Sigarasını bitirdikten sonra Tuğrul Hanlı'yı alıcı gözüyle süzüp içeri girdi. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünmüştü İstanbul'a gelirken, birkaç dakika önce utancın bir başka türünü deneyimleyeceğini ise hiç tahmin etmemişti. Kendini kandırdığını itiraf etmek zorunda kalmanın utancıydı bu seferki. Hepsinden de kötüsü, kendini kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir insan olarak görmektir.

Neyse ki, insan dünyaya bir kez gelir lafı ümit verici niteliğini hâlâ koruyordu da cesaretini toplayıp gerisin geriye dışarıya çıktı. Elllerinde şampanya kadehleriyle sohbet eden Tuğrul Hanlı'yla Canan Karaman'a yaklaşıp “Merhabalar, ben Suna Misey. Bana tsunami Suna da diyebilirsiniz,” dedi. “Blog yazarıyım.”

İkisi de kibarca tebessüm ederek ona aynı anda “Çok

memnun oldum,’’ diye karşılık verdi.

Tuğrul Hanlı’nın gözlerinin içine baktı Necibe. Sesi-
ni tekrar duymak için ona bir başka soru daha yöneltmek
istiyordu. ‘‘Aslında Yunanistan’da yaşayan gazeteci bir
arkadaşımla birlikte gelecektik fakat yetişemedi. Necibe
Simpson’dan bahsediyorum, onunla tanışıyor musunuz?’’

‘‘Sanmıyorum ama eminim bir yerlerde karşılaşmış-
lığımız vardır,’’ diye cevap verdi Tuğrul Hanlı.

Canan Karaman hemen atladi lafa. ‘‘Ben tanıyorum.
Ziya Kurt’un karısı-’’

Necibe lafı fazla uzatmadan ‘‘Sizi tebrik ederim Tuğ-
rul bey, örnek bir sanatçısınız,’’ deyip içeri girdi. Vestiyere
bıraktığı poşeti almaya gidebilirdi artık.

Yok, onların onu elinde poşetle görmesine dayana-
mazdı Necibe. Tuğrul Hanlı ile Canan Karaman’ın galeriye
girmelerini bekledi. Onlar yan salona doğru ilerlerken de
arkasına bakmadan dışarıya çıktı. Rüya bitmişti nasıl olsa,
perdeye yansıyan siyah-beyaz jenerik bu saatten sonra iz-
lenmese de olurdu.

Canı iki adım bile yürümek istemiyordu fakat taksi
bulamayınca Necibe yüz metre kadar yürüdü mecburen.
Elindeki poşet bacağına her değdiğinde, Halit’ten tokat
yemiş gibi oluyordu. Tek dileği, aynı otele gidip üzerinde-
kileri çıkartmak ve yüzündeki ağır makyajı silmekti. Kafa-
sındaki peruktan da bir an evvel kurtulmak istiyordu. Dört
yol ağzında boş bir taksi bulunca hemen içeriye daldı. Ve
cep telefonuna gelen o tatlı titreşim sesi ve mesajlara veda
etti o an. Robot gibiydi, içi donmuştu. Otelin kadınlar tu-

valetinde seri hareketlerle soyunup, gündüz sokağa çıktığı kıyafetleri yeniden giydi. Poşete ilk önce sergide giydiği kıyafetleri, sonra da aksesuarlarıyla birlikte topuklu ayakkabılarını yerleştirdi. Deri çantasının içinde olduğu sağlık kulübündeki kilitli dolaba ulaşmasına az kalmıştı, düz ayakkabılarla rahatlıkla yürüyebilirdi oraya kadar.

İçi bomboş olan bavulumsu çantasına sorunsuz bir şekilde ulaştıktan sonra, Necibe torbanın içindekileri teker teker boşaltmaya başladı. Elindeki poşetten kurtulur kurtulmaz hissettiği tek şey zorlama bir huzurdu. Çantasını omuzuna atıp, sağlık kulübünün müdürüne bir kez daha teşekkür ettikten sonra dışarıya çıktı. Sumru'nun evine ay-
nen çıktığı gibi geri dönebilirdi.

Osmanbey metro istasyonuna doğru yürürken Ziya'yı aradı. Herşeyin yolunda olması şu aşamada çok önemliydi. Metro yolculuğu boyunca insanları izlediği için Levent yerine yanlışlıkla 4. Levent durağında inse de hiç sinirlenmedi. Bu olayı unutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Sumru'yu arayıp az sonra eve gireceğini haber verdi. Salonda bir bardak sek viski içip Halit'i arayası geliyordu içinden. Bunu neden yaptığını öğrenmeden onun yakasını bırakmaya hiç niyeti yoktu. Birden heyecana kapıldı. Bacaklarının arası ürpermişti yine. İki dakika önce sehpanın üzerine bıraktığı cep telefonundan gelen o tanıdık titreşim sesiydi onu ürperten. Cep telefonu, dokunur dokunmaz ateş alacak bir silah gibi göründü o an gözüne. Tereddüt etmeden mesajlar bölümüne girdi.

Tuğrul Hanlı -Hemen tanıdım seni, siyah peruk çok yakışmış.

Necibe Simpson -Demek beni tanıdın. Ama keşke ben seni hiç tanımamış olsaydım.

Tuğrul Hanlı -Sakin ol.

Necibe Simpson -Sakin olmak mı? Bunu becerebileceğimi hiç sanmıyorum.

Tuğrul Hanlı -İstanbul'a geleceğini tahmin etmemiştim.

Necibe Simpson -Keşke gelmeseydim, inan pişmanım.

Tuğrul Hanlı -Buna üzıldüm, hayatta herşeye hazırlıklı olmalısın.

Necibe Simpson -Daha doğrusu kendime kızgıyım. Şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir erkekten şiddet görmedim diye böyle oldu, bundan eminim artık.

Tuğrul Hanlı -Ne demek istediğini anladıysam kör olayım.

Necibe Simpson -Ne çocukluğumda ne de sonrasında da hiçbir erkek bana kötü davranmadı. Şimdiye kadar hiçbir erkekten ne tokat yedim ne de vücuduma zarar verecek bir olay yaşadım. Bana kötü davranman ve cezalandırman oldu seni farklı kılan.

Tuğrul Hanlı -Aramızdaki olayı böyle mi özetliyorsun?

Necibe Simpson -Hayır... Seninle böyle bir şey yaşamak için ben kendime izin verdim, sen beni kandırmadın demek istiyorum.

Tuğrul Hanlı -Öyle diyorsan öyle olsun. Bu arada, gözlüklerine bayıldım. Saçın ve makyajın da süperdi. Peki ya ben? Lacivert gömleğimi beğendin mi?

Necibe Simpson -Bırak şimdi bunları. Yanına gelmeseydim, ben olduğumu asla anlayamayacaktın. Kabul et.

Tuğrul Hanlı -☺

Necibe Simpson -?

Tuğrul Hanlı -Canan'ın seni tanıyor olmasına sevindim. Belki sen dönmeden bir akşam birlikte yemek yeriz ha, ne dersin?

Necibe Simpson -Allah ona sabır, sana da akıl fikir versin derim.

Tuğrul Hanlı -Hayatı, tanıdığın diğer erkekler gibi yaşamıyorum diye beni kınayamazsın.

Necibe Simpson -Kınamak mı, senin için artık sadece üzülüyorum.

Tuğrul Hanlı -Benim için üzülecek kadın henüz daha anasının karnından doğmadı.

Necibe Simpson -Aylardır benimle oyun oynadığın için kendini suçlu hissetmemen insanlık dışı bir durum.

Tuğrul Hanlı -Suçu bana atma, az önce bunun senin için de bir oyun olduğunu itiraf ettin.

Necibe Simpson -O zaman o geceki son lafını sana aynen iade ediyorum.

Tuğrul Hanlı -Hangisini, hatırlat☺

Necibe Simpson -C'est la vie.

11. Bölüm

Necibe ertesi sabah kararını vermiş olmanın huzuruyla duşa girip Sumru'nun misafir odasından eşyalarını topladı. Farkındalık lafı sinirlerini bozuyor, hayata olan inancı kâh tavana kâh tabana vuruyordu. Son zamanlarda anladıkları daha önceden anlayamadıklarına açık ara fark atınca olmuştu bütün bunlar. Gerçeğin peşinden koşmak acı vermişti fakat gördükleri karşısında dengesini korumayı başarmıştı ya, kendiyle gurur duyuyordu yalandan. İstanbul'a geldiği için de pişman değildi artık -o iki gece önceydi. Tuğrul Hanlı gibi bir adamla mutlu olmasına imkân olanak yoktu. Günün birinde ondan okkalı bir kazık yiyeceği çok net bir şekilde ortadaydı.

Karar veren tarafın kendisi olduğuna inanmayı denedi, yanıldığını anlayınca da üstelemedi. Baktı ki fısıldayan iç sesi de ortalıkta yok, başladı itirafa... Yaşadığı olayı düşünmekten perişan olmuştu fakat Tuğrul Hanlı'nın onu kaybetmemek için az da olsa bir çaba göstermesi içten içe gururunu okşamıştı. Yaşadıklarının hepsi gerçektir ve bu olay Tuğrul Hanlı'yla aralarında ebediyen bir sır olarak kalacaktı. Bu durumda, hiç görüşmeler bile ilişkileri bambaşka bir boyutta hep devam edecekti. Gözlerini kapatıp

gölümsedi. İçi kan ağlasa bile dışarıdan sağlam, bakımlı ve güleryüzlü görünen insanları artık daha iyi anlıyordu. İlk başta Canan'ı çok kıskanmış, bu duyguya gem vuramazsa da hasta olmaktan korkmuştu. Akabinde utanç hissi yavaş yavaş sönmüş, bu sefer korkunun bir başka cinsi ona sahip çıkmıştı. Benliğini kaybetme korkusu... Bunu ilk kez bu kadar derinden tecrübe etmişti. Ödünün ne kadar kıymetli olduğunu, onu bir kez ortadan patlatırsa bir daha eski hâline asla dönemeyeceğini telkin etti kendine. Bunlar gerçek hisleri, yüreğinin kimseye açamayacağı çıplak hâlleriydi.

Sumru'nun evinden ayrılmadan önce birlikte kahvaltı ettiler. “Kızım sen de amma erken yatıyorsun,” diye sitem etti Sumru. “Şöyle ağız tadıyla bir gece bile çıkamadık seninle.”

Necibe bir iki zeytin ile ince bir dilim beyaz peynir koydu tabağına. “İnşallah bir daha ki sefere...”

“Tuğrul Hanlı'nın sergisini de kaçırdın. Bu sefer Helenistik çağdan esinlenmiş, tablolar muhteşemdi.”

“Bir ara gelirim sandım ama işim uzayınca yetişemedim.” Necibe elindeki kızarmış ekmeğe biraz tereyağı sürdü. “Duyduğum kadarıyla Tuğrul Hanlı biriyle berabermiş bu aralar, kadın da yanında mıydı bari?”

Sumru kendi bardağına çay doldurup “Olmaz mı...” dedi, tek kaşını kaldırarak. “Canan Karaman bu kızım, adamı bir dakika bile yalnız bırakmaz. Metin Cenap'ın eski karısı. Tanırsın ya, hani yıllar önce rekor tazminatla boşanmışlardı.”

“Hatırladım...” Necibe çayını yudumlayıp ağzına bir parça peynir daha attı boş durmamak için. “Allah mesut etsin diyelim.”

Sumru gülmeye başladı. “Bence bu ilişki en fazla altı ay sürer...” Masaya işaret parmağıyla dokunup uzun bir

izgi çekti zerine. ‘‘Bak gr, ŗuraya yazıyorum.’’

Sumru, kahvaltıdan sonra Necibe’ye korsan taksi ayarladı. ‘‘Havaalanına uygun fiyata gitmek istersin diye dŗndm.’’ Ona n koltukta ŗofrn yanına oturmasını, herhangi bir polis çevirmesine karŗı adamın mutlaka ismini sormasını tembih etti. Vedalaŗıp, en kısa zamanda tekrar grŗmek üzere szleŗtiler. Sumru rahat ve doğal biriydi Allah’tan. Necibe’yi soru yağmuruna tutmamıŗ, evinde ka-
hıyor diye onu zorla bir yerden bir yere srklememiŗti.

Necibe yola çıktığında karıŗık bir rüyadan yeni uyan-
mıŗ gibi hissetti kendini. Ziya’yı dŗnd. Eski günlere
geri dönmek hayaldi artık, kendini kandırarak gücü kal-
mamıŗtı. stelikle gelecekle ilgili planlarında artık ne o ne
de Tuğrul Hanlı vardı. Öte yandan, ‘Bu sana çok bile,’ diye
fısıldayan i sesiyle yeniden yzleŗmek için de henüz er-
ken sayılırdı. Fakat ne var ki erken gelen her ŗey gibi, bu
yzleŗme de ağır oldu Necibe için. İki de beni istemiyor,
kibarca veya hoyratça hiç fark etmez resmen kapıya koy-
dular beni, duygusu yeyip bitirdi onu. Akklı annesine kayar
kaymaz da suçluluk duygusuyla boęuŗtu yol boyunca. Son
bir iki ay telefonla hâl hatır sorarak idare etmiŗti durumu, o
da mecburen. Karen Simpson kendi kızı da dâhil, hiç kim-
seyle telefon grŗmesi yapmıyordu. Saate baktı; 11:45.
Gazeteye uğrayıp havaalanına öyle geçmeyi planlamıŗtı.
Gazetenin merkez binası yolunun üzerindeydi zaten. ŗof-
re onu bir saat sonra aynı yerden almasını rica etti.

12. Bölüm

Necibe kısa bir gazete ziyareti ve uçak yolculuğunun ardından Atina'ya vardığında, tavsiye üzerine gittiği fakat pek memnun kalmadığı bir tiyatro oyunundan yeni çıkmış gibi hissetti. İstanbul'dan soğumuş, eski arkadaşlarından keyif almaktan yoksun, zaaflarına yenik düşmüş bir Necibe'yle başbaşa kalmanın burukluğunu yaşıyordu. Atina-Korinthos seferi yapan çift katlı otobüse bindiğinde ise berbat durumdaydı. Tuğrul Hanlı'nın sosyal medya hesaplarını tek tek kontrol edip son durum incelemesi yapmak için kıvranıyordu. Benliğinin tinsel kapılarını koruyan muhafızlar ona şimdilik tüm kısıtlamaları mübah kılmıştı belki de. Ya da, alışmış hakikatten kudurmuştan beterdi.

Henüz farkında bile değildi ama bu olayın Necibe için en hayırlı tarafı kendi unutkanlığı olmuştu. Uçağa binme korkusunu yendiğini otobüs Korinthos'a hareket ettikten on dakika sonra fark etmiş ve kendiyle gurur duymuştu. Kendiyle gurur duymak... Buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Merak ve arzu, yükseklik korkusunu hatırlamamasına vesile olunca unuttuğu şeyi bilmeden yenmiş, iç çatışmaları uğruna dış tehlikeleri göze alabilen birine dönüşmüştü. Daha doğrusu, alakasız bir yerde yürürken yolda geçen

sene kaybettiği o çok sevdiği şemsiyeyi bulmuş gibiydi, bunu birine anlatmaya ihtiyacı vardı. Annesinin numarasını çevirdi. Karşısına yine babası çıkmıştı ama olsun. Sanal veya gerçek, bazı şeyleri sığağı sığağına paylaşmak her zaman işe yarıyordu.

“Vaziyet ne baba? Her şey yolunda mı?” Hatır sorma faslının ardından hemen konuya girdi Necibe. “Annem uyanır uyanmaz ona de ki uçuş korkumu yendim...” Derin bir nefes alıp “Yoğunluktan en eski korkumu unutmuşum, olacak iş değil,” diye ekledi.

“Sevindim, bazı şeyleri unutmak iyi bir şey desene sen şuna.”

“Kesinlikle...” Necibe otobüsün camından dışarıya baktı. Güneş, bulutsuz bir gökyüzünün ardından Ege Denizi’ni kavurmaya devam ediyordu. “Kendimi çok iyi hissediyorum.”

“Önemli olan moraldir Necibe, sana hep söylerim bunu...” Babasının sesi iyi geliyordu. “Kendimden biliyorum, ne zaman ortada sevinecek bir şey olmasa ve ben kendimi durduk yere mutlu hissetsem başıma mutlaka iyi bir şey gelir.”

“Annem yemek yemeye başladı mı baba?”

“Yok, son iki haftadır ağzına katı yemek girmedi.”

“Vücudu bu kadar güçsüzken bir insanın bu kadar inatçı olması! Çıldırılmış olmalı, seninle konuşuyor mu hiç?”

“Bazen konuşuyoruz ama o da çok ender. Aslında beni de görmek istemiyor ama başka çaresi yok galiba.”

“Nasıl yani?”

“Anladığım kadarıyla, ileride vicdan azabı çekmem için beni yanında tutuyor. Yani bir nevi vefa örneği sergiliyor aklı sıra.”

“Off, tedaviyi reddetmesini aklım almıyor.”

“Benim de aklım almıyor ama durum bu. Aklının almadığı durumlarla başa çıkmak zorunda kalan milyonlarca insan var bu dünyada. Biz de onlardan biriyiz işte.”

Necibe kulaklarına kadar kızardı bunu duyunca. “Bazen onun zırdeli olduğunu düşünüyorum, sana da oluyor mu hiç?”

“Anneni tanıdığım ilk gün onun deli olduğunu hemen anlamıştım zaten,” diye cevap verdi babası. “Gözleri çakmak yanardı o zamanlar.”

“Evet, çocukken birlikte gittiğimiz her yerde herkes ilk ona bakardı.”

“Ve o kadar özgür ruhluydu ki sana hamile kaldığında bana haber bile vermemişti. Onu peş peşe telefonla aramasaydım belki de hiç öğrenemeyecektim bunu. Ve sen bensez büyüyecektin. Babanı hiç tanımadan... Annen çok acayip bir kadın Necibe. Benimle evlenmesi için günlerce yalvardım ona. Gerçi kabul ettiği günden bu yana hiç ayrılmadık ama onun gün be gün aklından neler geçirdiğini hâlâ anlamış değilim, o da ayrı mesele. Ama annen gerçekten çok acayip bir kadın.”

“Çok mu zayıfladı?”

“Evet, artık tanınmayacak hâlde. Hızla kilo kaybediyor.”

Necibe bunun üzerine gözlerini kapatıp “Hiç mi acıkıyor acaba?” diye sordu.

“Sorun da bu zaten. Mecburen bebek mamasıyla besliyorum onu. Sen duymamış ol yine de. Necibe bilmesin, beni böyle görmesin diye tutturdu.”

“Önümüzdeki hafta geliyorum. Birkaç gün beraber vakit geçirelim, buna çok ihtiyacım var.”

“Ziya nasıl?”

“Nasıl olsun, o da yiyip bitirdi kendini. Onu teslim olmaya ikna etmeye çalışıyorum ama içten içe yanaşmıyor, farkındayım. Her an ayrılabiliriz hatta.”

“Ne diyebilirim ki. Onu da anlıyorum ama sen kızım-sın. Önce seni düşünüyorum doğal olarak. Ayrılırsanız da ayaklarının üzerinde durabileceğinden şüphem yok.”

“Tek bildiğim şey, artık İstanbul’da yaşamak istemediğim.”

“İstersen gel bizimle yaşa biraz. Sen bakma annene. Onu bu hâlde görmene tahammül edemediği için aklınca seni kendinden uzak tutmaya çalışıyor. En azından ne yapmak istediğine karar verinceye kadar gel, bizimle kal.”

Necibe değil karar vermek, bir müddet durum öze-ti yapmak bile istemiyordu. “Bilmem ki, dur bakalım.” Olaylar oldukça hızlı gelişmişti, yaraları henüz taze sayılırdı. “Bazı şeyleri sindirmem gerek önce.”

“Seni kendi kararlarını kendin verecek şekilde eğit-tik, elimizden geldiği kadar da iyi yetiştirmeye çalıştık. İçinde bulunduğu duruma çözüm bulacaksın elbet, yeter ki korkma.”

“Bazen en cesur anımda bile çok korkuyorum, evet.”

“Sen bak ki uçuş korkunu onu unuttuğun için yendin. Korkunun mantık ile alakası olmadığını anla artık. Şimdi bana söz ver, korkmak yok.”

“Pekâlâ, denerim.”

Necibe babasıyla telefonu kapattıktan sonra güneş gözlüklerini takıp kafasını cama dayadı. Bilinmeyene yaptığı bir yolculuk değildi bu, heyecan duyacak bir şey yoktu ortada. Yeter ki sakın ol ve Tuğrul Hanlı meselesini unut,

diye mırıldandı içindeki ses. Tam o sırada cep telefonu çalınca da merakla ekrana baktı. Arayan Halit'ti. Dünden beri onu tamamen unutmuş olduğu için suçlu hissetmedi bile. Gerçi günlerdir onun boş yere günahını almıştı fakat telefona cevap verecek gücü yoktu. Onunla bir derdi de yoktu zaten. Telefonunu sessize aldığı sırada, içindeki ses ona 'Yeni bir hayata başlamadan önce ihtiyacın olan tek şey derin bir uyku,' diye fısıldıyordu.

Derin bir uyku... Fısıldanacak o kadar başka şey varken, iç sesinin ona son iki gündür aynı şeyi hatırlatması Necibe'ye yeni bir makale konusu için ilham vermişti, o da bu fırsatı kaçırmayıp hemen not defterine sarıldı.

Uyanmak güzeldir, çünkü arkasında uyku denen o esrarengiz şeyin henüz keşfedilmemiş büyüsü vardır. İlham veren coşkuyla karışık bir tokadın tam bir gece sonra yenisinden suratında patlayacağını bilerek yaşamak ne harika bir duygu. Geçici ölüm diyorlar uyku için. Yalan. O, hayatın içindeki tüm pisliklerin tozunu alıp, arada kalmış tüm temiz duygular incinmesin diye üzerlerini iyice örten bir tül. Perde gibi bir şey. İlham ve ölümün tek ortak noktası ise onu bekleme hâli. Bu ikisinin ne zaman geleceğini önceden tahmin edebilen pek yok.

Korinthos'taki evine vardığında durgun ve keyifsizdi Necibe. Ziya'nın evde olmadığını görünce ilk başta paniğe kapıldı. Onun bir gün aklını kaçırıp intihar edeceğinden korkuyordu. Kırk beş dakika önce telefonla konuştuklarında sesi hiç de iyi gelmemişti zaten. Onu cep telefonundan

aradı. Telefon açılmayınca da aklına otomatikman Halit geldi. Adam, rahmetli eski karısı Nena'dan her haber almayışında neler hissettiğini o kadar net paylaşmıştı ki... Nitekim ondan duyduğu her kelimeyle kendi iç dünyasının arka dehlizlerine yaman bir yolculuk yapmıştı Necibe.

Halit, ikisinin ortak noktalarını da bir bir yüzüne vurmaktan çekinmemişti. Oysa Necibe kendini en çok Tuğrul Hanlı'ya benzetiyordu. Müşterek paylaştıkları kaypak ve kaygılı vasıflarına karanlık da rahatlıkla eklenebilirdi. Ne kötü, ortak noktalarımızın üçü de K harfiyle başlıyor, diye geçirdi içinden. Ziya gibi olmuştu aslında, iç dünyasının sesini bir türlü susturamıyordu. Halit gibi konuşup, Tuğrul gibi oynayıp, Ziya gibi yaşamak...

Ziya'nın numarasını bir kez daha çaldırdı. Nefret ediyordu o an konuşmak istediği birine ulaşamamaktan. Onun bir çılgınlık yapmış olma ihtimaliyle dondu kaldı. Son bir senedir Ziya kendi kendine konuşuyordu, buna defalarca şahit olmuştu. Ne zaman yakalansa işi bozuntuya vermemeye çalışıyor, birkaç saniye boyunca Necibe'den gözlerini kaçırıyordu. Sonra da rengi belli olmuş bir zır deli gibi görünmemek için hemen Necibe'ye bir şeyler soruyordu. Ziya'nın numarasını tekrar çaldırdığında elleri titriyordu Necibe'nin ama o farkında bile değildi. Bu sefer telefon ilk çalışta açıldı.

“Birazdan geliyorum, markete uğradım. Sıcak pide aldım, canım peynirli tost çekiyor.”

“Ziya, bazen beni çok korkutuyorsun.”

“Ben de her sokağa çıktığımda senin korkuyor olmandan sıkıldım, ne olacak şimdi?”

Necibe onun ses tonundan yolunda gitmeyen bir şey-

ler olduğunu hemen hissetmişti. “Neyse, gel de konuşalım biraz.” Elle tutulur bir sebep yoktu elinde fakat emindi bir terslik olduğundan. Ziya’nın eve dönmesini beklerken, olasılıkları tahmin etmeye başladı. Son haftalarda düzenli olarak yapmış olduğu düşünce egzersizlerinden beyin kasları epey forma girmiş, konu ne olursa olsun acil çözümleme üretebilecek kapasiteye ulaşmıştı. Çözümleme... Sağlıklı bir ruh hâliyle yapılmadığında adamı yaşarken mezara sokabilecek bir kelimeydi. Kelimelerin arkasına saklanan analiz meleğinin gücüne de çok inanırdı. Bu meleğe bir isim bile takmıştı; Semora... Hemen neticeye odaklandı; çok şükür Ziya yaşıyordu, acil çözümleme formatına ihtiyaç kalmamıştı.

İç dünyasının hem Halit’e, hem Ziya’ya hem de Tuğrul’a benzemesi Necibe’yi üzmüştü aslında. Müge Avcıoğlu’nun ısrarla üzerinde durduğu kimya meselesine de fena takmıştı. Ya da bir nevi depresyon geçiriyordu, hayal kırıklığının verdiği orta ölçekli bir travma bile olabilirdi. Kadın erkek herkesin olaylar karşısında farklı tepkiler vermesinin aslında onların diğer ruhlarla ilişki kurduğunda ortaya çıkan kimyasal alışimleri temsil ettiğini düşündü. İnsan doğasının, özünde neler gizlediğiyle filan hiçbir alakası yoktu bunun. Canı yanıyor, hayatına acilen yeni bir yön vermesi gereken herkes gibi kendini ilk etapta çaresiz hissediyordu.

Salondaki perdeleri sonuna kadar açıp ellerini saçlarında gezdirmeye başladı. Camı aralayıp içine derin bir nefes çektiğinde ise, iç dünyamı aç mı bıraktım acaba? diye sorgularken buldu kendini. Ve tam o sırada içindeki ses “Bir insanın iç dünyasını asla doyuramazsın,” diye fısıldayıp zarifçe perdenin arkasına saklandı. Aradan birkaç

dakika ya geçmiş ya da geçmemişti ki tekrar ortaya çıktı.
“Unutma, iç dünya dış dünyanın yalanlarıyla beslenir.”

Ziya sol elinde pide torbası, sağ elinde cep telefonu ve yüzünde asık bir ifadeyle evden içeri girdiğinde ona “Neyin var?” diye sordu Necibe. Mutlu ve şirin görünme oyunu gereksizdi artık.

“Yorgunum biraz.”

“Hadi Ziya, konuş benimle.”

“Konuşacak bir şey yok, her şey ortada.”

“Aklından neler geçiyor bilmek istiyorum.”

“Hiçbir işle meşgul olmamaktan kendimi denize atılmış karpuz kabuğu gibi hissediyorum, bunu mu duymak istiyorsun?”

Necibe ona yaklaşıp kolunu tuttu. “Birkaç sene daha sabredersen her şey yoluna girecek.”

Ziya kolunu havaya kaldırıp bağırmaya başladı. “Söylemesi kolay!” Gözleri küçülmüş, çenesi titriyordu. “Ben asla Türkiye’ye dönmeyeceğim, kararımı verdim.”

“Öyle mi?”

“Evet, bir hafta içinde Londra’ya gidiyorum, Her şey ayarlandı.”

“Pekâlâ, sen bilirsin. Benden günah gitti...” Necibe mutfığa doğru yürürken bir sigara yakıp arkasını döndü. “Benim İstanbul’da yaşamak istediğimi düşünüyorsan yanıliyorsun. Bu durumda ya burada kalacağım ya da Londra’ya annemle babamın yanına taşınacağım.”

“İnan böyle olmasını ben de hiç istemezdim ama dediğim gibi, seni de bu yolda yanımda sürükleyemem.”

“İstersen yola beraber devam edebiliriz, sonuçta bu-

raya kadar birlikte geldik-”

“Seni seviyorum ve güveniyorum ama artık ayrılmamız gerek Necibe. Londra’da birlikte bir hayat kuramayız. Ruhumu şeytana satmaya karar verdim işte, görmüyor musun? Bu saatten sonra benden sana hayır gelmez.”

13. Bölüm

Ziya o gün akşama kadar yatak odasından çıkmadı. Necibe de bütün gününü ne yapması gerektiğini düşünerek geçirdi. İstanbul'da yazmaya başladığı makaleleri bir an evvel bitirip gazeteye göndermek istiyordu fakat son cümleleri bir türlü toparlayamıyordu. Gece saat on bir civarı Halit'ten tekrar telefon gelince, bu sefer ilk çalışta cevap verdi.

“Halit merhaba, kusura bakma geri dönemedim sana. Korinthos'a az önce vardım.”

“Müsait misin? Umarım çok geç aramamışımdır.”

“Müsaitim.”

“Nasıl geçti İstanbul ziyaretin?”

“Her şey yolunda sayılır, Venedik'te misin?”

“Şimdilik evet ama bir iki haftaya kadar buradan ayrılmayı düşünüyorum.”

“Kararlısın yani...” Necibe yerinden kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Moral bozukluğundan şarampole yuvarlanmış olan kafasını acilen dağıtmaya ihtiyacı vardı. “Nereye gitmek istediğine karar vermiş gibi konuşuyorsun.”

“Evet, sonunda bir karara vardım,” diye cevap verdi Halit. “Elimde bununla ilgili bir liste bile var.”

“Liste mi? Aldığın kararlar biraz uzun galiba.”

“Uzun sayılır. Ölmeden evvel görmek istediğim on yerin listesini çıkardım.”

“Ne mutlu sana, senin gibi kararlı bir arkadaşım olduğu için gurur duyuyorum.”

“Dalga geçme ya, kırma şu buruk kalbimi. Gerçi şimdilik listenin sadece iki maddesini halledebildim.”

“Maşallah, çok hızlısın bakıyorum.”

“Her şey plan programla alakalı. Zamanlamam iyi oldu diye düşünüyorum. Geçen sefer telefonda sana Amerika’da başıma gelenleri anlatacaktım ama sen beni dinlemedin bile.”

“Halit o gün kafam çok karıştı, söylediklerimi unut. İşim de başımdan aşkındı. Stresliyken telefonla konuşmaktan hiç hoşlanmam ayrıca.”

“Anlıyorum, sesin biraz gergin geliyor zaten. İyi misin, herşey yolunda mı?”

“Beni boş ver, sen anlat.”

“Dediğim gibi, kendime bir liste yaptım. Ölmeden önce görülmesi gereken yerlere taktım bu aralar. Dünya kadar deyim ve atasözü bilirim fakat insan dünyaya bir kez gelir lafı hâlâ hepsine beş basıyor.”

“İlginç, benim de son zamanlarda en çok aklımı karıştıran söz bu oldu. Şu sıralar aklımdan geçenleri bir tek sana anlatabilirim zaten.”

“Sırdaşımsın, unutma. Bana sadece aklımdan geçenleri değil, aklına koyduklarını da anlatabilirsin.”

Necibe güldü. “Biliyor musun eskiden hayır demesini hiç beceremez, açık konuşmaktan çok korkardım.”

“Bu evreyi ben de yaşadım, ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Başkalarını kırmamak adına yapılan her fedakârlık geleceğimizden çalınan sahnelerle dolu maalesef.”

“Bileklerimdeki sicimleri çözmem çok zaman aldı

ama artık çok şükür, hayır demesini becerebiliyorum.”

“Doğrudur, önce bileklerimizdeki sicimleri çözmekle işe başlamak lazım. Beynimizdeki demir kelepçeleri sonra düşünürüz nasıl olsa.”

“Bazılarımız o demir kelepçelerin anahtarını doğarken denize atmışız galiba. Benimkini bulmam için defalarca suya dalmam gerekti.”

“Eee, bu işler böyle. Denize dalmayan çocuğa midye vermezler.”

“Ve bir şey daha anladım ki şikâyet etmek insanı hayat yolunda geri itiyor. Ne bileyim, eskiden arkadaşlarımla dertleşmek beni çok rahatlatırdı, oysa şimdi sıkıntılarımdan bahsetmek beni sadece yoruyor.”

“Eşinle hiç dertleşmez misin peki?”

“Bazen. O da ancak kendi isterse.”

“Anladım, Mario’nun sevgilisi de böyle. Sırf kendi hazır olunca konuşuyor.”

“Aslında bahsettiğim şey farklı. Ruhsal ve maddi problemlerimizi uluorta kimseyle paylaşmamalıyız demek istemiştım. Hem hiçbir fayda sağlamıyor hem de mevcut durumu değiştirmiyor. Üstelik itibar yönetimine de gölge düşürüyor.”

“İtibar yönetimi deyince orada dur.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü itibar dediğin şey daha çok toplumsal bir olgu.”

“Orası öyle ama toplumsal olgu dediğin, onu oluşturan değerler uğruna içinde biriktirdiğin bireysel edinimler değil midir?” Necibe kısık sesle konuşup salona geçti o sırada. “Halit ya, sana bir şey sormak istiyorum.”

“Sor bakalım.”

“Eminim bana anlatmadığın onlarca hikâyeye vardır

sende...”

“De ki var, ne olacak? Sen bence hemen sor soracağın, eski defterleri karıştırma şimdi.”

“Şimdiye kadar cinsel ilişkiye girmediğin bir kadına aşık oldun mu hiç?”

“Vay vay vay, bu ne biçim soru böyle.”

“Cevap ver işte.”

“Yok, hiç olmadım.”

“Emin misin?”

“Tabii ki eminim, benden daha mı iyi bileceksin? Vücudunun her santimetrekaresinin kare kökünü iyice tanımadığım bir kadına aşık olmam mümkün değil. İlk başta sana aşık oldum zannetmişim ya, sen haklıydın. Bu bir yanılgıydı sadece. Beğenmek başka, aşık olmak başka. Neden sordun?”

Necibe bu soruya cevap vermek istemiyordu ama verdi. “Kadınla erkek arasındaki düşünsel farklarla ilgili bir yazı hazırlıyorum da.”

“Of, of, of, işin bana kaldıysa yandın. Beni baz alma sakın. Ama sen sen ol, bil ki bu hayatta en önemli şey bilektir.”

“Bilek mi?”

“Evet, bildiğin el bileği. Onun gücüyle palazlanır, onun hakkıyla yol alırız. Kadın bileği daha narin olabilir ama manevra gücü daha yüksektir, hayat bu gerçeği her fırsatta kanıtlar. Bana öyle oldu yani...” Halit heyecanlanmıştı yine. “Bir de şu var... Kir, ayak topuğundan girer, el bileğinden çıkar.”

“Aman sen de, bu da nereden çıktı şimdi?”

“Öyle deme. Dikkat et, gün içinde cildinin en çabuk kirlenen yeri el bileklerinin içidir.”

“Yanılıyorsun, bence ense daha çabuk kirlenir.”

“Onu bunu bilmem. Nena gece yatmadan önce el bileklerini suyla ovarlardı.” Halit güldü. “İblisler aklını uyurken kemirmesin diye.”

“Halit lütfen aklıma böyle acayip şeyler sokma. Zaten hafif dengem kaymış, bir de üstüne...”

“Yok be, hurafe filan değil bu. Sen de dene. Gece yatmadan önce ilk işin el bileklerini yıkamak olsun. Sabah kalınca da aynı şeyi yap, farkı hemen hissedeceksin. Sabahları öyle iyi uyanacaksın ki bak gör. Topuklarına gelince, onları da gecedен tuzlu suyla ov.”

“Vallahi sayende yeni bir makale konusu buldum şimdi. Hayatın suyuna gitmek için bile suya ihtiyacımız var. Nasıl, beğendin mi?”

“İdare eder işte.”

Necibe’nin keyfi yerine gelmişti, hemen bir sigara yaktı. “Eee, anlat bakalım. Senin şu ölmeden önce görülecek yerler listende neler var?”

“İlk fırsatta Japonya’daki Fuji Dağı’nı yakından görmek istiyorum.”

“İyiymiş.”

“Hazır oraya kadar gitmişken de Aokigahara Ormanı’na dalmayı düşünüyorum.”

“Saçmalama Halit, orası İntihar Ormanı olarak bilinen bir yer.”

“Biliyorum, Japon mitolojisinde iblislerin orada kamp kurduğu yazıyor. Her yıl 100’e yakın intihar vakası oluyormuş. Japon yetkililer son çare olarak ‘intihar etmeyin, tekrar düşünün’ minvalinde tabelalar yerleştirmişler. Ya ben sadece o tabelaların önünde resim çektirmek istiyorum, o kadar. Bir sonraki durağım ise Ukrayna’nın Klevan şehrindeki Aşk Tüneli. Yemyeşil sarmaşıkların altında bütün gün dua etmek istiyorum.”

“Ne güzel, en azından nerede ne yapmak istediğini biliyorsun.”

“Oradan ver elini Yeni Zelanda. Waitomo’daki Glowworm mağaralarını görmeden tahtalı köye gitmeye niyetim yok.”

Necibe güldü bunu duyunca. “Alemsin Halit...”

“Sonra da sırasıyla Peru’nun güneyindeki Nazca çölünde canı sıkılan uzaylılar tarafından çizildiğine inanılan o enteresan hayvan şekillerini, Tanzanya’daki Natron Gölü’nü ve Kuzey Türkmenistan’daki Karakum çölünü görmek istiyorum. 1970’den beri aralıksız yanan bir çukur var orada, cehennemin kapısı diyorlar. Ardından Fas’a geçip Marakeş’in 340 km güneyindeki hayalet kasabayı ziyaret edeceğim. Tazart Mellah’ını duymuşsundur.”

“Yok, hiç duymadım.”

“Farsça’da tuz çıkan yere mellah derler.”

“Halit, bakıyorum da hep gizemli yerler seçmişsin kendine. Hayalet kasabalar, cehennem kapıları, intihar ormanları...”

“Sen de her şeye bir kusur buluyorsun be Necibe.”

“Kusur filan bulduğum yok, sadece bu yerler senin ruh sağlığını bozacak diye endişeleniyorum. Neyse, sen daha iyi bilirsin, hayat senin hayatın. Fuji Dağı’yla Aokigahara Ormanı’nı tek madde olarak mı düşündün?”

“Neden sordun?”

“Eğer bu ikisine listende ayrı ayrı olarak yer verdiysen geriye bana anlatmadığın iki yer kalıyor da ondan.”

Halit telefon hattının öbür ucundan nefesini hızla dışarı verip ardından iç çekince Necibe telefonu kulağından uzaklaştırdı hemen.

“Dedim ya Amerika’daydım. O gün Venedik’te tanıştığım o iki Amerikalı kadını Minnesota’da ziyaret ettim.

İkisi de dünyanın en sessiz yeri olarak bilinen Orfield Laboratuvarlarında üst düzey yönetici. Hani şu ölüm sessizliğinden bile daha sessiz olan bir yankı odası var ya, işte orada çalışıyorlar. Sen döndükten birkaç gün sonra filandı. Dedim ki ulan Halit bu hayatta bula bula hep kendin gibilerini buluyorsun.”

“İlginç...” Necibe üzerine alınmıştı. “Beni en çok hangi açıdan kendine benzettiğini merak ettim şimdi.”

Halit yüksek sesle bir kahkaha attı bunu duyunca. “Senden değil o iki turist kadından bahsediyorum. Yaptıkları iş açısından onları kendime çok yakın buldum demek istemiştım. Tam bu dünyada hiçbir iş tanıımı bana artık garip gelmez derken, bak başıma ne geldi. O gün nerede çalıştıklarını söylediklerinde kendi kendime Allah Allah demiştım. Onları bu işe yönelten şey ne olmuş olabilir, kim bilir arkalarında nasıl bir hayat hikâyesi var... İşte son zamanlarda yeni ilgi alanım bu. İnsanları seçtikleri mesleklerle yönelten arka plandaki öyküleri dinlemek istiyorum. Tıpkı senin yaptığın gibi.”

“Anlıyorum.”

“Evet, ben de artık aynı senin gibi hiç tanımadığım insanların hayat hikâyelerini öğrenmek istiyorum. Gerçi sen bunu iş icabı yapıyorsun. Sonuçta çalıştığın gazeteye kendi hayat görüşünü aktaran bağımsız bir gazeteci kategorisindesin. Yeter ki politika yazma gözünü seveyim. Sen aynı böyle bildiğin gibi git, yandan yandan.”

Necibe gülmemek için zor tuttu kendini. “Ee, Minnesota’da neler yaptın?”

“Sağolsun bizim iki Amerikalı kadın bana yankı odasına girebilmem için özel izin çıkarttılar. Allahtan, torpil dediğin şey yeryüzünün her metrekaresinde mevcut. Vallahi şoke oldum. İçerisi o kadar sessiz ki kalp atışın, mi-

denden gelen sesler, nefes alış verişin, hatta kanının pompalanmasının ve akışının sesini bile duyabiliyorsun. Sonra da resmen dengeni kaybedip halüsinasyon görmeye başlıyorsun.”

“Evet ya, öyleymiş.”

“Odadaki sessizliğin bir noktadan sonra beynin ilişkili sinyaller üretmesine neden olduğu tespit edilmiş, halüsinasyon görmenin sebebi bu. Beyin, alışıktı olmadığı bu durumu düzeltmek için sanrılar görmeye başlıyor, yeminlen kendi gözlerimle gördüm. Yani kendi kulaklarımla duydum. Şimdiye kadar kırk beş dakikadan fazla dayanabilen olmamış.”

“Sen ne kadar dayanabildin?”

“Yirmi sekiz dakika.”

“Hiç fena değil.”

“Aslında işitme cihazlarının testlerini yapmak için kurmuşlar bu odayı. Laf aramızda, beni en çok rahatsız eden ses, kulağımın içindeki kemiklerin kendi doğalarından ötürü çıkardıkları o dayanılmaz gürültü oldu.”

“Bununla birlikte etti dokuz, listendeki onuncu yer neresi?”

“Arizona’daki Antelope kanyonuna gittim. Hazır Amerika’dayken orayı da göreyim de liste biraz azalsın kafası işte. Venedik’e döner dönmez Taner’den telefon gelince de canım çok sıkıldı, sorma.”

“Taner de amma yüzüzmüş, seni artık aramaz sanmıştım.”

“Babam ölmüş, onu haber verdi. Sonuçta birinin bana haber vermesi gerekiyordu. Tarsus’ta telefon numaramı ondan başka bilen yok.”

“Başın sağolsun.”

“Ne fena değil mi?” Halit’in sesi titremeye başla-

mıştı. “Milyonlarca avro sahibi ol ama ne bir ailen olsun ne de gerçek bir dostun. Mario’yu saymıyorum, o işine geldiği için benim yanımda. Onunla beraber o kadar çok iş çevirdik ki benimle mecburen iyi geçinmek zorunda yanı.”

“Bana birlikte yaptığınız her şeyi anlatmadığınızı düşünmeye başladım şimdi.”

“Orası öyle. Ayrıca her şeyi bilmek zorunda değilsin.”

“Ya bu yazı dizisinden vazgeçmeyip olayı sadece bana verdiğin ayrıntılarla aktarsaydım ne olacaktı peki?”

“Vallahi ne bileyim, her şey olacağına varır derler.”

“Bu korkusuzluğunun sebebini tam olarak çözmiyorum, Halit. Bence sen belaya davetiye çıkartmaya bayılıyorsun.”

“Bu da bir ihtimal. Belki de Venedik’ten acilen ayrılmak için kendime bir tehlike sebebi yaratmak istemişimdir. Her neyse, yarın Türkiye’ye gidiyorum.”

“Hayırdır?”

“Tarsus’ta dedemden babama, babamdan da bana kalan koca bir arazi var. Onu satıp nakit paraya çevirmem lazım. Türkiye’yle olan son bağımı da böylece kopartmış olacağım. Sonra da Venedik’ten eşyalarımı toplayıp doyasıya seyahat etmeye başlayacağım. Liste uzun, biliyorsun.”

“Vay be, nereden nereye. Bence çok şanslısın.”

“Şans çok göreceli bir şey be Necibe.”

“Öyle deme, kendinle başa çıkmayı denemişsin.”

“Ne olmuş denemişsem?”

“İşte kendine verdiğin en güzel şans bu. Denemekle kalmayıp bir de kendini tanımaya çalışmışsın. Bence bu en zoru. Ayrıca, karşılaştıkların işine gelmese de kabul etmişsin. Yoksa böyle uçuk kaçık şeyler yaşayamazdın.”

“Belki de...” Halit’in hâlâ sesi titriyordu konuşurken. “Biliyor musun, bir şey öğrendim ki dua etmek insanı

ruhen tedavi ediyor. Dua tutar ya da tutmaz, önemli olan ümidi kaybetmemekmiş, bunu anladım.”

“Bu konuda seninle tamamen aynı fikirdeyim.”

“Ya, sana da oluyor mu bilmem ama bazen çok acayip şeyler için dua ederken buluyorum kendimi. Bazen de dua ederken aklıma daha önceden yaşadığım seksüel bir sahne geliyor. Kovuyorum, bir türlü gitmek bilmiyor namussuz. Kendimi günahkâr gibi hissedince de çok utanıyorum.”

Necibe güldü. “Aynı şey bana da oluyor ama bence aklımızdan geçenler değil yaşarken yaptıklarımız önemli.”

“Tatlı ekşi Çin çorbası kıvamında konuştun yine. Senin kadar hiç politikadan bahsetmeyen ama bir o kadar da politik birini daha görmedim ya. Her lafa yumuşak bir cevabın var.”

“Sohbet ediyoruz sanmıştım.”

“Haklısın, paranoyam tuttu galiba.”

“Halit...”

“Ne var, ne oldu?”

“Aklıma harika bir fikir geldi.”

“Senin mi?”

“Çok ciddiym, az önce seninle konuşurken aklıma çok enteresan bir iş geldi.”

“İş mi?”

“Evet, dinlersen senin de ilgini çekecek. Benimle ortak olmak ister misin?”

“Hoppala... Daha işi bile duymadan seninle ortak olmamı beklediğine göre bana cazip bir teklifle gelirsın umarım.”

Necibe zarif bir kahkaha attı. “Cazip olmasa teklif eder miyim hiç? Az sonra duyacakların bence çok hoşuna gidecek...”

Necibe, Halit'le telefonu kapattıktan sonra yatak odasına girdiğinde, Ziya'yı yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, televizyonda gündüz kuşağı programlarından birini izlerken buldu. Ziya, programı sunan kişinin Müge Avcıoğlu olduğundan bihaber, onun söylediklerini dikkatle dinliyordu. Türk kanallarını gezerken tesadüfen rastlamış olsa gerek, diye düşündü Necibe. Ziya'nın yanına oturup bir süre hiç konuşmadı.

“Bir kadınla erkek hayatta birlikte yol almaya başladığı zaman, iki farklı hayattan gelen iki insandır sadece. Erkekler, kim oldukları ve ne istedikleri konusunda dürüst olabilen, esprili, sıkıcı olmayan ve güçlü kadınlara vurulur. Aynı şey kadınlar için de geçerlidir...”

Necibe imkânsız bir şey istediğini fark etti o an; aynı anda hem gülmek hem de ağlamak mümkün değildi maalesef. Ziya ile birlikte programı izlemeye başladı.

“Kızgınlık bazen saldırı, bazen de hayal kırıklığıyla geri çekilme yaratır. İlişkinin derinleşmesini engelleyen en büyük etken suçluluk duygusudur. Hiç kimse kimseye ne düşünmesi ya da ne hissetmesi gerektiğini öğretmesin lütfen. Sadece ilham ve yön vermeye çalışsın, karşı taraf kendi gerçeğiyle er veya geç yüzleşecektir. Bir ilişkide suçluluk duygusu aşılayan da aşılanan da mutlu olamaz...”

“Ziya konuşmamız gerek, sana galiba iyi bir haberim var.” Necibe ayağa kalkıp Ziya'nın karşısına dikildi. “Aklimda uzun süredir yapmak istediğim bir iş var.”

“Ne işymiş bu?”

“Bırak şimdi bu programı izlemeyi de gel biraz ko-

nuşalım. Off, yüksek sesle nasıl televizyon izleyebiliyorsun bilmiyorum.”

“Karşı cinsi anlamaya çalışmak bir özveri olarak değerlendirilmemeli, aksine insanın kendi yaşamına yapabileceği eşsiz bir katkı olarak düşünölmeli. Sonuçta yaşam bir uçurumdur, boşluğa düşme riski geceleri sağlam bir paraşötle uyusanız bile azalmaz. Uygulanabilecek en sağlam mutluluk reçetesinin kişiden kişiye göre değişmekte olduğunu unutursak, çapraz mukayeseler bizi mutsuz kılar. Romantizm ve ihtirasın şiddeti hafifler hafiflemez, ilgide azalma oranı olacağı gerçeğini unutanlar, maalesef bu evreyi kişisel alıyorlar.”

Ziya, gözlerini televizyon ekranından ayırmadan “Sen anlat, ben dinliyorum,” diye mırıldandı. “Bu saatten sonra ne iş yapmak istediğini çok merak ettim.”

“Anlatacaklarım seni de yakından ilgilendiriyor aslında...” Ziya, sesi kısma zahmetine katlanmadığından, Müge Avcığlu’nun tiz sesi ısrarla Necibe’nin kulaklarını tırmalamaya devam ediyordu. “İşin içinde sen de varsın yani.”

“Öyle mi?”

“Evet, sana iyi bir haberim var derken sadece kendimi kastetmemiştim Ziya.”

“Aferin, rahmetli babam nehir geçerken at değiştirilmez derdi.”

“At meselesini sonra konuşuruz, belki de nehirden geçmemize gerek bile kalmaz.”

“Anlaşıldı, sen bana ayrılık vaktinin geldiğini alıştıra alıştıra söylemek istiyorsun.”

“Aklımdan geçenler hiç de düşündüğün gibi değil,” diye cevap verdi Necibe. “Kapat şu televizyonu da adam

gibi konuşalım biraz.”

“Olumsuz dinamikler zamanla dinamite dönüşür. Akıntılı bir denizde amiral battı oynamaya benzer bu iş. Sonunda ne yaparsan yap girdap seni dibe çeker ve kaybedersin.”

“Tamam, şu program bitsin birazdan konuşuruz.”

“Olmaz, kapat şu televizyonu, hadi...” Necibe ayağa kalkıp gülümsedi. Arka fonda Müge Avcıoğlu’nun sesini daha fazla duymamak için o an her şeyi yapabiliyordu. Yeni yeni toparlanmaya başlamıştı, kadın erkek ilişkilerinin muğlak kimyasıyla bu kadar haşır neşir olmaya gerek yoktu henüz. “Seni salonda bekliyorum.”

Ziya on beş dakika sonra salona girdiğinde Necibe koltukta oturmuş, kalın kapaklı ince bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Geçen sene Atina’da tozlu, virane bir sahaf çarşısında bulmuştu bu kitabı. Kapağında kocaman harflerle HER yazan, daha doğrusu Taciz, Teşhircilik ve Tecavüz kelimelerinin baş harflerinin İngilizce olarak mor renkle yazıldığı ve harflerin giderek küçüldüğü- kare formatında bir kitaptı bu. HER... Okumaya bir türlü vakit bulamamıştı bu kitabı ama bu üç kelimenin neye delalet olduğunu arka kapakta okumuştı.

Taciz, teşhircilik ve tecavüz... Bu üçü, bencilliğin son noktasına varmış bir ruhun fiziksel yansımalarıdır. En kötüsü de bunları duygusal olarak uygulayanlardır. Ve ne fena ki etrafımız bencil ruhlarla doludur.

Necibe, Ziya’yı görünce kitabı koltuğa bırakıp ayağa kalktı.

“Evet, seni dinliyorum Necibe.”

“Bu konuyu dışarıda konuşmak istiyorum, özellikle senin sevdiğin bir yerde. İstersen Korint Kanalı’na gidebiliriz.”

Ziya olur gibilerden kafasını sallayıp arabanın anahatarlarına uzandı. “Yolda anlat biraz ama. Merak ettim şu iş meselesini.”

Necibe ayağına parmak arası terliklerini geçirip evden çıkmaya hazırlandı. “Sana hiç bahsetmedim ama bundan altı ay kadar önce Venedik’te biriyle tanıştım. Gondolculuk yapıyor...”

Necibe yol boyunca Halit’le ilgili bilmesi gereken kısımları olduğu gibi anlattı Ziya’ya. “Anlayacağın, o da kendine farklı bir çıkış yolu arıyor. Tıpkı bizim gibi.”

“Kusura bakma ama bu yeni arkadaşının senin kurmak istediğin şu işle ne alakası var, pek anlayamadım.”

“Onu az önce Atina’da ortaklaşa bir Türk meyhanesi açmaya ikna ettim.”

“Ne yaptın?”

“Ona ortaklık teklif ettim, Ziya. Bu işi her yerde yapabilecek kadar nakit parası ve her şeyden önemlisi, bu işi kıvıracak kadar hayat tecrübesi var. Özünde iyi bir insan ve bana karşı hiçbir saygısızlığı olmadı şimdiye kadar. İnan ki onunla sadece çok iyi arkadaş olduk. Bazen garip düşüncelere kapılıyor fakat tanısan sen de çok seveceksin.”

“Ben hiç kimseyle tanışmak filan istemiyorum. Hele bu adam bazen garip düşüncelere kapılıyorsa, hiç istemem.”

“Öyle deme, zamanla bu iş sana da bana da çok iyi gelecek Ziya.”

“Olmaz, bana bundan sonra hiçbir iş iyi gelmez, gelemez.”

“Ön yargılı olma lütfen...” Necibe ilk başta yalvaran gözlerle baktı Ziya’ya. Fakat baktı ki bu iş böyle olmayacak, açtı ağzını yumdu gözünü. “Sana işi değil de biraz da aklımdan geçenleri anlatayım o zaman...” Saçlarını arkaya atarak Ziya’ya dik dik baktı bu sefer. “Beni iyi dinle, önünde fazla seçenek yok. Kaçan değil de kovalanan ol demiyorum sana ama en azından kaçarak yaşama artık. Ya ipleri tamamen kopar ve özgür bir yolda yeniden doğ, ya da her gün yavaş yavaş yok ol. Bu kafayla gidersen yakında küçücük kalacaksın zaten. Yolun sonuna yakın, annem gibi hemen erimek istemezsin umarım.”

14. Bölüm

Necibe son birkaç gündür evden dışarı hiç çıkmamış, yazı yazmaktan parmakları uyuşmuştu. Bütün gün evde olup, yemek yemeye vakit bulamamak nedir diye sorsalar, o an hiç düşünmeden “Budur,” diye cevap verebilirdi hatta. Güneş tepeye vurmadan önce güzel bir yürüyüş yapmak, ardından eve dönüp kendi elleriyle bol çikolatalı bir pasta yapmak istiyordu. Buna hasretti, ruhunun evcimen taraflarını uzun süredir tatminsiz bırakmıştı. Bilgisayarını kapatıp “Ben çıkıyorum,” diye seslendi Ziya’ya.

Ziya onun sesini duyar duymaz yatak odasının kapısını açtı. “Tamam, sonra görüşürüz.”

“Az önce gazeteye yeni yazımı gönderdim, neyse ki elimde sekiz tane hazır yazı daha var. Onları da günü gelince göndereceğim. Nasıl rahatladım anlatamam.”

“İyi düşünmüşsün, aferin sana.”

Aylar sonra ilk kez dün gece birlikte olmuşlardı. Daha doğrusu, istek yeniden viraj alıp henüz U dönüşü yapmamış olsa da, bir müddet aralarına sokulmaya karar vermişti. Gelecek günler için pek bir vaatte bulunmayan, küllenmiş bir arzunun yedi üfürükle kor kıvamına gelmesi gibi bir şeydi bu aslında. Teoride yakıcı bir ateş ve buz gibi bir sudan oluşan, zayıf fakat tamamlayıcı bir halkanın iki ucu kadar

karmaşık, duruma göre faydasız, bazen de hayat kurtaran bir karışım gibiydiler. Pratikte ise durum biraz farklıydı; şartlardan dolayı boşanmış fakat birbirlerinden kopmak istemeyen bir çiftti onlar. Kaygıyla başlayıp ilgisizlikle biten karanlık bir tünelden geçiyorlardı belki de, kim bilir? Evet, bunu dillendirmeye gerek görmeseler de durum buydu. Yaşam onları farklı deneyimlere itse de çekirdek aile formatını muhafaza etmeyi tercih etmişlerdi şimdilik. Necibe bazen ateşe bazen suya dönüşüyor, Ziya ise sadece suyla temas eden ateş olarak kalmayı tercih ediyordu. Hele son zamanlarda ne emmeye ne gömmeye geliyor, deyim yerindeyse iyice sermişti kendini di'li geçmiş zamana.

Hâlbuki geçen akşam korkuları azalınca ne de güzel olmuştu Ziya'nın kafası. Zihni az biraz rahatlayınca kendini aciz hissetmekten bıkmış, Neciye'ye birkaç kadeh şarap içirmiş, müzik dinleyip salonda sohbet etmişlerdi gece boyunca. Yatağa girmeden önce “Ya, geçen ay sen yokken şehir merkezinde bir meyhaneye gitmiştim,” diyen Ziya, aynı eski günlerde olduğu gibi manidar bir bakış atmıştı Necibe'ye. “Mezeleri çok güzel. İstersen yarın akşam yemeğini orada yiyelim.”

“Olur, iyi fikir.”

“Halit'e haber ver o da gelsin.”

“Tamam, belki oradan garson filan araklarız.”

“Tanıdığım biri var gerçekten, şaka yapmıyorum.”

Ziya üzerindeki tişörtü çıkartıp çoktan yatağa uzanmıştı bile bunu söylerken. Aklına, Necibe yokken şehir merkezinde bulunduğu Xena gelmişti. Allah için, kızın garsonluk mesleğini icra ederken ne kadar candan olduğuna bizzat kendi gözleriyle şahit olmuştu.

Necibe de Ziya'nın alt dudağına yapışmadan önce

en şirin yüz ifadesiyle ona göz kırpmıştı. Cildi pırıl pırıldı mum ışığının altında. “Bu işten çok ümitliyim. Bu sefer her şeyi tam yapmak istiyorum, sonuna kadar.”

“Bakalım neler olacak-”

“Dinle, ilişkimiz yürüse de yürümese de değişen hiçbir şey olmayacak.”

“Hangi açıdan?”

“Ziya, göremiyor musun?”

“Neyi?”

“Fırsatı... Birlikteliğimiz nereye giderse gitsin, bu benim için de senin için de yeni bir başlangıç.”

Oysa hiç hesapta olmayan bir şeydi bu Ziya için. Atina’da bir Türk meyhanesi açmak... Fena fikir değildi, yatırımcı ortak da hazırды. Fakat neye yarar? Çözüm, garip bir şekilde hayatından söküp atmak istediği Necibe’den gelmişti. Elini kalbine koyup, onun gibi bir yol arkadaşı zor bulurum bu hayatta, diye düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Necibe son dakikada iyi kötü bir halat yakalamış, denize düşen Ziya’yı var gücüyle Halit adlı bir tekneye çıkartmak istemişti.

Halit on beş gün önce tası tarağı toplayıp Yunanistan’a gelmiş, şimdilik Korinthos’ta yok pahasına ufak bir daire kiralamıştı. Ziya’nın anladığı kadarıyla, Necibe de hiç vakit kaybetmeden kendine hesaplı bir mali müşavir bulmuş, yatırımcı belgesi alabilmek için konsolosluklarla yazışmış ve gazeteye yazı hazırlamaktan bitap düşmüştü. Ziya’ya gelince, geceler boyu ‘isteseler bu işi bensiz de yapabilirler,’ diye düşünüp durmuştu. İşin ters tarafı, du-

rumundan dolayı restoranın resmi ortağı olarak görüne-
mezdi, dizginleri şimdilik Necibe'ye bırakmak zorunday-
dı. Halit tuhaf bir adamdı ama ne fark eder? Projeyi adam
gibi yürütecek nakit parası vardı. Necibe'nin anlattığına
göre başından bir sürü tatsız olay geçmiş adamın, fakat ona
güveniyormuş. Ziya, keşke ben de güvenebilsem, diye ge-
çirdi içinden. İki gün önce Atina'da geniş bir ev ve ferah
bir dükkân tutmuşlar, akabinde hızla harekete geçmişlerdi.
Para olunca işler çabuk yürüyordu ne de olsa. Fakat gel ge-
lelim, ev olarak kullanacakları geniş dairenin karşılıklı iki
girişi vardı. Gerçi sorun bu değildi. Hatta sol kapıyı açan
anahtarın Halit'te, sağ kapıyı açan anahtarın da Necibe ve
Ziya'da kalacak olması iyi bir şeydi. Neticede, eski Berlin
duvarı gibi kalın bir beton vardı arada. Bu durumda kimse
kimsenin çöplüğüne izinsiz giremezdi.

Dükkân şehir merkezine yakın sayılırdı. Ziya günlük
malzeme alımını üstlenecek, Halit restoranı işletecek, Ne-
cibe de tanıtım ve müşteri ilişkilerini yürütecekti. İyi bir
gelir, gelecekte gurbet ellerde sürünme korkusunu yene-
bilirdi pekâlâ. Varsın başka ülkelere gitmesin, açıktan da
olsa her gün yapacak bir işi vardı artık. Evden çıkıp her
gün toptancıları gezecek, en iyi malları nakit parayla ucuza
kapatacak, faturaları da Necibe'ye teslim edecekti, o ka-
dar. Akşamına da çift kişilik bir masada tek başına rakısını
yudumlayıp etrafı gözleriyle kolaçan edecekti. Müşteriler
onu hatırı sayılır bir müdavim zannedecek, garsonlar da
patronun kocasından fırça yememek için karınca gibi ça-
lışacaklardı. Turistler, Atina'nın kalburüstü ahalisi, Türki-
ye'den hafta sonu için gelen ziyaretçiler, hepsi potansiyel
müşteri sayılırdı. Yeni insanlarla tanışmak depresyonuma
iyi gelecek, diye geçirdi içinden.

Olaya bu açıdan bakmak Ziya'nın işine gelmişti aslında. İngiltere'de kaçak hayatı yaşamak veya Türkiye'ye giriş yapıp teslim olmak yerine bu az riskli seçeneği işaretleme heyecanlandırmıştı onu. Denize düşen yılanı sarılırdı genelde, fakat o bu lafın çürümüş bir şehir efsanesi olduğuna ikna etti kendini. Özgürlük denilen şey kişinin ihtiyaçlarına göre değişir, diyen babası haklı çıkmıştı yine. Elindeki kahve bardağını mutfığa bırakıp salona geçti ve yavaş yavaş eşyaları toplamaya başladı. Gecedan hazırladığı boş kolilere bakıp somurttu ilk başta, fakat sonra hemen yeniden iş başı yaptı. Zaten o gün yapmak istediği tek şeyi yapacaktı; bu gidiyor, bu kalıyor hesabı işin en zevkli kısmıydı.

Radyo kanallarını gezip dişine göre bir parça bulunca keyfi daha da arttı. George Michael'in Freedom adlı şarkısı Ziya'yı geçmiş yerine gelecekte bir yere götürünce hareketleri hız kazanmıştı. Müzikten aldığı enerjiyle güneş gözlüklerini koyduğu yeşil sehpanın üzerini iki üç hamlede boşalttı. Bol şerbetli, ne idüğü belirsiz bir özgürlük şurubunun tadı, orta şekerli bir Türk kahvesinden de sütlü İngiliz çayından da daha lezzetli bir tat bırakmıştı damağında. Yerdeki koli bandına uzandığı sırada kendini uzun süredir bu kadar iyi hissetmediğini düşündü. Belki de aza kanaat getirmek ruhundaki yükü hafifletmişti, kim bilir? Babasının uzak diyarlardan gelen sesi gün geçtikçe kısılmaya başlayınca rahat bir nefes almıştı belki de. Rahmetli en son beş gün önce ötmüş "Para seni lağım çukurunda çiğneyeceğine sen onu elâleme sakız et," diye fısıldadıktan sonra da hızla çekip gitmişti. Ziya kendi kendine gülüp kafasını salladı. Babasının sesine güven olmazdı, isterse her an her yerde bulurdu onu.

ÇIKIŞ

İki hafta sonra kırk beş yaşımdan gün almaya başlayacağım. Ruhumda dalga dalga yükselen bir hüznün huzmesine mutluluk damlaları karıştı az önce. Bence hayat ‘artık tamamen duruldum’ diyenlere değil, geçmişten soluklanmak için ‘şimdilik biraz durdum’ diyenlere güzel. Geçmişe ise kızgın değil, kırgınım sadece. O da her an geçebilir, bu yüzden büyük laf etmeyeceğim. Yaşamımdan bazı kesitleri kime anlatsam hep yalan söylediğimi ya da abarttığımı düşündü şimdiye kadar. Buna Ziya Kurt da dâhil. Bir sürü farklı iş yaptım diye olsa gerek. Allah var yukarıda, hepsi de hayata tutunabilmek içindi. Özellikle Venedik’te gondolculuk yaptığımı duyanlar, bunun babadan oğula geçen bir meslek olduğunu ve bir Türk göçmeni olarak böyle bir işe nasıl girebildiğimi sorguladılar. Hep bir şeyleri eksik ya da fazla anlattığıma inanmak istediler.

Birçok şeyi eksik anlattım tabii, o kadar olacak... Fakat herşey bir yana, benim için Venedik’te gondolculuk yapmanın en ilginç tarafı, gondola binen Türk turistlerin aralarında konuştuklarına şahit olmaktır. Duruma göre Türkçe konuşur, işime gelmezse de İtalyan ayağına yatardım. Necibe Simpson ile de böyle tanışmıştım zaten,

biliyorsunuz. Genç kadın iki arkadaşıyla beraber benim kullandığım gondola binmiş, gezinti sırasında etrafında gördüğü her detayı not almıştı. Yazdıklarının Türkçe olduğunu anlayamamıştım ilk başta, fakat diğer kadınlardan biri cep telefonuna Türkçe cevap verince, onları şaşırtmak için “Sizce 10 Ağustos’taki Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kim kazanacak?” diye sormuştum. Onlar da “Aaaa, siz Türk müsünüz?” diye sormuşlardı, sanki başka bir ihtimal varmış gibi. Bu filmi hep görürdüm, değişen sadece oyuncular olurdu. O gün Necibe Simpson ve arkadaşlarının bir sürü fotoğrafını çekmiş, akşam için de onlara bir iki restoran tavsiye etmiştim. İşimin bir parçasıydı bu.

Meğer Venedik’te geçen gondolculuk serüvenim, sakın geleceğime uzanan çetrefilli bir yolun sonuymuş. Tabii bu sadece bir tahmin. Kimin hayatı çetin bir fırtınadan sonra diner, dehşet verici bir hortumla alt üst olur, ya da enginar mevsiminde yepyeni bir yöne savrulur, bunu hiçbir zaman önceden bilemeyeceğiz. Şu sıralar ‘gün ışı-ğıyla beslenen her canlı karanlığın çekiciliğiyle yüzleşme-yi hak eder’ mantığıyla yaşıyorum.

Köşe yazarı Necibe Simpson... Ona şimdiye kadar yaşadığım belli başlı olayları üstten anlatmış, acı tatlı anılardan oluşan garip hayatıma alttan alta ortak etmiştim onu. Bildikleri de sadece bilmesine izin verdiklerimdi. Ve bir kez daha anladım ki ne kadar cesur ve açık sözlü olursak olalım, bu hayatta yediğimiz en esaslı darbeleri sadece kendimize saklıyoruz. Bu darbeler bir türlü dökülmez dudaklardan, zihnimizin en derinlerinde bir mağaraya gömü-lüdürler. İçinde yaşam belirtisi olmayan herşey gibi onlar da zamanla hareketsizlikten tortulaşır ve sonunda fosil kı-

vamına gelir. Necibe Simpson’a sol yüzük parmağımı kendi rızamla kestirdiğimi ve bunu Nena’ya duyduğum aşkı ömrüm boyunca unutmamak için yaptığımı anlattığımda hem korkmuş hem de çok etkilenmişti. Bakışlarını asla unutamam. Ona işin aslını anlatsaydım tepkisi ne olurdu acaba?

Nena’nın ölüm haberini aldıktan sonra kendimi Napoli’nin gece hayatına armağan etmişim. Aylardan Nisan, enginar mevsimi ya yeni başlamıştı ya da başlayalı birkaç hafta olmuştu –bu sürece hiçbir zaman net bir kota koymadım zaten. Her akşam o bar senin bu bar benim dolaşıp duruyordum. Yeni insanlarla tanışıp, hasbelkader onlarda kendimden bir parça bulabilmek için yapıyordum bunu. Fakat ne yazık ki mevcut değerlerime ters düşmüş gibi hissediyordum her seferinde. Hayallerim, nefsim ve bedenim şimdiye kadar her türlü şiddete maruz kalmıştı, benim kadar darbe almamış kimselerle takılmaya ihtiyacım vardı.

Bir ara bu hissiyatımı o kadar çok eşeledim ki, cevap bana tam pes etmek üzereyken gelince de çok mutlu oldum. İtikat tazelemek gibi bir duyguydu bu. Asla pes etmemem gerektiğini ıspatlarcasına, tam zamanında önüme düşmüş bir mesaj gibiydi. Bunu fark ettiğim o ilk anı o kadar net hatırlıyorum ki.

Sersemletici türden bir deneyimdi, artık bundan sonra yapmam gereken en doğru icraatın ne olduğunu biliyordum. Güne teslim olup hayatı dibine kadar tekrar yaşamaya başlamalıyım. Yeniden aşık olmak, güneş doğarken heyecanlanmak ve gün aşırı hayatımda iyi bir şeyler olmasını arzu etmek benden asla ayrılmamalıydı. Kısacası, öz-

gürlüğümü korumam adına bana yardımcı olacak her cins duyguyu yoldaş olarak istiyordum yanımda.

Ne tuhaf? Hayallerim, bedenim ve nefsim... Duruma göre bu üçünden bir anda vazgeçebilecek gibi oluyordum. Sahip olduğum bu üç gerçek şimdiye kadar epey darbe almış olsa da, meğer beni şimdiye kadar en çok ideolojime yediğim darbeler acıtmış. Hele bazı günler, hissetiğim en yoğun duygular arasında ümitsizlik en kötüsüydü.

Sol yüzük parmağımın gerçek hikâyesine gelince; bir gece Napoli'de yeni açılan bir İrlanda barında sabahlamış, güneşin doğmasına dakikalar kala eve dönüp ertesi gün öğlene kadar uyumuştum. Gözlerimi açtığımda yatağında hiç tanımadığım bir kadın yatıyordu. Üzerinde gece mavisi saten bir elbise vardı. Ters V şeklinde uzattığı incecik bacaklarını yataktan dışarıya sarkıtmıştı. Burnundan çıkan hırıltıdan ziyade simsiyah uzun saçlarının yastığın üzerinde bıraktığı parfüm kokusu olmuştu ilgimi çeken. Nena'yla aynı parfümü kullanıyordu; Narciso Rodriguez. Onu usulca uyandırıp adını ve yatağında ne işi olduğunu sordum. O da bana isminin Greta olduğunu, başının çok ağrıdığını ve evde aspirin olup olmadığını sordu.

Kadın tuvalete gitmek için yataktan kalktığında, boyunun bir seksenin üzerinde olduğunu fark ettim. Onunla yatmadığımdan da emindim. Arkasını dönüp, düşüncelemi okumuş gibilerden bana bakıp gülümsediğinde te-dirgin olmuşum. Dudaklarının içinde uğursuz bir pırıltı vardı sanki. Kadın ağzını kocaman açıp esnediğinde ise çok şaşırmıştım. Bu kadar güzel bir kadının arka dişlerinin altın kaplama olduğunu görmek beni hayal kırıklığına

uğratmıştı. Fırsat bu fırsat, hemen pantolonumun arka cebinden cüzdanımı çıkartıp içindeki paraları saydım, ardından kadının yatak odamdaki komodinin üzerine bıraktığı küçük gece çantasını açtım. Paralarım yerli yerinde duruyordu, onun çantasında ise üç yüz seksen avro nakit para ve kurşun kalemle çizilmiş mücevher tasarımlarından oluşan, dörde katlanmış bir kâğıt vardı. Elimdeki veriler yetersizdi, onun hırsız ya da fahişe olmadığından tam olarak emin olamıyordum.

Greta tuvaletten döndüğünde, bana üç hafta sonra ünlü bir İtalyan futbolcuyla evleneceğini, babasının Amsterdam'da pırlanta işi yaptığını, kendisinin de mücevher tasarımcısı olduğunu anlatınca şaşırdım tabii doğal olarak. Napoli'ye iş seyahati için yalnız geldiğini, benimle dün gece şehir merkezindeki bir İrlanda barında tanıştığını ve sohbet ettiğimiz sırada birdenbire yere yığılıp bayıldığımı söylediğinde ürkmüştüm. Beni kendime getirmek için barmenden yardım istediğini, ayıldığımda ağzımdan çıkan ilk kelimenin *nes-hat-aw-bee* gibi bir şey olduğunu söyleyince de tüylerim diken diken olmuştu.

Neşat abi... Aklımdan bir türlü çıkmayan, çıkacak gibi olduğunda da hemen geri dönen Neşat abi. Yıllar önce ölmüş olmasına rağmen beni hiç yalnız bırakmayan Neşat abi. Epey sayıklamışım, Türkçe bir şeyler söylemişim ona. Sonra bana nerede oturduğumu sormuş.

Ona açık adresimi ve ev anahtarlarımı vermişim. Beni eve kadar taksiyle götürmüştü. Hiç çekinmeden de yatağıma yatırıp üzerime yorganı çekmiş. Bu gece burada kal, yanımdan ayrılma diye yalvarmışım ona. O kadar çok ağ-

lamışım ki, ben sızdıktan sonra sabaha kadar yatağın karşısındaki sandalyede oturmuş. Sonra da uykusu gelmiş ve yanıma uzanmış.

Greta da Nena gibi farklı bir kadındı. Sol ayak bileğinde iri bir kurukafa dövmesi, sağ el bileğinin iç tarafında da derin bir bıçak yarası vardı. Bunu saklamak için üzerine havalı bir kırkayak dövmesi yaptırdığını söylediğinde hiç yadırgamadım. Varlıklı bir aileden gelmesine rağmen ‘low life’ diye tabir edilen düşük standartlı bir hayat tarzını benimsemiş olması ona karşı tuhaf bir yakınlık duymamı sağlamıştı. Üstüne üstlük, hayatın ancak belirsizlikler üzerinden insanoğluna bir fayda sağlayabileceğini o kadar güzel anlattı ki saatlerce hiç konuşmadan onu dinledim. Korunaklı bir yaşamın boşa geçmiş bir ömür olduğunu söylediğinde ise ona çoktan vurulmuştum.

Baktım ki gitmeye niyeti yok, eve yemek söyledim. O gece ve bir sonraki gece Greta benimle kaldı. Harika sevişiyordu, ya da bana öyle gelmişti bilmiyorum. Her kadının farklı bir erkekle farklı bir ten uyumu içinde olduğunu yıllar önce keşfetmişim, bu yüzden olayı kendi doğal akışına bıraktım.

Greta ertesi gün üç hafta sonra evlenmeyi planladığı futbolcu sevgilisine ve babasına rest çekti. Olabildiğince cesurdu. Onlara hiçbir açıklama yapmadan yeni bir hayata başlamak istediğini anlattı. Heyecandan gözleri parlıyordu. Bana gelince, çivi çiviye söker kanunu bu sefer benim için çalışıyordu, Nena’nın ölümü bile daha az acı vermeye başlamıştı. Öte yandan, hayatıma öyle veya böyle giren herkese minnettarlığımı sunmak için özel bir dua geliştirmiştim. İtalyanca bir duaydı bu. Greta ile birlikte her sabah elele

tutuşup içimizden söyledik.

Tanrım, beni bugün algıladığım ve henüz algılayamadığım tüm gerçeklerden zamanından önce haberdâr et, et ki önümdeki yaşam yolunun görülmeyen darbelerine ve başıma gelecek olan güzel olaylara kendi çapımda hazırlıklı olayım.

Allah sesimizi duydu ve bize yardım etti. İsteklerimiz bir bir gerçekleşmeye başlamıştı. Başımıza gelecek olan bazı olaylar, bir şekilde birkaç gün önceden bize haber veriliyordu adeta. Bir sabah, evin girişinde -kapının altından atıldığı aşikâr olan- siyah bir kâğıt buldum. Üzerinde beyaz kuru boya kalemle, İtalyanca aynen şöyle yazıyordu;

Çoğu kişi vücudundaki en az işlevi olan parmağın serçe parmağı olduğunu zanneder. Oysa en az işe yarayan parmak yüzük parmağıdır. Hayatına onsuz da rahatlıkla devam edebilirsin. Mesela pizza hamuru açabilir, mekik çekebilir veya araba kullanabilirsin. Eğer aklını, dilini ve geri kalan dokuz parmağını iyi kullanmayı öğrenirsen, erkeklik organın olmadan bile yaşayabilirsin.

Kâğıdı Greta'ya gösterdiğimde bunun bir ihtar olduğunu, Napoli'yi hemen terk etmemiz gerektiğini söyledi. Dolgun dudaklarının kenarı endişeyle kıvrılmış, çıkık gamzeli çenesi acıyla gerilmişti o an. İki ay boyunca her sabah elele ettiğimiz bir duanın ikimize de önlem amaçlı yol gösterdiğine inanıyorduk fakat o kadar çok korkmuştuk ki, bu uyarı karşısında minnettarlık duyamadığımızı itiraf etmeliyim. Demek bu hayatta en güvendiğin inançlar bile duruma göre değişebiliyordu, her şey gibi bu da göreceliydi.

Greta futbolcu sevgilisinden çok, bu notu babasının gönderttiğini düşünüyordu. Hemen baklayı ağzından çıkar-
dı; geçen hafta kız kardeşine telefon açıp zamansız bir aşka
kapıldığını ve Napoli’de olduğunu anlatmış. Anladığım
kadarıyla, bu Greta’nın ilk vukuatı değildi. Hiç olmadık bir
yer ve zamanda aniden birine aşık olabiliyor ve o an ilişki
içinde olduğu adamı sap gibi ortada bırakabiliyordu. Dün-
yaya erkeklerin başını döndürmek için gelmişti belki de
ya da bir nevi ödül veya belaydı, tam olarak emin değilim.
Bencillik ve narsizmin en belirgin ipuçlarıydı yaptıkları,
fakat ne var ki iş işten geçtikten sonra anlamlandırılabili-
yordu.

Fakat hakkını yiyemem, standart kelimesinin ger-
çekten herkese göre değişken olduğunu da onun sayesinde
öğrendim. Ah kafam! Keşke evimi nasıl buldular ya da
Greta’nın babası tehlikeli bir adam mı diye öğrenmeye ça-
lışıyordım, ıvır zıvıra kafa yoracağıma.

O sabah kapının altından atılan o siyah kâğıdı bir kez
daha okuduk ve makul bir kaçış planı yaptık. Nedense Na-
poli’den bir çırpıda ayrılmak işime gelmişti. İyi para kazan-
mama rağmen işi yeni kapatmıştım, tadım tuzum Nena’dan
sonra çok kaçıktı. Bir zamanlar onun sayesinde kiraladığım
dükkan girip çıkışım kalmayınca hayattan soğumuş, ruh
gibi dolaşıyordum ortalıkta. Greta çok becerikliydı, bana
her türlü yardımı dokunabilirdi. Evi boşaltmam ise sadece
iki günümü alırdı, o da en fazla.

Kaçmak... Bu eylem için sağlam bir organizasyona
ancak doğru bir zamanlamanın eşlik etmesiyle ulaşabilece-
ğimi anladığımda çok geç olmuştu. O gece evime zorla iki

adam girdi. Polise haber bile veremedi, beni ve Greta'yı aşıya indirip siyah bir kamyonetin arka koltuuna bindirdiler. Cama çıkan komşuların korku dolu bakışlarını üzerimizde hissettiimde “Plakayı alın, hemen polisi arayın!” diye bağırdığımı çok net hatırlıyorum. Adamlar birkaç sokak ötede araba değiştirip ikimizi zorla beyaz bir Maserati'ye bindirdiler. Nereye gittiğimiz belli olmasın diye de gözlerimizi bağladılar. Tıpkı filmlerdeki gibi. Adamların yüzünde en başından beri -sadece göz ve burun delikleri olan- siyah kadın çorabı vardı.

Greta onlara Flemenkçe bağırmaya, ardından yüksek sesle küfür etmeye başlayınca, şoför koltuğunun yanında oturan adam birini aradı. Aldığı talimat doğrultusunda da arabayı durdurup Greta'yı oracıkta yolun ortasında bıraktı. Adamlarla yalnız kalmıştım. Başıma ne geleceğini az çok tahmin edebiliyordum, büyük bir ihtimalle bana işkence yapacaklar sonra da öldüreceklerdi. Bu en kötü ihtimaldi. Bir diğer ihtimal de beni iyice pataklayıp dersimi verdikten sonra serbest bırakacaklardı.

O gece sabaha karşı sol yüzük parmağımı kökünden kestiler. Sabah saat dokuz civarında da erkeklik organıma derin kesikler attılar, etimden birkaç küçük parça kopardılar. Gözlerim hep kapalıydı bunlar başıma geldiğinde. Beterin beteri var, demişler. Şanslıydım, herşey çok daha kötü olabilirdi. Neticede tüm bu operasyonlar bir bilirkşi tarafından gerçekleştirilmişti. Muhtemelen artık doktor olarak çalışmayan, anestezi işini de iyi bilen biriydi bana bunları yapması için tutulan adam.

Üç hafta boyunca beni orada tuttular. Yemeğimi ve

suyumu verdiler fakat duş yapmama asla izin vermediler. Tuvalete giderken bile gözlerim kapalıydı. Canım çok ya-
nıyor, işerken şeytanları görüyordum. Gözlerimi saran si-
yah bandı açtıklarında ne tür bir manzarayla karşılaşaca-
ğımı bilmeden yaşattılar beni. Bir daha asla bir başkasının
kadınına yan gözle bakmamam içinmiş, öyle dediler beni
sokağa salmadan önce. Buna travma demek yetersizdi, bu
olgunun kendisi bile “Alın bunu başka bir yere koyun!”
derdi –tabii eğer dili olsa.

Greta’dan bir daha hiç haber alamadım. Yaralarım
iyileşmeye başladıktan sonra da Venedik’e taşındım. Bun-
dan sonra artık kadınlarla hiç işim olmaz, olursa da fiziksel
temas yerine beyin gücüyle idare ederim, türünde züğürt
tesellileri veriyordum kendime. Kulaklarım duyuyor, elim
ayağım tutuyor, gözlerim görüyordu ya, bana yeter de ar-
tardı. Öte yandan, başıma çok kötü bir şey gelmişti ve bunu
hiç kimseye anlatmak istemiyordum. Olayları ve gelişme-
leri kontrol edebilmek kaderini kontrol edebilmektir, der-
di Mario hep. Bence bu, kader karşısında yetersizliğimizi
anlatan tokat gibi bir söz. Hangimiz etrafımızda gelişen
olayları kontrol altında tutabilmişiz ki? Hiçbirimiz. Hem
de istisnasız.

Kendime Venedik’te kalacak bir yer ve stres almadan
vakit geçirebileceğim bir iş bulmam sadece iki hafta sürdü.
Cesaretimi toplayıp iyi bir plastik cerrahla temasa geçmem
ise tam beş haftamı aldı. Artık bir kadının içine girerken
hiçbir şey hissetmiyorum ama en azından görüntü şok edici
değil. Hay Allah, aklıma ne geldi şimdi... Ameliyattan bir
gece önce, kilodumun içine -sargı bezine doladığım- orta
boy bir muz koymuştum. Acaba onunla beraber yürürken

zorlanacak mıyım diye. Hayat bu, belli olmaz. Belki günün birinde başıma yine fuzuli bir iş gelir de biri çıkıp bu sefer onu hepten yok eder ihtimali kafamı kurcalamıştı bir süre.

Bu arada, gondolcuktan ve Roma'daki yatırımcı sayesinde açtığım o Türk meyhanesinden kazandığım tüm paranın helal para olduğuna inanıyorum. Fakat Mario'yla çevirdiğimiz dolaplardan -ki bunların sadece birini anlattım Necibe'ye- ölene kadar kimseciklere bahsetmeyeceğim. Bunun yerine, ruhumu teslim etmeden önce görülecek yerler listemin geri kalanını planlamayı tercih ederim. Zaman denilen kavramın kıymetini geç de olsa anlamış biri olarak bunu büyük bir zevkle yapacağım.

Zaman deyince aklıma rahmetli babam geldi şimdi. Ondan birkaç yıl evvel öbür dünyaya göçen anacığımın yanına gitmeden iki gün önce amcamı çağırmış. Ona “Halit'e haber ver, gelsin benimle helalleşsin,” demiş. Her ne kadar dünya gözüyle helalleşemesek de bana dünya hayatında rahat rahat harcayabilmem için güzel bir araziyle geniş bir ev bıraktığı için ona minnettarım.

Bir yere ait olma hissinin toprakla değil de yanında mutlu olduğun insanlarla alakalı olduğunu da Ziya ve Necibe'den öğrendim. Belki de bu yüzden Necibe'nin teklifi bana o gün çok cazip geldi. O ailesini ve düzenini korumak adına, ben ise sıfırdan yeni bir döngü kurmak üzere yola çıkmıştım. Laf aramızda, ona şimdiye kadar köşe yazılarında elimden geldiği kadar yardım ettim, epey iş bölümü yaptık yani. Hatta son yayınlanan üç makalesinde bol miktarda tuzum var. Bir tanesi aynen şöyle başlıyor;

Atasözlerini ezberlemek kolaydır, sıkıysa özümse. Ve gör bakalım dünyanın kaç bucak olduğunu...

Gel gelelim, Atina’da yaşadığım bu dört koca yıl boyunca Ziya Kurt ile çok iyi arkadaş olduk. Alem adam ama gerçekten. İşte ne zaman ufak bir aksilik çıksa hemen rahmetli babasından kalma beylik bir laf atar ortaya, ben de ona her fırsatta Neşat abiyi anlatırım. İlk başta onun tıpkı benim gibi hayata boş vermiş biri olduğunu düşünmüştüm. Hatta Necibe’yle olan dostluğumun günün birinde onu rahatsız edeceğini bile kurmuştum kafamda.

Fakat hiç de öyle olmadı. Ortak hedeflerimiz ve yeni bir yaşam alanı yaratma arzumuz her şeyden baskın çıkınca hayata dört elle sarılan bir ekip olmuştuk. Her birimizin kendine ve diğerine sunmuş olduğu gönüllü bir anlayışmaydı bu aslında.

Necibe’yle Ziya’yı bir arada tutan şeyin tutkulu bir aşk dalgası olduğunu pek sanmıyorum. İkisi de doğdukları şehirlerde artık yaşamak istemeyen insanlar, aynı benim gibi. İsteseler tek başlarına çok farklı bir hayata da başlayabilirler fakat seçim haklarını yola beraber devam etmek üzere kullanmışlar. Bu benim için de geçerli. Doğruyu muğlak, yanlış mutlak kılan şey seçtiğimiz yol değil midir zaten... Evet, olay tamamen bu benim için. Nefes aldığım süre boyunca her yolun bir sonu olduğunu aklımdan hiç çıkarmadan yaşamaya çalışacağım.

Madalyonun öbür yüzüne gelince, yaşadıklarımдан hâlâ yeteri kadar ders almadığımı düşünüyorum çünkü bu aralar sürekli o hiç bilinmeyen geleceği düşünüyorum.

Muhtemelen adamın biri yıllar sonra bana ‘‘Atina’da ne işin vardı peki?’’ diye soracak. Ya da firari iş adamı Ziya Kurt’la yollarımızın nasıl kesiştiğini merak edecek. Et-sin. Ben de ona her zamanki gibi sadece gerçeği anlatacağım. Gondoluma tesadüfen binen yarı Türk yarı İngiliz bir gazeteci kadının birkaç kez hakkımda yazı yazmak için Venedik’e gelip gittiğini, onunla zaman içinde arkadaş olduğumuzu ve altı ay sonra da Yunanistan’da ortaklaşa bir Türk meyhanesi açalım diye tutturduğunu söyleyeceğim. Bu hikâyeye inanır veya inanmaz, orası ayrı. Şimdilik her şey yolunda ve ben yeni hayatımdan çok memnunum.

SON